Licence No. 331 dated 15th October 1935.

THE TRUTH SHALL MAKE YOU FREE

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH 1961

MAGAZINE COMMITTEE—1960-1961

Sri S. Balachandran—U. P. Class
" G. Ramachandran Nair—Pre. Engg.
Kumari Mary Mathew—Pre. Med.
Kumari S. Indira Devi—II Economics
Sri K. Unnikrishnan—III Physics
" P. K. Narayana Menon, M. A.
" P. Krishna Pillai, M. A.
" T. B. Thomas, M. Sc. (Dunelm), A. Inst. P. (Principal)
" C. T. Benjamin, M. A., M. R. E. (PRIN.) (Editor)

Annual Subscription Rs. 2/-

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH 1961

CONTENTS

No.	Title	Page
1.	Editorial	i
2.	In Memoriam	iv
3.	Reminiscences of Gandhiji's Visit—C. P. Mathew	1
4.	Soren Kierkegaard—Rev. A. A. Pylee	5
5	On Names—K. Jacob	8
6.	Megalomania—C. P. Soma Sundaram, M. A.	11
7.	The Ruse—K. Jacob	14
8.	" Sounds at Night "—Matilda D'Rose, U. P. Batch A	18
9.	The Revenge—P. G. George, B. Sc (final)	19
10.	Africa Awakens—P. V Achuthan, Pre-professional class (Medicine)	22
11.	The End of a Reign—M. Mohammed Moopan, Class i, Economics	23
12.	" An Out-Going Student Bidding Good-bye to the Alma Mater" —Annamma Abraham, Class iii, Chem.	25
13.	Third Five Year Plan—P. K. Dasan, Class iii Eco.	27
14.	Seeing Cochin!—Rajalakshmy V. K., Class iii, Botany	29
15.	" Apsara "—K. Venugopal, Class ii, Phys.	31
16.	Nuclear Fission and the Atom Bomb—C. Venugopal, Class iii, Chemistry	33
17.	My First Boating—Mary T. Mathew, Batch B., U. P. Class	36
18.	Contract with God—Suleika Marikkar (an old student)	37
19.	The College Union (1960-61)	38
20.	College Day—Welcome Speech, by the Principal	52
21.	College Report	53
22.	A Tribute to Sri Kuttipuzha P. Krishna Pillai—T. B. Thomas	60

No.	Title	Page
1.	മനോരാജ്യം—കുറ്റിപ്പുഴ പി. കൃഷ്ണപിള്ള	1
2.	കന്യാകുമാരി—ജഗൻ ചെറിയനാട്ട്	3
3.	സാഹിത്യപഠനം—കെ. കെ. ശ്രീകുമാരി ക്ലാസ്സ് I. ഫിലോസഫി.	4
4.	വേദനകളുടെ ലോകം—ജോൺ ഫ്രെഡറിക്ക്, വാകയിൽ	6
5.	ഇൻഡ്യയും സോഷ്യലിസവും—കെ. ജോർജ്ജ് മത്തായി Class I. Eco	8
6.	ഒരോടക്കുഴൽ തകർന്നടഞ്ഞു—സീത	10
7.	വാടിക്കൊഴിഞ്ഞ കാട്ടുപൂവ്—ജോർജ്ജ് മാത്യു, കമ്പളാംപൊറ്റ	11
8.	ചിരിക്കുന്ന ചിന്തകൾ—P. G. George, B. Sc. Final year	15
9.	ആ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ—മേരി ജേക്കബ്, യു. പി. ക്ലാസ്സ് എ.	16
10.	ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം—K. I. Vikraman, Class I Maths.	19
11.	ഞാൻ പാതാളത്തിലായിരുന്നു—ജഫ്രീസ് കെ. സാമുവൽ Class III Botany	20
12.	ഭാരതത്തിലെ കണ്ണാടി വ്യവസായം—P. Ramachandran—Pre-University Class	23
13.	സ്ത്രീഹൃദയം—കെ. എസ്സ്. വിശ്വംഭരദാസ്, ക്ലാസ്സ് III Eco	27
14.	ഒരു പിഞ്ചു ഹൃദയം—സാവിത്രി, പ്രീയൂണിവേഴ്സിറ്റി	31

HINDI SECTION

Mr. Kuttippuzha P. Krishna Pillai

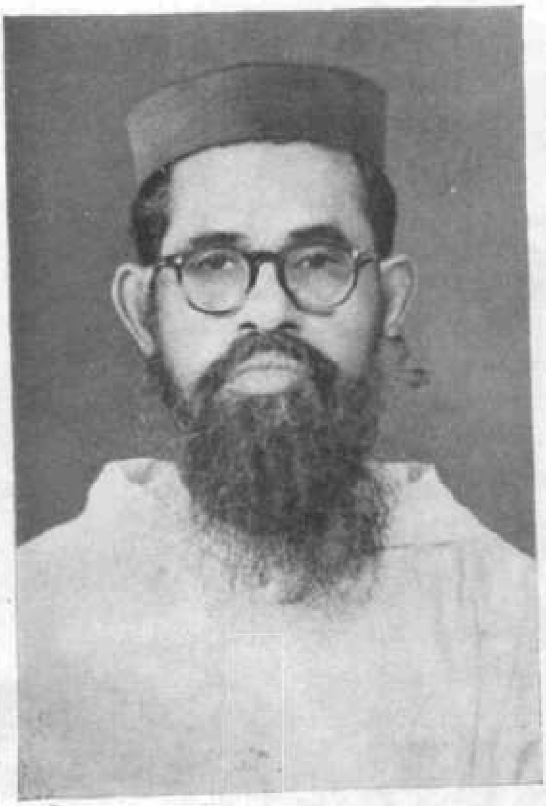

Rev. Fr. K. S. Abraham.

Mr. C Rajagopalachary
in the College.
with the College Union
Ccmmittee.

M. Rajagopalachary in the College—with the College Union Committe

(Left to Right.) M/s. Jolly Joseph; K. K. George; T. Ramachandran; John Joseph; Jose Mathew (Secretary): Miss Radha Devi; M/s. T. B. Thomas; (Principal); C. Rajagopalachari (Ex-Governor General of India; Hari Kumar Bhaskaran (College Union Chairman); Rev. A. A. Pylee (Staff Representative); Mr. P. J. Oommen.

EDITORIAL

The Dead and the New Born

The year 1960 is reported to have been a "bad year" in international politics. Statesmen as wide apart as Eisenhower and Kruschev are agreed on the badness of the year. Perhaps it is seldom that so many mishaps come together in so short a span of time as the last one year or two. The earthquakes, tidal waves and storms that took such alarming tolls of lives as in Chile, Morocco, Iran and East Pakistan were not man-made; but they are no less terrible on that account. These calamities are due to upsettings in natural forces. But upsettings in social and political forces have caused greater havoc in various parts of the world. Laos, Congo, Algeria, Ethiopia, Cuba and a few more countries were and are bedevilled by strife and revolt and even though news of military or political importance alone reaches the rest of the world, it needs little imagination to realise the untold sufferings the innocent civilians including women and children in these places are going through.

The cold war between the two powerful blocs—America and Russia with their allies ranged behind their respective leaders—is equally distressing. The abortive Summit meeting at Paris and the lack of progress in Disarmament parleys are straining the nerve of international politics almost to the breaking point.

With all these liabilities on the debit side of the ledger, there seem to be some things to our credit,—at least they give a promise of some credit. The United Nations Organization is still a beacon star in this murky way of world affairs. In spite of its being often bypassed and even defied, it still remains the one force —and a powerful force at that—that promises salvation for humanity. It behooves us all as nations, as institutions and as individuals, to give all possible support, moral, material and intellectual at our command, to the UNO. The coming to power of the Democrats in U. S. A. with the dynamic and youthful Kennedy as its head again augurs a thaw in this freezing cold war. It is not without significance that the oldest president of the United States is replaced by the youngest president of that country. Though the firmament is cloudcast, there seems to emerge a streak of light in the distant political horizon.

We in India are just launching on the Third Five Year Plan. The critics of the Plans are a legion. But it cannot be gainsaid that the overall state in our country ten years ago and now are very different and that the present is definitely a change for the better. Granting that there is avoidable waste incurred in the working of these Plans, for a poor illiterate land like ours, the best practical way of improvement (at the start at least) is to have some such planned development.

Sri Kuttipuzha Krishna Pillai

The retirement of Mr. Krishna Pillai deprives the teaching staff of this College of yet another profound scholar. Of late, it has become a regular feature in these columns to lament the loss of member after member from our teaching staff. And when they are men of the calibre of Mr. Krishna Pillai, one feels almost reduced to helplessness. An erudite scholar and a shrewd critic, Mr. Krishna Pillai combines in himself the fresh enthusiasm of the amateur and the mellowed sanity of the professional in his writings. Love of freedom is the predominant virtue in him. His writings and speeches and even his teaching are shot through and through with this love of freedom in politics, intellectual life and even religious life. Cynics use to say that even his remaining a bachelor is an expression of that love of liberty!

It is a proud privilege to have a person of such integrity and uprightness as one's teacher, and much more so to have him as a colleague. The retirement of such an intellectual and moral giant reminds one of the words of Kipling who wrote at the close of a colourful celebration of the (British) Empire Day thus:

"The tumult and the shouting dies,
The captains and the kings depart;
Still stands Thine ancient sacrifice,
A humble and a contrite heart.

Lord of Hosts be with us yet,
Lest we forget, lest we for get."

We are glad this revered teacher is not going far from us. His presence will be a constant source of inspiration to all of us, and even though technically he is leaving us, we hope this institution will have many more years of rich and fruitful contacts with his genial and scholarly personality. We thank him for all that he has been to us and to this institution and pray God that all blessings be showered on Mr. Krishna Pillai, during the years of his well-earned rest.

Sri V. R. Varadarajan

It is a misfortune to the College, especially to the Dept. of English that Mr. Varadarajan should retire at the end of this academic year. Even though he was on the staff of this College only for a comparatively short period he has made himself popular among staff and students alike by his affable manners and his constant smile. He has earned the love and gratitude of his students as a good teacher of English who can easily understand the difficulties of others and clear them. We wish Mr. and Mrs. Varadarajan a happy and prosperous future and thank them sincerely for having been with us for the last quinqennium.

The Rev. Fr. K. S. Abraham

It is yet another blow to the Dept. of English with its already depleted staff and to the College as a whole that the Rev. Fr. K. S. Abraham is retiring from the staff of this college this year. Fr. Abraham's connections with this College started during its very early years. He was a brilliant student among an early batch in this College and it was a great

help to this institution that he decided to throw his lot with those in the College. For long he was Mr. K. S. Abraham quietly but efficiently managing the Principal's office, at the same time being on the faculty of the Dept. of English. Later he opted to be wholly in the work of the Dept. and recently he accepted Holy Orders. He is a connoisseur in English Grammar and many turned to him to clear their doubts in Grammar aud idioms. Whatever responsibility he undertook, he discharged it conscientiously and one could feel free of any burdens about a thing, once he started handling it. There is in him an enviable concentration that he gives to details and a laudable quietness in getting things done. It is heartening that he like many other retired members of the strff has settled down near the College. It is our earnest desire that he and his family be richly blessed by God with peace and prosperity in the years to come.

The Rev. Dr. K. C. Joseph

Dr. K. C. Joseph is now in Ethiopia. He has taken leave for three years from the College and is Professor in the Theological College of the Holy Trinity, Addis Ababa. His wife and youngest daughter are also with him. We wish them a useful period of sojourn in that country and a happy return.

Mr. A. K. Baby

Mr. A. K. Baby is doing research in the University of Indiana in U. S. A. Mrs. Baby also is with him doing a course in Education. It is the Danforth Foundation that made it possible for Mr. & Mrs. Baby to spend a year of studies in the U. S. A. We are grateful to the Danforth Foundation for taking such an interest in this College. We look forward to welcoming Mr. and Mrs Baby back to the College in the near future.

IN MEMORIAM

The late Mrs. (Dr.) Aley Alexander

It is with deep sorrow that we pen these words in memory of Dr. Aley Alexander the late-lamented wife of Dr. V. K. Alexander. She passed away after an operation in the Ernaculam General Hospital on 31st Aug. 1960. As a College community we could see only very little of her as she was not allowed to be with us for long. But those who knew her, loved her and respected her. As a medical doctor she was exceptionally kind and sympathetic and always she was optimistic and cheerful. Death is always a mystery. It is all the more so, when it happens to such useful members of the community and in the prime of their lives. But those who believe in a life after death, can be thankful that Death has not the last say, but that we will see our dear ones in God's own good time. Our hearts go out in condolence and sympathy to Dr. Alexander. Even though the sting of bereavement is very poignant, one cannot help recalling the wrods of Tennyson :

> " It is better to have loved and lost
> Than never to have loved at all "

We pray that Dr. Alexander be given the strength to take this bereavement with fortitude and with confidence in God's unchanging love.

The late Dr. (Mrs.) Aley Alexander, M. B. B. S.

SECRETARIES OF HOSTELS

COMMITTEE OF THE U. P. FORUM—1960-61

SECRETARIES OF HOSTELS

Sitting: (L. to R.) M/s. P. Y. Paulose (Chacko Hostel); Kurian Abraham (Holland Hostel); T. B. Thomas (Principal); Miss Molly C. George (Women's Hostel).

Standing: (L. to R.) M/s. Thomas C. Philip (Tagore Hostel); George Mathew (New Hostel); T. Oommen (Skinner Hostel); Kunjan (Peon).

COMMITTEE OF THE U. P. FORUM—1960-'61.

Sitting (Left to Right.) Miss Saramma Cherian; Mr. T. B. Thomas (Principal); Mr. C. T. Benjamin (President).

Standing (L. to. R.) M/s. Paul Mathew; G. N. William; C. I. Ittoop; Abraham C. Kuruvilla (Secretary).

REMINISCENCES OF GANDHIJI'S VISIT

C. P. MATHEW

When I was on the staff of this college, on several occasions did I narrate with great pleasure the story of Gandhiji's visit to this institution to successive generations of students. They used to ask for it and I was ready to oblige them. Part of the pleasure I felt in doing so was no doubt due to the role I had in arranging the visit! Now at the behest of the Editor, I am recounting the story to a new generation for the first time after I left the college.

It happened early in 1925. That was long before any of the present students was born. Most of them have never seen him in flesh and blood though of course the last few years of his most eventful life coincided with the years of their infancy. It is difficult to convey to such a new generation a vivid impression of what his name and personality meant to the people of India who were contemporaneous with him and what spontaneous homage was paid to him by millions of his countrymen of all ranks. Thousands of villagers often tramped long distances and waited for hours on the railway platforms to get his darsan and returned in high spirits if they succeeded as they did often, though to him it meant practically restless and sleepless days and nights during his long and trying journeys to the various parts of this vast country.

This Mahatma was coming to this small and remote State of Travancore in connection with the Vykom Satyagraha, to give it an impetus and to bring it to a successful end if possible. The village of Vykom suddenly sprang into all India importance. Our students were naturally very eager to get the Mahatma to honour and bless this college with a visit and so was I. As the President of the Literary and Debating Society I wrote to Gandhiji requesting him to break his journey to Vykom and pay a visit to the college. I received a prompt reply that he could not do it on his way to Vykom but that he would consider the matter later. That gave us hopes. A few days later I was deputed by my colleagues to go to Vykom to meet the Mahatma and try to get him agree to come to the college. One morning I approached his camp in considerable excitement. If only I could succeed, how delighted the students would be and what an honour it would be to the college, I thought, but if I didn't, what an awful disappointment would it be. As I entered the camp, my problem was how to get an interview with him, and that had to be arranged fairly quickly, for I learnt that he was preparing to proceed to Trivandrum to see the Maharani-Regent and hold discussion about the object of his visit to the state i.e. throwing open the temple-road to non-caste people too. So I was in a hurry, still I thought I should not rush into "the presence of the greatest man in the world" without getting his previous consent. Therefore

I approached a very eminent gentleman, eminent even in those days but far more eminent in his subsequent career, who was acting as Gandhiji's Secretary at the time. He did not quite see why Gandhiji's busy programme should be further burdened with a visit to the college and I was not sure whether all my arguments carried much weight with him. However he promised to arrange an interview for me but then the thing was not materialising as I waited and waited. Any moment Gandhiji might jump into the car and start for Trivandrum and I would have to return to Alwaye crest-fallen without even seeing him. I grew rather desperate and in that mood I just went into the Mahatma's presence without any previous engagement or notice and told him of my mission. What a joyful surprise! His ready and gracious reply was "Yes, I will come." It was in a way embarassing, for I had gone in prepared to urge several considerations that should persuade Gandhiji to come to the college, but there was now no occasion to mention any of them! I was not at all prepared for such a quick and easy response from him. It was almost too good. But suppose he forgets this engagement, for there was no secretary by his side at the moment, to note it down and so I asked him whether he should not enter it in his engagements book. But he assured me. "No, I shall not forget." All the while there was that charming smile in his face which would put at ease any visitor. Then he asked me "where is Alwaye?" My answer was, I should admit, very queer. I said "It is near Kaladi" and bursting into laughter, he asked "and where is that?" I replied "Kaladi is the birth place of Sri Sankara." I had thought that Gandhiji being a devout Hindu in his own way he might have heard of Kaladi, but he confessed he hadn't. Without taking much more of his time, I came away in high spirits after having had the first of my all-too-few but exceedingly happy contacts with the epic figure of Gandhiji.

On the appointed morning the Mahatma, coming from Parur where he had arrived by boat from Alleppey, strode into the college premises accompanied by a small retinue. He was seated on the small verandah in front of the low-roofed portion of the college building on the western side, a verandah which since then has disappeared. The students who by the way were far less in number in those days than at present waited in the courtyard right in front of him eager to follow every gesture of his and catch every syllable dropping from his lips. In the absence of the Principal, it was my privilege to make a welcome speech. Everyone knew how dear Khadi was to him and I said in the course of my speech that here in this college there was no objection to students wearing Khaddar and that actually some of us, members of the staff also did wear Khaddar in part and at times. Gandhiji looked up at me who was wearing then only a Khadhar 'angavastra' and gave a

hearty and meaningful smile. In the course of his fairly long speech, he referred to my words and said "I am not satisfied with the benevolent neutrality of the college in the matter of Khaddar-wearing." Of course he wanted every Indian to wear Khaddar and nothing but Khaddar and Khaddar all the time. The then rulers of our country, the British, mostly looked upon khaddar as a symbol of revolt and sedition. That the authorities of a college in 1925 in no way discountenanced khaddar and that some of them did wear khaddar was, I thought, something which needed a self complacent mention but Gandhiji was hard to please in this matter! He referred to this again before he left Alwaye as I shall tell you lower down. Again, in my speech I had said "you Mahatmaji, are a practical idealist" and to this he replied later. "I do not accept most of the compliments usually paid to me but this compliment I do accept. I do claim to be a practical idealist." Many of his admirers used to say in those days that Gandhiji was a great saint and for that very reason he was an unpractical visionary. That is why he was in a way pleased at being called a "practical idealist." After he finished his speech, he planted at our request a mango sapling the one which stands closest to the staff room on the southern side. He poured milk over it and then asked for a little water to wash his hands. Alas, we had not kept it ready and it was therefore not available on the spot at the moment. This was an omission. In my confusion I offered milk to wash his hands too but he declined it with some joking remark. He went round the college courtyards and entered in the Visiting Diary "An ideal site." Then as he was walking down to the gate people were following him close on his heels and some student from behind stepped on one of his sandals. It would have been a bad thing indeed if he had fallen down as well he might have. I apologised vicariously and said "I am sorry." Perhaps you would expect that he would have replied 'O, never mind.' No, he said "But it ought not to have been." He was a great disciplinarian and was keen on order and decorum; often he sternly disapproved of and rebuked the disorderly enthusiasm of the large crowds that gathered around him to get his darsan and touch his feet in homage. There was yet another mishap. The person who had gone to Ernakulam on the previous night to get a garland was yet to return and so Gandhiji could not be garlanded before he left the college. A little later however the garland was brought and so I followed Gandhiji to the town with the idea of garlanding him on the platform before he left Alwaye. He spoke at the Sanskrit school too and then we all walked to the station. As he sat down in a chair, I put the garland around his neck when he said to me "As an earnest of wholesale khaddar!" I had the temerity to ask him whether he really expected that the vast population of this country would take to khaddar and he replied he firmly

believed so. I felt however sceptical and not very unfrequently perhaps the sceptic proves not altogether wrong, but it casts no real discredit on the man of faith. Gandhiji dreamt many dreams, daring ambitious dreams and strove rightly for their realisation and his success is recorded on the pages of history for all to read but not all his dreams have come true as yet. To come back from reflections and musings and to continue the story, while we were talking, the train came and carried away Gandhiji who however left behind in us memories that have not faded during these thirty-five years.

This is the only occasion when the Mahatma actually visited the College, but several years later the students here got an opportunity to meet him and present a purse to him on the river sands when he was motoring from Trichur to Ernakulam. He was then going round on Harijan uplift work. When we had heard about his visit we got into contact with the committee at Ernakulam responsible for the programme and they agreed to include in the programme our presentation of a purse to him. But just on the day previous to his passing through Alwaye, the programme published in the paper did not contain this item of the meeting on the river sands and the presentation of the purse. That was awkward and disappointing. So I hurried to Trichur where Gandhiji was camping for the night. When I reached the camp, it was rather late at night but luckily he had not gone to bed. I saw him sitting in the midst of secretaries, disciples and admirers. As soon as I pointed out to him the omission, he replied " yes, I was just asking why the item had been omitted " and turning to his secretaries added " Put it in, put it in. I cannot pass that way without meeting the students." For a second time I was happy that I had secured from Gandhiji my objective so easily! On the next evening our students mustered in full strength on the river sands along with lots of others. Gandhiji stopped there and talked to the gathering and received the purses presented to him. I shall not refer to certain humorous incidents that happened at the meeting. This was not actually a visit to the college but it was almost as good as that and so I thought I would include that also in this account.

Many distinguished people, Indian and non-Indian, have visited this college and many will surely come in the future. But in a whole century there will be none greater.

SOREN KIERKEGAARD

(Rev. A. A. PYLEE)

The English speaking World is now coming to recognise S. Kierkegaard as one of the most important theologians and literary figures of the nineteenth century. The past two decades have seen his major works published in the English language. With these translations the English speaking world has come to recognise him as one of the profoundest interpreters of the psychology of religion since St. Augustine. The fourteenth edition of the Encylopaedia Brittannica has only 125 words on Kierkegaard. But it may be assumed that the next edition will have more things to say about him as a poet and thinker. The new Soviet philosophical dictionary has recently found him worthy of long and violent denunciation.

The tardy recognition of his genius in the nineteenth century is attributed first to the fact that he wrote in a minor language (Danish). Secondly the characteristics of his writings were against the grain of most philosophical and religious thought of the time and its value could be recognised only later. Time and again history has rewarded those who swim against the current and oppose the thought pattern of the age with slight and sarcasam. He remained totally neglected, scorned and as a dangerous fanatic until two decades after his death.

Kierkegaard was born in 1813 in Copenhagen, the intellectual centre of Scandanavia with its famous University and its learned Academies. There was hardly any one from King Christian VIII to the woman in the fish market whom he did not know in the town. He was also fairly well known in the city. His physical appearance

was certainly odd. He was slight spindly and with so pronounced a stoop that he was regarded as a hunchback. Whoever met his gaze was either drawn to him or repelled, was either made to feel uncomfortable or attracted to him. To his contemporaries he was a man of infinite wit and wisdom. His flashing intelligence and penetrating thought dazzled and disturbed others. But he remained an enigma. He was lonely and in agony of mind. He was searching for an 'idea for which he could live and die.'

As the youngest of seven children he was spoilt and allowed a degree of freedom which his brothers and sisters did not enjoy. In his early days he learnt from his father the meaning of fatherly love and so gained some analogy for the love of God. But later on he fell out with his father because he came to know some of the secret sins of his father. Soren reacted violently and broke out with everything which had hitherto protected and supported him.

He was lonely and afflicted, but he found his happiness in his intellectual pursuits. He found little meaning in the orthodoxy of old fashioned protestantism. He was interested in politics and in the romantic school of poetry. But the deeper note of his mind was despair. At this time he cultivated the friendship of Hans Anderson and Martin Moller who appreciated his philosophical thoughts and religious approach.

Soon he was reconciled to his father who made him an adequate allowance to continue his life independently. He was engaged to a girl named Regina, and decided to marry her and lead a life like others. But on this question there was a long struggle in his mind and finally he had to tell Regina that he would not marry her. The engagement was broken off.

The next phase of his life was his interest in writings. As long as he was writing his melancholy was in abeyance. The quality of his writing covers a wide range of subjects. The following are the important works during the first period of his writings. "Diary of the Seducer", 'Repetitions', 'Stages on life's way, 'Philosophical fragments'. 'The sickness unto death' etc The second period in his life was devoted to a bitter 'Attack upon Christendom.' Many of the journal passages were also written in this period. His attacks upon Christendom deserves our special attention because it was against the complacency of the Christian Church. At the same time his 'works of love,' and the 'Concept of dread' are masterly productions on Christian theology.

Kierkegaard pointed out that in the early stages of Christianity, to be a Christian was to separate oneself from the crowd, to do what was not easy to do. It meant an effort, it meant a sacrifice. Today he says, the situation is exactly the opposite One becomes a Christian by the easiest and most natural process. The idea of 'being becoming' a Christian is thereby emptied of the significance originally it had. He criticizes 'the aesthetic' way of life. By this he was not at all advocating Puritanism but pleasure must cease to be the motivating power of man's life and it must be removed from the sanctury of religion. His assault on the 'Speculative aspect' of Christian life is also interesting. He says that the 'reasonableness of Christianity' is treason to Christianity because it subjects the self revelation of the infinite God to finite human

standards. Strictly speaking his criticisms were not directed against the Church as such, but against Christendom. He wanted to expose the evils of 'Established Church" and the 'King's functionaries" in the Church.

The whole purpose of his attack on Christians was to make them understand that they were not Christians. He says "The analogy I have before me is Socrates. My task is to revise the definition of what it is to be a Christian. For my part I do not call myself a 'Christian' but I am able to make it evident that the others are still less than I." His contribution to Christian thought was more on the positive side of Christianity. Apart from his major works there are a number of sermons and meditations by him. They are rich and profound in ideas and they still inspire the readers and help them to grow in their Christian life. His 'Edifying discourses, are brilliant theological interpretations of Biblical verses. He says 'I am a poet but I was made for religion long before I became a poet'. "Fear and trembling" remained one of S. K's favourite work and about this he wrote in his journal "Oh ! when once I am dead—then 'Fear and Trembling' alone will give me the name of an immortal author" and today his prophecy has come true. His contribution to Theology and especially to 'Existential' thinking in the realm of religion and philosophy was remarkable. But he could not reconcile himself with the easy going established Church of the nineteenth century. He refused to receive communion from a parson—the king's official—at his death bed. He died at the age of forty two.

ON NAMES

(By K. Jacob)

I wonder how many of my readers have realised the fact that Names, which are very familiar to us all, are very strange things indeed. We use them so much, that we lose sight of their strangeness.

Consider for example, the ordinary Syrian name Matthai. There were once two friends Matthai and Ramutty, a Hindu gentleman. Matthai used to laugh at the name Ramutty and say "രാ-മുട്ടി, പടക്കുട്ടി" etc. Ramutty retorted by saying മത്ത്-ആയി, പിള്ളായി, ഉന്നായി, etc.

But what is one to say about a simple name, like Eapen? I remember how it tickled our old drawing master at school, who was a Tamilian. To him it meant nothing more nor less than, "this pen." Names like ഓക്കാനം, ഉലഹന്നാൻ etc. are not very common and this I take to be a small mercy which we have to be thankful for.

Names used in North Kerala appear queer and funny to Southerners, and I believe the Northerners feel the same way about Southern names. Names like Varathunny, Nadakavukaran, Kattikaran, Attakaran, Padamadan etc. are strange to Southerners, while Pothen and Matthulla might appear queer to my northern friends. And all these would appear very strange to a Chinaman named Ho-Chwang-Ho or a Jap named Toyohiko Wakichi.

I am very diffident to write in a light manner about the names of members of the fair sex, on grounds of chivalry. But the temptation to try to be funnny is so great, that I will mention only one incident. A little child known to me asked a young lady named "Anna," "Why is it auntie, that your name appears on postage stamps?" (This was before 1947).

But the oddest cases occur among pet names. What is one to say, when a man is called by the name Kunjamma? This is a case known to the writer. Names like Krishnamma are given to men in Andhradesa. And it is not a pet name either. Some times students come to the College, handicapped by an odd name.

I am indeed in a safer zone, when I talk about foreign names. When we begin to learn the English language in our very young days, we feel it queer that men should be called by the name Fox or Leper or Bull. But these are genuine names. I have never seen a man named Devil or Donkey, but I would not vouch that such names are never used. I read some time back of a lawsuit in America, in which a number of Red Indians were involved. The matter under dispute was the legacy of one Two-Dog. His will had been duly signed, with a picture of two dogs, drawn by his own hand. The following relations of the late Two-Dog had assembled in the Court-house. "Lame Dog, and Lizzy Dog cousins; Long Dog and Black Dog, uncles; Short Dog and Dog-with-two-fleas, aunts; and sundry other unspecified Dogs." It seems that the judge remarked at the close of the trial, "In all my legal experience, this is the dog-gonest case I ever handled."

These are Red Indian names, but East Indian names are queer enough. South Indian names very often give much trouble to Europeans. I had a class-mate named

Renganathathathachary (this is not a misprint) and I remember what a great trial it was to our professor, who was a Scotchman. On one occasion he tried to pronounce it, but failed. He went on Ranganathathathatha etc. I wonder how many of my readers will be able to pronounce it correctly.

Speaking of the pronunciation of names, I could mention many funny incidents. Some people cannot pronounce Z and invariably say Jacharia instead of Zacharia. On one occasion a lecturer taking attendance called out "Itly Ipe." The name was Itty Ipe, but he thought that the second T was an L. He was more familiar with Idlies, than with Syrians whose name was Itty.

Another lecturer got into trouble with the name Chuppukutty Menon. He regularly called the student, "ചപ്പുക്കുട്ടിമേനോൻ." But one day the student gently pointed out to him that his name was ചുപ്പുക്കുട്ടിമേനോൻ. But my sympathies are with the lecturer. Even Sherlock Holmes would have made the same mistake, considering how variously the letter U is used in the English language. I also remember a student whose name was "Kuruvilla," whom one of our professors called "കരുവിള" without any idea, that he was making a mistake.

In a cosmopolitan place like Madras we come across many strange names. There are Coorg names like Poovayya, Machayya, Medappa etc. Telugu names like Kotta Reddi, Pulla Reddi, Kottaya etc. Very long names like Anavarathavinayakam Pillai and Ananthakalyanaramanarayana Iyer, Sivaramasubramanya Iyer, Srinivasavaradachary Iyengar etc. are a trial to all concerned, especially to poor, much-harrassed Telegraph masters. One remembers also picturesque Mohammadan names like Yahya Ali, Ghattala and Bagkar Ali Mirza. Ceylonese names like Pallavasam, and Burmese names like U. Saw are things you never saw elsewhere. African names like Nkurmah, Mbolongi, Ngami appear strange and unpronounceable to us, and I believe that these persons would feel the same thing about our names. But there is nothing to beat Chinese names. I remember how in the days of the Chinese Civil War we used to be bewildered by the names. Wang-Fu-Chin fights against Wang-Ko-Hin and Hong-Wo-I-Chwang fight againsts Kwo-Chow-Sein. There is however a coalition between Feng-Kwa-Tung and Li-Wu-Chow and these fight against all the rest. The reader of Reuter's telegrams finally gives up the effort in despair, being unable to make head or tail of this forest of nasal sounds.

It is usual to say that there is nothing in a name. But I doubt whether this is true. As Chesterton says somewhere, "If you called a lady a "monkey," instead of an "angel" will there not be some trouble about names?" "But these are not proper names" you would say, I agree. But try to call a Christian lady by the name "Parameswaran Pillai," and a Hindu gentlemen by the name "Mariamma"—I am sure, there would be trouble enough.

Let me end with a serious note. I think we should take great care about giving names to our children. To give an odd name to a child is not doing him a service. But now-a-days many such names are given, and worse still, they find a place in school and college registers. Thus we might find Jo-Mons, Sam Pappies, and Omana Kunjumols in College rolls. Why on earth people should be handicapped so early in life, by

fond parents, is beyond my comprehension. With regard to names, as with regard to the way we dress our hair, men and women alike, I would say—the plainer the prettier.

In the above article, if any of my readers feels offended that I have taken his or her name in vain, I hereby tender him or her my most abject apology. (*The Author*)

—To the College!
Our fate!!

Megalomania

(By C. P. Soma Sundaram, M. A.)

The world has not forgotten megalomaniacs like Hitler and Nero. Perhaps it can never. Such monstrosities occur once in a blue moon, but a keen observer can see their likes, at least on a small scale in every day life. The reason is quite obvious; human nature is fundamentally crazy with the desire to be important. The passion to appear important is the deepest urge in human nature and this urge carried to its extremmity is called megalomania. Megalomania is a gnawing human hunger, a psychological abnormality, an obsession, a craze which may lead to acute madness, if not properly channelled or checked adequately. The passion to acquire knowledge, the passion to be a great scientist, a great philosopher etc., are not the least bad ideals, but amidst gatherings, parties and dinners, if one wants to appear important without any rhyme or reason, it is called megalomania.

What we observe among a megalomaniac, is the overevaluation of his own self. He is completely "invested" with his person. with his own love, strikes an indifferent note to all others and brings forth to the lime light only his own greatness, beauty or power. The extreme "narcissist" whose love is directed chiefly to his own person instead to another, illustrates this case. He is put into agony and distress if there is any moderation in the affection bestowed upon him by others. He suffers the pangs of wounded hypersensitivity from all deprecatory, casual and trivial opinions. He is unable to love his mother, teacher or even his own sweet heart because he does not want others to be the object of his love. He forms no normal attachments with other human beings in order to derive pleasures and comforts, but gratifies most of his love-needs upon his own person, lives in this world as a peculiar being. He overevaluates his own self and thinks that he is all correct at all times However absurd his claims may logically sound, he thinks that they are true. He feels himself to be the greatest and most important irrespective of the status and positions of others.

So the megalomaniac is just like a babe, who knows nothing but itself and loves but its own body. Its pleasures are its own body. Though he derives pleasure from an external factor such as the breast of the mother it is conceived by him only as a part of himself. Only gradually does he learn that external objects are of utmost importance for instinctual gratification and in the course of development, this need of external objects becomes his major goal. But the undiluted "narcissist" can never think of such a phenomenon, he shudders at the thought of other objects becoming the object of his love and hence experiences a pathological megalomaniac mersion.

Megalomania can be considered sometimes as a compensatory element existing in the individual. Thus C. G. Jung in his book "contributions to analytical psychology" gives the case of a man who presents a strange mixture of intelligence, wrong headedness, and phantastical ideas. Jung says that the man was an ordinary clerk, employed in a consulate, but to compensate his very modest existence, was seized with

megalomania and thought of himself as the Saviour. This is the typical example of the megalomaniac who wants always to assert his self by proclaiming that he is Lincoln, Christ or Napolean.

Megalomaniacs possess an exaggerated degree of sanguine temperament, which is a combination of active expression with pleasant feeling tone, and is characterised by enthusiasm, changeableness, freedom from load, elation, exaltation and exhilaration. Due to exaggerated exhilaration, they become extremely beatific, optimistic, expansive and capable. Such a person believes that he has the wisdom and courage to over come all obstacles. He is an undaunted, irrepressible optimist. "Failures do not dampen his ardour. As a result of exaggerated feelings of well being and power, the patient develops delusions of grandeur, and becomes exceedingly egoistical and important" says the famous clinical psychologist Wallace Wallin. The crystal clear sanguine temperament is a symptom of megalomania.

A notion prevails among laymen that all those who work to reach eminent positions or those who have reached exalted positions are products of megalomania. This is a wrong notion. It is not megalomania that led "the uneducated, poverty stricken grocery clerk Abraham Lincoln" to study law and to become a renowned lawyer or Charles Dickens to abandon "rat-infested factories" and to produce immortal novels or Christopher Wren "to design his symphonics in stones." They did not want to be ostentatious and draw attention of the public. They became great in different fields not as a product of compensation or megalomania, but reached such exalted positions out of their own love of wisdom, love of humanity, thirst for knowledge and above all of their utmost humility. By the grandeur of their achievements and by the greatness of their characters, they acquired fame and reputation. They did not feel at all an inflated pride or prestige.

A keen observer can see the inflated pride or prestige ostensibly existing amongst people in lower circles of societies, rather in "closed societies" as Henri Bergson would call it. They put on a mask to hide their true colour. The demarcation between "closed society" and "open society" is not made by me, on the basis of financial status or positions in life. The "open society" is one in which lives real, genuine, sterling people, who do not believe in the "white wash" of their characters. In contrast we see in "closed societies" people, whose real currency of personalities converted into pathological megalomaniacs. To illustrate, blondes, wanting to drive latest cars, young men appearing as dandies in borrowed feathers, people talking of their own achievements very colourfully decrying the attainment of others, are certain kinds of megalomania that we see in society and in every day life.

The story of the "Frog and the Crane" would make clear the position of the megalomaniac. A certain frog which had an inflated pride, grandeur and greatness, once said to a crane that it saw an Elephant. The crane which knows the true mettle of the frog asked it: "how big is the Elephant." The frog then expanded its body and said: "of this much size." The crane wanted to teach the boasting frog a lesson and so asked mildly: "is that all the size of the Elephant"? The frog, then,

still more expanded its body and said: "no of this much size." But this time the frog had expanded its body beyond the elasticity of its muscles and as a result, the muscles of its body got ruptured and it died. This is the final unalterable fate of the megaloniac.

Children with deep seated megalomania become invalids if not properly guided by their parents and guardians. They should be gradually canalised through the right path. If we behave to them rudely or take violent steps to convert them to normality, they might develop other signs of abnormal traits and get ruined for ever Some authorities are of opinion that people may go actually insane, if their feeling of importance is curbed, unrecognised or unattended to by others or if such people, as Aldous Huxley says "finds this a hard world of stern realities" and thus run to the conclusion that it is an arduous task to assert their importance.

In conclusion, megalomania is a perverted disposition of the mind, a vain displaced verve and vanity, and inestimable greediness to be important in the situation in the which one is placed. The panacea for megalomiania is introspection and realisation of oneself. If introspection is impossible, the alternative is to consult a psychiatrist, take advice and get freed from the clutches of megalomania.

ABRAHAM LINCOLN

by VINAYABABU V.
Pre. Engg.

THE RUSE

By K. Jacob

It was when I was a student in the B. M. College, Ananthapur that the events recorded below happened. I was in the Junior B. A. class at that time. The year was 1921, I think.

My name is John Ramachandra Rao and I belong to Guntur. S. Y. Rajanna who is the hero of this story, belonged to Hyderabad. He came and joined the College a few days after me.

He was very handsome, and looked rather delicate. He looked a boy of fifteen and his voice was rather shrill. Many students tried to make friends with him, but he never encouraged any of them. Some of them took to making him miserable. They pinched him, and sometimes gave him a knock on the arm. I once saw his eyes fill with tears, because of the pain inflicted by a wicked brute of a fellow. I felt pity for him and tried to say a kind word. But he said nothing. He was more friendly to me than to anyone else, but that is not saying much.

We had single rooms in our hostel. That evening he came to my room (which was a unique event) and we talked together a bit.

" Mr. John " he said " I don't think they hurt me because they hate me. I rather think it is the other way "

" What do you mean ? " I asked.

" Did you not listen to what Dr. Martin said ? It is a well-known fact that some people like to inflict pain on people they like. It is sadism ", he replied. " Oh ! Don't be a fool " I said "At least don't tell anyone else what you said to me now "

He said nothing in reply, and went back to his room.

It was at that time that Physical Instruction was introduced into our College. Our Physical Director was an enthusiast and we all had to play some game. Rajanna hated this like poison. But he had to obey the Physical Director. So he also went and stood in the foot ball field.

As ill-luck would have it, the ball, kicked by a strong foot, flew and struck on his chest, and he fell down. It was nothing, of course, but he would not go again to the foot-ball field.

The Physical Director was very angry and reported his name to the Principal. The latter called him and asked him about it.

" Sir ! I find foot-ball too hard a game " he said.

" Shall I start net ball for you ? " asked the Principal, a little scornfully.

" If there is net-ball, I will play it " said Rajanna.

" Why not join a Girls' College ? " asked the Principal.

" Oh ! Sir ! if there were a Girls' College I would have joined it " said Rajanna very quietly. The Principal looked at him. A light dawned on him. " What ? Do you mean to say that you are a girl ? " asked he.

" Oh ! Sir ! Don't send me away. I came because of my earnest wish to study " said Rajanna.

The Principal was unable to speak for a

minute. Then he asked "Who else is in this plot?"

"My brother knows" said Rajanna. "I have no other relation."

The Principal was angry. "You will leave the College, in 24 hours" said he.

Rajanna began to cry "Oh Sir! have pity! I have done no harm" she pleaded.

The Principal would not listen. So Rajanna continued to plead and cry. Finally the Principal relented a little and said "Let me consult the Managing Committee"

Rajanna thanked him gratefully and came away.

That evening the Managing Committee met, and decided to allow Rajanna to continue—But she had to leave the hostel.

Mrs. Sanjiva Rao agreed to have him—or rather her—in her house. Dr. Sanjiva Rao was the Mathematics professor. They had no children of their own.

The next day, S. Yashodha Rajanna came to the College in a girl's dress, and sat on a bench reserved for her. Even old professors found themselves unable to control their features when they saw a lovely girl sitting demurely on the front bench all by herself. The English Lecturer quoted Shakespeare and said "Bottom! Thou art indeed translated."

In the mathematics department there was a young lecturer whose name was Samuel Krishna Rao, and he had once sent Rajanna out of the class. Really she had not been guilty of making noise, and had been wrongly suspected. She cried a great deal that day.

"I will be even with him yet—I will—I will teach him a lesson" he or rather she had told me at the time.

"What lesson can you teach? Don't be a fool!" I replied.

But now things became different. Krishna Rao became very considerate to Yashodha, and she smiled sweetly on him.

Mind you, I don't know how the rumour started, but it came to be said in course of time that Krishna Rao was in love with Yashodha.

But how was she getting on? She was the idol of Mrs. Sanjiva Rao's heart. She had a room all her own and was very happy.

One day I had occasion to go to Dr. Sanjiva Rao's house. He had gone out, and I waited for him on the front verandah. I could hear voices inside. I peeped in through the crevice of the door and saw Mrs. Rao and Yashodha sitting together on a settee.

"Darling" said Mrs. Rao, "you must not object."

"But auntie," said Yashodha, "your brother may object. He has never seen me."

"Oh! He won't. That I can assure you. Where can he get one like you? No! He won't object" said Mrs. Rao. "We will fix it up, when he returns from England," she added.

"But auntie, that is a long way off" said Yashodha and "my brother may not agree. We have no money to pay a dowry."

"Oh! we don't want any dowry. Don't you worry on that score. We have plenty of money, and we do not insist on dowry in our family. All I ask is, if your brother agrees, are you willing?—You have seen my brother's photo"

"If my brother has no objection, I have none" said Yashodha.

"That is all I want" said Mrs. Rao, and putting her arms round Yashodha, she kissed her again and again. I turned away in disgust. I never did hold with the modern craze of women taking young men's jobs away from them.

But about Krishna Rao. It seems he wrote a love-letter to Yashodha! The fact somehow came out, and became a talk among the students. It reached the ears of the Principal. The long and short of it was that poor S. Krishna Rao lost his job!

* * *

The next year, when the results were published, Yashodha's name was among the men's list and not the women's. The Madras University did not realise that the name was that of a girl.

We both left the College at the end of the academic year. Yashodha's younger sister was admitted the next year, and there was a woman's hostel built during the holidays.

* * *

Seven years passed after I took my degree. It was 1929 I believe, when one day, I was going from Madras to Calcutta and a young man came into the compartment. He was in military dress. He sat down near me. He was very handsome and had a thin moustache.

"Do you know me?" He asked.

"No! Are you Yashodha Rajanna's brother?" I asked.

"Yes" he replied "you may say so" he added. I wondered why he said like that. Then I asked "Where is Yashodha now?"

"Oh!" he said "Yashodha is no more."

I was shocked and grieved when I heard that she had died. "How did it happen?" I asked.

"Yashodha is no more. But I am in her place" he said "I am Yashodha."

"What?" I asked "What do you mean?"

"You see it was like this. I was so tired of being pinched and knocked about by you fellows. I looked so tempting, you know. Then again, I hated Physical Instruction classes. So I tried my ruse and succeeded beyond my own expectations. I took a great risk, of course"

I could not believe my ears.

But after a minute, I said,

"You hated Physical Instruction, but you have entered military service. What about the military drill?" I asked.

"Oh! I had not any trouble. I am not a soldier though I am in the military. I had no drill. I am a military doctor, in the I. M. S.

"I cannot imagine how you managed to remain undiscovered in the College?"

"Oh! It was not so difficult as you imagine—you see, I kept myself to myself. I never had mixed with people in the hostel and I had a single room. In Dr. Sanjiva Rao's house also I had a room all to myself. Of course, I dressed for the part. Do you know that in the British army there was once a General who was a woman, and was never found out?"

"No! I don't believe it" I said

"Absolutely true it is. Her name was Dr. James Barry. She was for 52 years in the army and not even her servants

COMMITTEE OF THE PLANNING FORUM—1960–'61.

Sitting (From Left to Right): Miss Susy Mathew; Dn. K. P. George; Dr P. M. Mathai (Member of State Executive Committee); Messrs T. B. Thomas (Principal); M. V. Kurian (President); Punnoose Mathew; K. Govindankutty Menon; O. M. Mathen; Varghis K. John (Secretary).

Standing (Left to Right): Miss Saramma Verghis; Mesers Joy Mathew; Jagan Jacob; P. N. Abraham Tharakan; P. Ramankutty; P. Y. Paulose; M. Mohammed Moopan; P. K. Chandrasekharan Nair; Miss S. Indira Devi.

They deserve help

Cudgen leaves for thatching a house

Students thatching a hut

Constructing a Volley Ball Court
for the College Servants

Members after Visiting the
Alwaye Hospital

found her out.* My disguise was only for less than 2 years. And it is much more difficult for a woman to act a man's part than the other way."

"Well! I would not have done it. It is a shameful thing that you did" I said, after a pause.

"You would not have done it! Rather, you could not, with your beard" he said. "You used to shave even when you were in the High School. I never had a beard. We are a beardless family."

"Yes. But I don't see what you gained by all this tomfoolery" I said.

"I gained a great deal. I got rid of the menace of Physical Instruction. I got my sister admitted into that College and I also scored off Krishna Rao" he replied.

"Oh you scored him off because he wrote to you a foolish letter" I said. "Suppose he had not done so?"

"But I did encourage him. That is the fact. Otherwise he would not have written" he said.

I wondered whether I could give him a box on the ear for this shameless confession. But he was not the old Rajanna. He was stout and looked very strong. So I gave up the idea as unhealthy and impractical.

* This is a fact which can be proved from British Army records.

"SOUNDS AT NIGHT"

(Matilda D'Rose, *U. P. Batch A.*)

The night was drowned in stars, and the moon burnt like a celestial lamp in the heavens. All nature had gone to sleep, but sleep fled my eyelids as I lay in bed. I did not know why it had happened so. On the road the village carts made their weary way, the merry tinkling of the cart bells breaking the deathlike silence of the night. Our neighbour who is a wise and learned man was busy discussing topics with the other neighbours, who after a heavy supper congregated in his house to relieve their minds of some problems. They discussed as usual matters relating to things ranging from the presidential elections to the increased price of a match box.

At about eleven the voices became fainter and fainter, and finally they ceased. I got out of bed and traced my steps to the balcony; the moon shed a gentle and dim light over the garden and the stars lay on the blue sky like white flower-petals on still blue waters. I was not standing there for a long time, when suddenly the sound of footfalls invaded the silence. Nearer and nearer came the sounds and after a few moments I could discern a man walking on the road whistling a merry tune as he went. He walked with quick steps and the air resounded as he brought his heavy boots on the tarred road. In the distance could be heard the howling of the jackals a long wailing sound which made my blood curdle.

The clock struck twelve and I was filled with a sudden fear. My hair stood on end; yes I could hear it, a faint sound of sweet music floating in the breeze, but at this hour where could the music come from? Surely it conld not be the radio for all the stations would be closed or was it my silly imagination or was I dreaming? No certainly not. I was not asleep and I could hear the melodious music more clearly and more distinctly. This realization added to my fears. I did not believe in ghosts and spirits but at this moment I was convinced that it might be the ghost of some murdered musician playing on the violin.

My first idea was to crawl back into bed but try as much as I could, I could not tear myself away from that enchanting and soothing melody. I do not know how long I stood listening to the sweet melody, while the hours rolled by unheeded. The music came to an end. No sooner did the dawn come creeping with the trumpets of the birds than like a frightened girl my eyelids felt heavy. I was feeling sleepy, but it was too late, for the rosy clouds of heaven gave the break of day.

Some time later upon making enquiries it was found that a crazy violinist in the vicinity was fond of playing on the violin in undisturbed peace.

THE REVENGE

(P. G. GEORGE, B. SC. *(final)*)

What a matching pair they would have made! Harry and Miranda. They were neighbours. They went to the same school. They went to the same church. They were both in the church choir. Every body who knew them hoped that they would make a handsome couple. Harry also wished so. But she did not think so.

There was a lane between their parental homes, a narrow, dusty, romantic lane bordered by a tall and thick hedge. Harry did at last ask her the burning question of his life. He met her in the lane and they walked and talked as usual. He put his hands on her shoulders and asked her the burning question which he intended but hesitated to ask before. She gently but firmly removed his hands and said "No" as quietly, as considerately as she could. She had an understanding with James Hallet and they were shortly to be engaged.

Harry was not of that emotional type. Of that soldering iron sizzling in his heart he said not a word to anybody. He cancelled his evening walks through that dusty lane for ever. To his church he went no more. In all other respects he was the same man. The same Harry Jackson.

Time, the usual healer for such wounds, proved ineffectual in his case. He lived with a burning hatred of James Hallet bottled up inside him.

But he did not continue to be a bachelor. He married Julie Carol. A girl of worst character. She was flabber gasted when a man of Harry's calibre asked her to marry him. She resolved there and then to make him a good husband. She kept that resolution with the same inflexibility with which he kept the soldering-iron sizzling in his heart.

They had a happy and beautiful family life. Their clothes, money, children were better looked after by Julie. She was an excellent wife. His friends were amazed and jealous.

Julie was happy in almost all things. Only that tall hedge, which stood as a border to the dusty lane, was a perpetual eyesore to her. Harry would not let her trim it. She knew of his broken romance, of course, though she had never heard a word of it from him.

* * *

After nearly twenty years, into this happy united family Satan entered to drop the seed of discord.

One day, Harry, returning from his office, found Brenda his eldest daughter (he had four children—two girls and two boys) playing tennis with young James Hallet.

Harry stopped short, the blood rushed to his face, his fists clenched. "Mr. James" he said coldly "you are not welcome here. Please leave." The two young ones, who had been playing and yelling a second before, became statues of surprise.

The young man stood his ground "I have not done anything wrong sir" he said. "I don't understand why you are being rude."

"You may probably never understand" said Mr. Harry Jackson, keeping tight rein on his temper "please leave."

"But Pappa" cried Brenda, running to her father. "Hallet is my friend and I invited him."

"Had I known it" said Harry unmoved, "I would have told you, Brenda, that I don't approve of such a friendship."

"Why?"

"Nevermind why" said Harry "I do not wish Mr. Hallet to prolong his stay."

The young man came forward. He was tall, straight and very good to look upon. The resemblance of his father, Mr. Hallet, was striking. This striking resemblance irritated Mr. Harry Jackson much more.

"I do not wish to stay where I am not wanted" the youth said. "But nobody worth his salt likes being kicked out unceremoniously, Mr. Jackson. I have something to say, and I would like you to hear it before I go. Brenda and I are much attached to each other. I will take my medical degree soon. We have been planning a future together. She is seventeen now. If by the time she comes of age, you have not overcome your objection to me, and if she is then of the same mind, I will have no option but to remove her from here without your consent. A very good evening to you sir," saying these words clearly and his handsome face erect, he turned to say good-bye to his sweet heart. Then he walked off, through the gate into the dark lane.

* * °

Harry stood there motionless, blinking into the lane, bordered with thick hedge, through which the young man vanished. A few silent seconds passed between the father and the daughter. Then he turned to meet his daughter, Brenda, slim, but not fragile, his blue-eyed first-born. "How long has this been going on" he asked. "You mean James coming here?" she said with a first trace of asperity he had ever heard from her.

"That's what surprises me, Pappa! James has been coming here since he was a kid. We have grown up together. Now, all of a sudden you object to him."

"It is may fault" he said "I did not notice anything till this evening when I saw the......the resemblance to......to......"

"His father?" She prompted.

He nodded. His face attained a cruel gesture. Then with absolute determination and with the old hatred sizzling in his heart he said "There shall ever be no connection with the family of mine and that of Hallet. Would you go with James without my consent?"

"I would" she replied with the same determination as that of her father. "My future is linked with James."

"Your future will never be linked with his!" he said in a voice that struck terror into her.

"What will you do, Papa?" she cried hysterically "You can work out yourself what I mean" he said this and left her.

This was the beginning. This was how Devil entered the happy and peaceful little home.

* * *

In a matter of few days the tense atmosphere began to slacken. As the Christmas

approached once again peace and joy entered the house as before. Harry decided to give a Christmas party to his neighbours.

* * *

What a lovely Christmas Party they were having! So happy, so merry, so free from restraint. Though Harry also looked happy and gay he was restless in mind. He was watching Brenda out of the corner of his eye. As the merriment of the party was approaching its heights Harry observed one of the servants handing a piece of paper to Brenda and whispering something. She looked around quickly, guiltily. Convinced that her father was not looking, she vanished from the scene.

* * *

Then, alas the Devil stepped in again to spoil everything. The flames of hell flared up in Harry Jackson, when he saw that his daughter was ignoring his command. All his anger turned into hatred, hatred towards James Hallet and his young James Hallet.

The side gate into the lane was in his view. The clandestine meeting would, then, be at the back gate, behind the servant's quarters. The servant's wife was sure to be on the watch. He decided to creep along behind the hedge to the top end of the lane and take James from behind. One clout across his head with his heavy silver-topped stick would crack his skull like an eggshell. Then he'd be rid of him for good. Thus, as he was creeping along behind the hedge, he did reason and plan coldly and accurately.

Someone was following him. Soft footsteps were padding in his wake. With a thumping heart Harry Jackson crouched down in a ditch, hoping that whoever it was, would pass by without seeing him.

Whoever it was didn't pass by. Whoever it was yelled an alarm and gave Harry a sharp, hard blow in the middle of his back.

Harry uncoiled like a slack spring and whirled round. He received blow after blow from the Devil and he fainted then and there howling "Help! Murder!"

* * *

A comforting arm came around Harry and raised him up. The same voice said "You'll be all right now, sir; You are not hurt, are you?" It was James Hallet.

Brenda's voice said "It was Samson, Papa! that attacked you from the back. He must have thought that you were a thief." Samson is a very fine hunting dog and he never leaves James." Harry's eyes turned to meet with those shining eyes of James. Brenda continued to explain "We often talk here, Dad, James and I, and Samson always comes with James. Today, James wanted to give me a Christmas present as he is going tomorrow to his College."

"And I came to crack his skull" Harry confessed, ruefully rubbing the side of his head." But, Damn, it was my own that was cracked! Help me home son" he added "my knees are aching, you come and have a drink with us. I'll tell Julie that I agree to what you two propose."

AFRICA AWAKENS

P. V. ACHUTHAN. Pre-professional class (Medicine).

The year 1960 marks an important epoch in the history of mankind. The light or the spirit of freedom is spreading to the "Dark Continent." Now the Black men, through suffering and sacrifice, are trying to break the chains of bondage. Once the European power in Africa has gone to the heights of glory, and now it is going to the depths of degradation.

May the writer, with all humility but also with pride, say that the Indian nationalism and freedom movement produced the spirit of revolt and love of liberty in the minds of the Africans. Gandhiji, the father of our nation, was the first and foremost leader who fought against the Western Imperialism in Africa. He taught and trained the Africans the new technique of 'satyagraha'. Recently, some African leaders have claimed that Nehruji was their greatest leader. From this itself, it is evident how glorious is India's contribution to the liberation of the Africans.

After the second World War, all the countries under Western Colonialism felt the imperative need for freedom. This spirit of nationalism has taken a militant turn also in some countries. The desire to free themselves from the yoke of Western Colonialism aroused their feelings, and the struggle for freedom came to a more powerful stage. When the war ended, India, through the long night of her subjection, came to the dawn of freedom. Burma, Ceylon, Indonesia and the other Asian countries also emerged free from Western yoke. Thus a light of liberty was spreading in Asia, and this spirit was poured into the African countries also.

The nationalisation of the Suez Canal by Egypt, under the able leader-ship of Colonel Gamal Abdul Nasser, was another historical event which influenced the Africans. Though Britain, France and Israel caused troubles and tribulations in Egypt, they were arrested by the intervention of the U. N. O. This created a self-respect in the minds of the Black-men, and this feeling fanned the flames of their national spirit.

After the second World War, there were only four independent countries in Africa—Ethiopia, Egypt, Liberia and the South African Union. In 1960, the number of these free nations became ten or eleven. Others are now on the road to freedom.

In the history of human civilization, some parts of this continent were on the path of progress and prosperity. Later on, this continent was known as the "Dark Continent", a large part of which was unexplored and unexploited. Under the Western Colonial power, the Africans were thrown to the depths of degradation. They were suffering from the pinch of poverty; huge masses were murdered by the cruel westerners who imposed upon them hard labour.

THE END OF A REIGN

By M. Mohammed Moopan, Class I, Economics.

What were the important incidents of Rome Olympics. One may answer suddenly "India's defeat in Hockey and John Thomas' defeat in High Jump." From the Armsterdam Olympics of 1928 onwards India came out victorious in Hockey Tournaments. But at last India's tri-colour flag which was waving in the sky at Armsterdam, Los Angeles, Berlin, London, Helsinki, Melbourne respectively on 1928, 1932, 1936, 1948, 1952, 1956 was replaced by Pakistan's green flag with the Crescent at Rome on september 9th, 1960.

Pankaj Gupta, the honoured Vice-President of Indian Hockey Federation, who had not missed a single final since 1928 Olympics, broke down and shed prolific tears at India's defeat. Jaipal Singh, who led the first olympic team to the victory-stand at Armsterdam made an appeal for an all-round change in our sports organisation. The fanatic Pakistanis knelt Mecca wards after their victory against India which was on a Friday. They sent a cable to Ayoob Khan saying "we did our work well." These are some of the reflections on India's defeat at Rome Olympics in the final of the Hockey Tournament.

Now let us have a bird's-eye-view on the preliminary round matches of the Hockey Tournament.

India began well by trouncing Denmark (10—0). But from the first match itself it was clear that the Indians were depending too much on short corners for gaining goals. In the next match Indians were forced to utilize all their energy to beat Holland by 4—1. In their next match against Newzeland which was a neck and neck fight, Newzelanders were defeated by 3—0. Thus India entered the quarter final round. In the quarter final, Australians were strong enough to hold their own against Indians till the last minute of the extra-time. Once again India's victory came from a penalty corner. Once again by the aid of a penalty corner goal, in the semi-final, India defeated Britain by 1—0.

Like India's, Pakistan's track to the final round was also not a tranquil and smooth one. Though they trounced Australia, Poland, Japan respectively by 4—0, 8—0, 10—0; they had to go all out when they defeated Germany by 2—1 in quarter final and Spain by 1—0 in semi-final rounds

---

Now the independent countries of Africa have to face many new and important problems. The leaders of these countries are now endeavouring to lead them from poverty to prosperity. Their greatest leader is the able and noble Prime Minister of Ghana—Dr. Kwame Nkrumah. 'A man he is to all the country dear.'

Thus Africa is now awakening from her slumber, and the shackles that bound her are breaking on all sides. We may hope that this ancient land will attain her rightful place in the world and make her full and willing contribution to the promotion of world peace and the welfare of mankind.

'Jai Hind.'

Though the final played on 9—9—1960 failed to produce a vintage hockey, Pakistan had better exchanges. India could not recover from the 11th minute goal in the first half of the match, which was scored by Naseer; and which also announced India's defeat. Thus in the words of Pankaj Gupta Pakistan won the final by the "narrowest margin." But he simply forgot that in the Melborne Olympics of 1956, India defeated Pakistan by 1—0, which is also the narrowest margin.

What were the reasons for India's defeat at Rome? Rex Norris, who was the coach of Indian Hockey team of Armsterdam Olympics "was appalled at the total lack of strategy" in India's attack.. To quote an Indian journalist "Though trained to the nth degree our representatives looked a scrappy, disjointed and demoralised lot, especially after their match against Holland. Lack of understanding, lack of thrusting by forwards, over anxiety were some of the reasons that led to India's defeat at Rome.

But merely by shedding tears or saying reasons we cannot regain our supremacy. Nevertheless, it will take a long time to recover from the shock given by Pakistanis at Rome Olympic Hockey final. What we need for regaining "Hockey Supremacy" is hard and laborious work supported by determination and zeal.

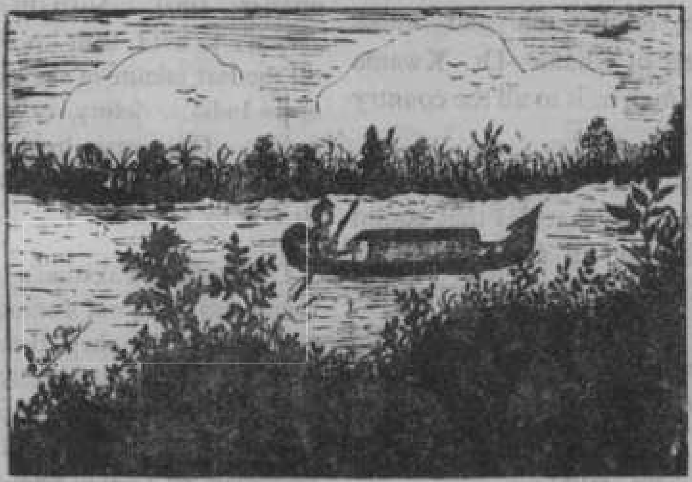

"AN OUT-GOING STUDENT BIDDING GOOD-BYE TO THE ALMA MATER"

(ANNAMMA ABRAHAM, Class III, Chem.)

It is not at all a pleasant thing to say good-bye to a person or an institution which one most loved. But once we have to bid "adieu" to this world as well as to our loved ones. So I like to picture here some of the sweet memories that are bubbling up in my mind. It is with a painful heart as well as with a timid spirit I am writing this. Painful because departure is always painful and afraid because of facing the new experiences that are to be confronted. I am sure that the training which we have got here will enable us to face the realities of the world. We have to gain a lot of knowledge in dealing with people around us. I think I will not be wrong if I say our mother-institution has given us full knowledge in such matters.

It is a proud thing for me that my college is a Christian College where the whole atmosphere is blessed with a religious background. The series of retreats which were conducted each year inspired us very much. We were in raptures when we attended the evening-services in the Chapel and listened to the sermons and sweet-music of the Choir. The echoing sound of the organ added to its harmony. Especially, the song-service is really beautiful. It is a beautiful sight to see the choir in white- dress singing most joyfully.

The two entertainments which are being held every year also gave us a thrill of pleasure. Really it is an exciting sight to see the growing young actors and actresses expressing their histrionic talents, and the audience congratulating them by applause. When the Social Service League entertainment was over, though I was happy to see their thrilling performances my heart was throbbing with sorrow when I thought that this is the last chance for us, unlucky ones, to enjoy it. Again the College days were days full of enjoyment, during which all young gentlemen and ladies walked in a business-like manner and with a commanding attitude ordered things to decorate the particular parts assigned to them. Every group is jealous of the other, especially the women-students can never bear their rivals go ahead of them. So they work harder than the men students. At 6 P. M. there is a public meeting consisting of grand speeches delivered by men of honour and beautiful music followed by prize distribution. When such a cheerful day ends, it is with unwilling spirit that we return to our hostels from a scene of enchanting beauty and pleasure. But all these now have become mere memories, like the disappearing clouds in the evening sky.

The games and sports are yet another thing which will not fade from our memories. The Sports Day is a day of excitement for us. Nature, as well as spectators and athletes are equally cheerful. The ceremony begins with the flag hoisting followed by the March-Past of athletes, which of course is a scene of delight and pleasure. Our students played with real sports-man-spirit without caring for defeat, but yet aiming at victory. When we depart from our beloved college, these sweet

memories are the connecting links which will bind us with this institution.

When I remember the hostel-days and the various activities, it is extremely sorrowful to think of departure. The hostel-day is one of the happiest days we have. The nights which we spent making flowers and talking cheerfully, the days during which we are sent out for gathering flowers from different places, both known and unknown gave us so much pleasure that we don't think that we can forget it. The short time which we spent with the guests enjoyiny the grand party and the entertainments with flower-baskets above and people around were sources of heavenly joy and ecstacy.

Above all this I can never forget the happiest time which we spent in the classes. For a student it will be a boring thing to stand five consecutive hours in the laboratory during a day straining hard with head as well as with hand. But as a student of Chemistry, I can proudly assert that I was never bored by doing the practicals or listening to the fluent speeches which the lecturers, gave continuously for two or three hours, because of the interesting way in which they tried to make us understand all the difficult portions. Their active spirit and enthusiasm certainly inspired us and their advice always helped us to aspire for great things because as Chemists, we should be ready "to push the frontiers of the unknown a little back." When we think of all these things we can never forget our beloved lecturers who have guided us during the important period of our career.

All these experiences are becoming things of the past. There is a thrill in the thought that we are becoming part of that galaxy of "old students." But that does not make the pang of departure any less painful. All that I can wish now is that we who are passing into the wider area of life be found worthy of our alma-mater in any walk of life.

THIRD FIVE YEAR PLAN

(*An Outline*)

P. K. DASAN, Class III Eco.

India has passed through two Five Year Plans and she is now on the approach of the third Five Year Plan. In this juncture we have to know what were the achievements of the two plans. In the first plan Agriculture was given top priority and India became more or less self-sufficient in Food by the end of the plan. In the Second plan Industries were given priority and Industrial output was on the increase. By the end of the Second Plan the self-sufficiency in Agricultural products especially in rice and sugar was gone and we suffered a lot for want of sugar. India imported food materials from abroad.

The draft outline of the third five year plan has been published for the public's opinion and criticisms. The main objectives of the third plan are :

1. To raise the National income of the country by 5% per annum.

2. To increase the tempo of Agricultural production to the maximum so as to attain self-sufficiency in food.

3. To increase the Industrial output on a large scale.

4. To utilize the rich resources and thereby to increase employment facilities and

5. To reduce the inequalities of wealth among the people.

Priorities.

First priority is given to Agriculture, because the difficulty in food was felt during the closing years of the Second Plan period.

Industries are given the second priority, because the planners are aware of the fact that without Industrialisation India cannot prosper.

Social Service Societies are given the next due place. Allotments are made in the plan to provide Social Service Societies in the country.

It is hoped to increase the supply of Electricity for the Industries of the country.

Lastly Transport and Communication are to be developed.

Resources of the Plan.

Then we should know the ways through which the plan target can be carried out successfully. In the Plan target the public sector is given importance. The draft outline shows that Rs. 6,200 crores are alloted for Public Sector and Rs. 4,000 crores for Private Sector so that the total will come about Rs. 10,200 crores.

Financing of the plan. (*Rs. in crores*)

1. (a) From current
Revenues Rs. 350

		(Rs. in crores)
(b) Income from Railways Rs. 150		
(c) From Govt. enterprise Rs 440		
(d) Loans and Small savings Rs. 1,200		
(e) Provident fund etc. Rs. 550		
Total	Rs.	2,850
2. Additional Taxation	Rs.	1,650
3. Export and foreign loans	Rs.	2,200
4. Deficit financing	Rs.	550
	Rs.	7,250
Private	Rs.	4,000
Grand Total	Rs.	11,250

Policy and Organisation of the Plan.

The planners are aware of the defects of the first and second plans and so they suggest ways to remedy these defects during the Third Plan. The first defect is that the co-operation from people was not got as was expected. Only when we work hand in hand and shoulder to shoulder will any country be sure of prosperity. The village people are more conservative in ideals and they do not want any rapid change to the society.

The contract system of constructing dams and buildings bred less responsibility and less patriotism among the people. That is why the Third Five Year Plan provides less expenditure. A balanced regional development has to come into existence.

Industries.

The strategic Industries like iron and steel are given encouragement in the Plan. Handloom and other small scale Industries are given encouragement by giving subsidies and grants.

Agriculture.

It is intended to irrigate 19 million acres in the Third Plan. For Agriculture and irrigation Rs. 625 crores are alloted. The distribution of better seeds will be carried out through N. E. S. Blocks and Community Projects.

It is schemed to give plant protection to 75 million acres. Improved manures are to be used for the production. For this purpose the responsibility of villagers is necessary. Agricultural production will be promoted so as to provide raw materials for the Industries.

Education.

Free Education will be made compulsory to children between 5—11.

Employment.

Employment facilities should be increased and the entire dependence on Agriculture should be shifted to Industries.

Foreign Capital.

We will get Foreign Capital in three ways :—

1. From Foreign governments.
2. From Private Individuals.
3. From International Agencies.

Let us hope for a prosperous India after the Third Plan. India will attain

SEEING COCHIN !

(RAJALAKSHMY V. K., Class III, Botany)

Three years had elapsed after we came to Alwaye. Throughout the whole period we had no chance of visiting Cochin. Father had agreed to take us there when he was on leave last year but because of heavy rain we had to drop that idea. I was anxiously waiting to get a chance to go there. All my friends made fun of me when they came to know that I had not yet visited Cochin!

It was then that I got a golden opportunity. One of my friends in the lodge had to meet her brother who would come by plane. During dinner time she complained that she felt bored of going alone. Then another friend casually suggested that some of us accompany her to Cochin. I was too willing to go. At first we took it as a joke. Later we had to think of it seriously and come to a decision and we decided to go.

Next day was Sunday. We had our breakfast early and went to the waiting-shed to get the bus to the Railway Station. There were also a Warden and two other friends along with us. When we started it began to rain heavily and all our friends laughed at us saying it was indeed a nice time to see Cochin! We did not mind. At 9. 30 we got into the train. When we got near the Harbour Terminus Station the sky became very clear and the sun shone brightly. It was about 10. 15.

The Plane we expected would come only at quarter past eleven and so we decided to go and see the wharf. As we reached the gate we enquired how we could get a pass to see the ship and the wharf area. The gate keeper asked us to apply to the Wharf Superintendent. Then the Wharf Superintendent appeared in front of the office and the gate keeper showed him to us. Before we could meet him he walked away. The gate keeper had meanwhile assumed an air of superiority and tried to make fun of us. Fortunately a shipping agent came there and there was no further difficulty. He willingly took us to the ship and showed us all the parts. The other officers in the ship also co-operated. First we were afraid of going to the engine room; later we made bold and got into the engine room and they showed us how the engine worked. When it was about eleven we decided to leave the ship.

Then we made our way to the aerodrome to wait for our friend's brother. There was already a plane there into which we entered and saw all the parts. Then our plane came and we sought for our friend. But there was no one we expected and we returned disappointed.

We got terribly hungry because of our wanderings and the hot sun. We escaped into a hotel and had a good treat there—Masal Dosa, Ice Cream, Gilappi etc. all delicious things.

We felt quite surfeited and we were unable to walk just after our heavy meal. W[e] took some rest there itself and after half a[n]

---

self-sufficiency in food and Industrial production also will be increased. Per Capita income will also show an increase and National Income will be increased. India will provide employment facilities for more people and the standard of living of the people will be raised considerably.

hour again proceeded to the aerodrome. The road was crowded with cars and people who came there to receive Cardinal A...... who was coming by the next plane. The general crowd was prohibited from entering the aerodrome. Only the passengers and the "V. I. P's" who were expected to receive the Cardinal were allowed. We did not know what to do. Then two of our friends approached an officer and requested him to allow us to pass because we had to meet someone. Even though he first showed some reluctance, later he kindly allowed us to go.

The plane carrying the Cardinal was late and he arrived only at 3. 15. The rain which, meanwhile, reappeared subsided for some minutes and the reception was very solemn. But to our disappointment our friend's brother did not come this time also and we returned with a heavy heart.

As there was a great rush of cars we were not able to move quickly and we missed the 4 O' clock train and when we reached our lodge it was later than we expected.

We were sorry we had put our Warden to some anxiety owing to our late return, but I rejoiced that with the help of my friends I had a small glimpse of Cochin. I am hoping to get another opportunity to visit Cochin and see its historic remnants.

There was greater fun when we returned to Alwaye. My friend's brother whom we wanted to meet was already resting in a house nearby and waiting for us! He had come by an earlier plane and perhaps at that time we were inspecting the engine room of the ship!

"APSARA"

A Key to Our Future

By K. VENUGOPAL, *Cl. II. Phys.*

Our beloved Prime Minister Mr. Nehru has once told us: "The emergence of this new power, this atomic revolution, is something in the nature of en inevitability, whether we like it or not. Just as the world had witnessed and been compelled to accept the industrial revolution, either you have to go with it or succumb. Atomic energy is indispensable if we are to survive as an independent country."

Atomic energy is the new branch of technology, the one on which the industrial revolution of the Twentieth century will be based. Today we have a population over 400 millions in India. It is a bare fact that by 1975, that is just after fifteen short years, it will mount up to 500 millions "so that we will have to run even to be able to stand still!" Our living standards are indeed sub-human and all around us there is hunger, squalour and misery. One may be surprised to know that our per capita (annual income per person) is only Rs. 275 a year, that is merely 75 nP per day! Is it not shameful to compare our income to the huge per capita of an American, which is Rs. 12,775 a year, or Rs. 35 per day? How can the poor Indian afford even the basic necessities of life? Can we even pay the doctor properly with the 75 nP if we are ill? There lies the horrible standard of our living.

It is too late for us to realise that science is the only highroad to prosperity, that science in a socialist society—a society that believes in a planned progress and basic equity—is the only and ultimate answer for the economic liberation of mankind. It is up to the people to demand politicians to be progressive. In our country politicians and the people in power must learn to appreciate the role of the scientist in modern society. Our government seems to have recognised the fact recently. For, it is clearly said in the "Government of India's Scientific Policy Resolution" (4th March 1958) that "the Government of India have accordingly decided that the aims of their scientific policy will be (i) to foster, promote and sustain by all appropriate means the cultivation of science, and scientific research in all its aspects–pure, applied and educational .." etc. They have also recognised the work of research scientists of the highest quality, within the country, as an important component of the strength of the nation.

Ever since atomic energy was released over the cities of Hiroshima and Nagasaki in Japan, the pace of research investigations, and evolution of newer theoretical and practical aspects of nuclear science has accelerated appreciably. Much of the material, which at onetime was restricted for general dissemination by most of the foreign countries, is now being released, with the result that engineers and technologists are in a position to follow clearly the varied developments, and study comprehensively the basic principles of Atomic Science. This Atomic Renaissance gave birth to the Nuclear Power stations throughout the world.

To return to our problem. How can

then we achieve progress? Certainly through technological development. To state the path to progress is rather easy. If we just produce 200 million tons of steel a year and 250 million kilowatts of electrical power, our per capita production will become comparable to that of U. S. A. But our steel resources are limited. The only remaining method is to promote the production of electrical power. Now, this is impossible with our conventional sources of power including hydro-electricity which has an estimated maximum potential of 40 million kilowatts. Thus we come to the only ultimate answer—Atomic Energy.

Now, it is relevant to put a question on the scope of developing Atomic Power stations in our poor country. The nuclear power process requires Uranium in the early stages and then Thorium. In a few years we can dispense with Uranium and only Thorium will be used further. We are fortunate to have the largest known source of thorium in the world! So, if the atomic research programme cannot succeed in India, where else in the world can it be a success?

To give here, in detail, the varied applications of atomic energy and its enormous utilities, is an irksome task. Still we may touch upon the case in our country. What can this atomic energy do in our economic development programme.

First it can provide sufficient fuel for our power needs in the future, which our conventional 'cow-dung', coal, oil and even hydro-electricity cannot do. Is it not an enormous relief to our railway system and such other systems if a single ton of Uranium can replace 10,000 tons of coal? Nuclear power would work out cheaper than coal for the reasons that although the capital investment is heavy—about two thirds of the total cost—fuel costs are not at all high. We should remember that the main item that threatens us is the fuel cost in the case of thermal power stations. Apart from the fact that coal prices are going up and that our coal deposit is very limited, the transport charges mount up to a large figure. Contrariwise, the atomic fuel products can replace coal at a lesser cost and it is not so limited as coal. Estimates show that the capital cost of kilowatt of atomic power is less than that of electric power in a hydrostation. Above all, the fact remains that our hydro-potential is also limited. In India the two-thirds of our fuel today is cattle-dung! Instead of being burnt, can we not utilise the 225 million tons of dung, that we use as fuel a year, to produce an enormous difference in our agricultural income? Nuclear energy can also make considerable contributions in the fields of medicine, industries, agriculture and research for the basic components of matter and life!

'Apsara', the first huge Swimming Pool Type Atomic Reactor, that was switched on three years ago in Trombay, has thus become the embodiment of India's hopes, the incarnation of her blissful dreams, and the key-stone of her prestige and prosperity. Let us join Dr. H. J. Bhabha and proclaim: "There seems little doubt that in due course Atomic Energy will eventually become the principal source of energy supporting human civilisation".

SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE—1960-'61.

Sitting: Miss Kanakam Varma; Miss Susy Mathew; Messrs K. P. Mathew; Govindankutty Menon (Treasurer); T. B. Thomas (Principal); O. M. Mathen (President); K. P. Zachariah; Dn. K. P. George; Joy Mathew (Secretary).

Standing Middle Row: M/s. T. K. Koshy; Kochommen C. D. (Joint Secretary); K. A. John; Miss Leelamma K. Thachil; Miss Alice Jacob; Miss M. I. Gracy; Miss Annamma Simon; Miss N. M. Rachel; M/s. M. V. Kurian; P. A. Paulose; Jacob K. Devassy; Kunjan.

Standing Third Row: M/s. Alexander M. C; Sukumara Kammeth; Harikumar; Ramankutty; M. P. Jacob; Varghese K. John; A. T. Thomas; Rajan V. Philip; Mohandas; P. J. Mathew; P. J. Simon.

SOCIAL SERVICE LEAGUE DRAMATIC CLUB

Sitting 1st Row: Kamalakaran; K. J. Mathew; O. M. Mathen (President); Johny Thomas; Elmi; Abraham Varghese.

Standing Middle Row: P. A. Paulose: Chandran; Kurien Oommen; Venugopalan; C. D. Kochummen; Rajan Abraham; Joy Mathew (Secretary); P. J. Simon.

Standing Third Row: Rev. Dn. K. P. George; Sam; P. G. George; Harikumar; Kochummen P. Thomas; Sreedhara Menon; Govindankutty Menon (Treasurer).

SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE—1960-'61.

SOCIAL SERVICE LEAGUE DRAMATIC CLUB

" FORCED MARRIAGE "
Acted for the Social League & Y. W. C. A. Benifit Shows.

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB

"FORCED MARRIAGE" acted for the College Social Service League and Alwaye Y. W. C A. benefit shows.

Sitting (L. to R.): M/s. V. Mohan Das; Kurian Abraham (Assistant-Director); Punnose Mathew M. Sc., (Producer-Director); P. Gopinath and Joseph Philip.

Ist Row (Left to Right): M/s. Hari Kumar Bhaskaran; C. Venugopal; M. Mathew and John Philip.

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB
(1960—61).

Staged "[illegible]" on 5th August 1960.

Standing: M/s. George Thomas (Convener); Johny Thomas; B. Sreedhara Menon; P. Ramankutty; P. G. George and Abraham Verghese.

Sitting: M/s. Jacob Koshy (Secretary); Kochummen P. Thomas; M. K. Thankappan; Somasundaram M. A; K. J. Mathew and Dn. K. V. Poulose (President).

NUCLEAR FISSION AND THE ATOM BOMB

(C. VENUGOPAL, Class III, Chemistry)

The Atom bomb, which has today become an unmistakable hindrance to International Peace and Security and which has directed the attention of men to the destructive channels of mankind, owes its origin to the concentrated work of great scientists for a long time. With the possibility of the division of the atom, man became the slave of dreadful and ghastly weapons of destruction.

The Atom splits and releases energy. In other words the fission of the atomic nucleus is accompained by the evolution of enormous quantities of energy, as exhibited by an atom of Uranium, which on division releases a lot of energy along with other products. In an atom of Uranium, the nucleus contains 92 protons and 146 neutrons. The splitting up of the Uranium atom is made possible by subjecting it to slow neutron action as discovered by Ferm in Jan, 1939. The element is surrounded by slowly moving neutrons. The atom of Uranium breaks up producing Barium of 56 protons and Krypton of 36 protons. Along with Barium and Krypton are produced enormous quantities of energy. This is in accordance with Einstein's equation for the conversion of mass into energy.

$E = m. c^2$ where 'E' is the energy 'm' the mass and 'c' the velocity of light.

The total mass of the products, Barium and Krypton, is less than the original mass of Uranium taken. According to chemical laws the "total mass before and after a reaction must be the same." Hence the "mass defect" between the final and original masses must account for the energy liberated. The difference of mass between the final and the original masses, gets converted to energy as per Enistein's equation.

Uranium ^{238} has 146 Neutrons. On division by means of neutrons we get Barium of 82 Neutrons and Krypton of 47 Neutrons. Total Neutrons of the products is equal to 129, that is 18 neutrons less than Uranium. Where has these neutrons gone? Of course some of these may get converted to protons owing to the emission of Beta rays (B. rays). But still most parts of the neutrons remain independent.

Thus Uranium atom absorbs a neutron and gets divided into Barium, andKrypton with the evolution of huge quantities of energy and some free neutrons.

If the release of energy by the breaking up of one Uranium atom is so enormous, then we can imagine the energy produced by the splitting up of a lump of Uranium atoms. For the division or splitting up of all the atoms in a lump of Uranium, we need not have one neutron each for each atom. One neutron, altogether would suffice. Its reaction is like this. The only neutron used to initiate the reaction reacts with one atom of Uranium producing Barium, Krypton, energy and

some free neutrons. These free neutrons enter other Uranium nucleus and repeat the same reaction. Thus the chain is continued. Thus we get a self-sustaining nuclear chain reaction.

$$\begin{matrix} 92 & & 56 & & 36 & \\ & +1\,N \rightarrow & & + & & + \\ 146 & & 82\,N & & 47\,N & \\ & & & & & 18\,N + \text{energy} \\ & & & & & \downarrow \\ & & & & & \text{emitted neutrons} \end{matrix}$$

U^{238} atom Ba. atom Kr. atom

All the isotopes of Uranium do not undergo fission except U^{235}, because of its capacity to capture slow neutrons which are best for fission.

Plutonium ^{239} can also be made to undergo fission with the release of energy as in the case of U^{235}. Both can be obtained from U^{238}. When U^{238} absorbs a fast neutron it gives off an electron and becomes Neptunium ^{239}. This gives off another neutron giving Plutonium ^{239}.

$${}_{92}U^{239} = {}_{93}Np^{239} + {}_{-1}e^{\circ} + \text{gamma-rays.}$$

$${}_{93}Np^{239} = {}_{94}Pu^{239} + {}_{-1}e^{\circ} + \text{gamma-rays.}$$

Thus, in the Atomic bomb, the vast quantities of energy produced is employed to effect explosion. The nuclear fission is thus the basic principle of the Atomic Bomb.

By the fission of all the atoms contained in one pound of Uranium we get 400 million billion ergs of energy.

Now for the fission of the Uranium Nucleus to be effected we must have a critical mass of Uranium, usually between 2—200 pounds. Uranium being rare is used with moderators like Berryllium, heavy water, carbon or graphite. They reduce the velocity of the neutrons that get emitted at the time of fission and maintain the critical mass. Now the scientists had two elements U^{235} and Pu^{239} to be used in quantities for the manufacture of Atomic bombs.

Then a reactor plant was constructed in the stadium of the University of Chicago, where for the first time in the scientific history a self sustaining nuclear chain reaction was carried out. Bricks of graphite were set up between which lumps of Uranium were placed at regular intervals. Removable rods of cadmium were also placed to aid the speed of the reaction. The initial neutron necessary for the reaction to start is supplied by a special device. The neutron emitted by each atom of Uranium on its splitting is passed to the other atom and splitting takes place there. The neutrons pass from one block of Uranium to the other through graphite, which slows down the speed of the neutrons and makes the reaction possible on every block of Uranium. In India we have the Atomic Reactor plant at Trombay, where the moderator "Heavy water" is used.

Now, let us see how this principle is employed in the Atomic Bomb. The explosion of the Atomic Bomb is as a result of the enormous energy released at the time of fission. In the Atom bomb, two pieces each a little heavier than half

the critical mass, of U^{235} or Pu^{239} are taken. These two, on union will form one single unit weighing slightly heavier than the critical mass. The chain reaction will start only when the mass of U^{235} or Pu^{239}, as the case may be, is slightly greater than the critical mass. In the Bomb these two pieces are kept without contact with each other by means of a cadmium screen in between them. Since they act as independent bodies now, and their weight, being half the critical mass, reaction is impossible. When the Bomb is dropped the cadmium screen is pulled away. As a result the two pieces strike violently and join together and the nuclear reaction is started. Here there is no need of a source of neutron for the reaction to start with. The stray neutrons present in the cosmic rays serve the purpose. A self-sustaining nuclear chain reaction is initiated and the enormous energy produced explodes the bomb violently. Alternately several small Uranium pieces separated with cadmium screens with each other may be allowed to strike violently and unite to form one unit, at the time of release of the bomb, to initiate the reaction. Within one second or so explosion takes place. In some other bombs a Uranium bullet is fired on a target of the same element, the weight of each being half the critical mass. Then the stray neutrons enter the target and initiate the reaction. The bullet must remain in the target.

At the time of explosion an Atom Bomb produces a pressure of 10^9 atmospheres and the heat produced is 100 crores degrees

Today the world is witnessing the application of more ghastly weapons of destruction like the Hydrogen Bomb or the Thermo nuclear bomb. As contrasted with the principle of "Nuclear Fission involved in the atom bomb, the Hydrogen bomb implies the principle of "Nuclear Fusion." This is thousand times more powerful than the Atom bomb. The energy that is produced by means of fusion of two nuclei, explodes this bomb. But this combination of two nuclei needs enormous temperatures and pressures. The way in which this is made possible is still a technical secret. Probably it may be that the explosion of the Atom bomb first is used as a means to provide this enormous temperature and pressure necessary for the explosion of the Hydrogen Bomb.

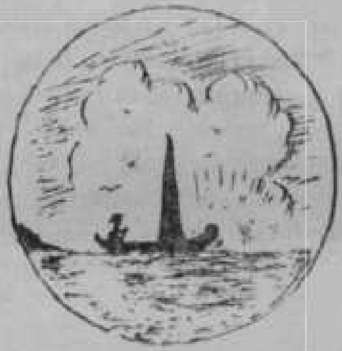

By VINHYABABU-Y.
Pre-Engg.

MY FIRST BOATING

MARY T. MATHEW, *Batch B., U. P. Class.*

It was on a pleasant, sunny summer dawn that I decided to go on boating in the Periyar lake, and soon after the sun had shown his pretty blushing face from behind the hills, I set out in a little boat named 'Victory' which was presented to me by my uncle as a birthday present. As I was companionless, I had to row the boat myself and for the purpose, I took a beautifully made oar with me. The morning breeze was cool and refreshing and my heart thumped fast as I set my foot on the boat to have a boating for the first time in my life.

The lake was as calm as possible and the waves danced beside the boat while the mysterious voices of the surrounding woods served as the background music composed by some unknown genius musician. The high mountains were half hidden in a veil of pinky mist and the smart sunrays were speedily unfastening the veil and exposing the snow-capped mountain tips to view. The melodious voices of the singing birds broke the silence that existed there and I could clearly see the sleeping world waking up to begin the life of another busy day. Red squirrels ran up and down the trees with their pretty little bushy tails raised up and cranes and kingfishers appeared near the calm waters. The flower-laden branches of the trees that crowded the banks of the lake were reflected in the water, and the snow drops and "Forget-me-not"s peeped from among the bushes, with their fair heads bent as if a little shy of the new comer. Oh! it all seemed to be a dream and I sat in the boat forgetting myself completely as the boat passed by landscapes of unspoken beauty.

Noon was fast approaching and as I came across a splendid meadow, I got out of the boat and had my lunch there between a wavy sea of tall velvety grass. I explored the little landscape till the heat of the sun grew less and soon I set out on my journey back, almost unwillingly.

The breeze was pleasanter than before and the happy moments slid by as I sat rowing dreamily. I was completely absorbed in the beauty that surrounded me and, oh! heavens!!, it was then that the oar suddenly slipped off from my hands and disappeared in the deep water. The little boat danced violently with the waves and I screamed and cried and shouted with all my strength. I was mad with fear, and the more I thought of my being in the middle of a wide lake in a small boat with none to help, the more my horror grew. Moments flew by and even the jumping of a fish made me startle violently. Then suddenly, to my unspoken relief, a fishing boat appeared far away in the lake like a speck and I shouted loudly, gathering all the strength that was left in me. Luckily for me, the fishermen heard my screams and rowed fast to save me. Oh! I was so relieved and happy when their boat neared mine, that, instead of thanking them, I just burst into a flood of tears and sobbed like a baby. Those fishermen were very kind to me, and fastening my little boat to theirs, they took me safely home. Mother was extremely anxious at my absence and

she was very glad to see me safe again, though I was pale as a ghost and dog-tired. She offered those kind fishermen a sum of money in token of our gratitude, but those Good Samaritans went away refusing any reward.

Though the end of my first boat trip found me safe, the memory of it makes me tremble even now.

CONTRACT WITH GOD

Conquerors we should be, of our worries and fears,
Oft life appears, filled with trials and hardships,
Ne'er lose hope and never give in—
Though duty becomes a terrible pain.
Remember that prayer and faith alone
Are of more help than work, well done.
Cowards though we are to face life's toils
To Him we should turn now and always.

—By SULEIKA MARIKKAR, [*An Old Student.*]

Sri C. Subramania Bharati.

COLLEGE UNION (1960-61)

The College Union held its election to the various posts early in July 1960. The following members were elected to the committee.

Sri Hari Kumar Bhaskaran—*President.*

„ Jose Mathew—*Secretary.*

„ K. K. George, Representative from Class III

„ Jolly Joseph	„	„ II
„ T. Ramachandran	„	„ I
„ P. J. Oomen	„	M. Sc.
„ John Joseph	„	Pre. Prof.

Miss R. Radha Devi, *Women's Representative.*

The inaugural meeting of the College Union was held on the 13th of August 1960 under the Presidentship of Honourable Justice (Mrs.) Anna Chandy, (Kerala High Court). She inaugurated the union with a very valuable and interesting speech. Sri P. Kunjukrishna Menon, M. A., of the Maharaja's College, Ernakulam, gave a very interesting speech on that occasion.

A mock Assembly was conducted on the 5th of October 1960. Dr. P. M. Mathai was the speaker of this meeting. A 'No Confidence' motion on the coalition ministry of Kerala was discussed in this mock assembly. After a very heated discussion the resolution was put to vote and was lost.

Shri C. Rajagopalachari (Ex-Governor General of India) addressed the College on 3rd October 1960 at a meeting held under the College Union. The Union Chairman presided over the meeting. The Principal gave the welcome speech. Rajaji then gave a very inspiring and thought-provoking speech which was greatly appreciated by all who were present at the meeting. His speech contained very valuable advice to the students.

The Speakers Training Club organized under the College union held a few meetings. The following subjects were discussed.

(1) The intervention of the U. N. O. in Congo is justifiable.

(2) സാഹിത്യവും മതവും.

(3) ഒരു സാഹിത്യകൃതിയുടെ മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കേണ്ടത് പ്രചാരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല

REPORT OF UNIVERSITY PREVIUOS FORUM

The activities of the Forum began with the election of office-bearers. Sri C. T. Benjamin was selected President of the Forum. Sri Abraham C. Kuruvilla was elected Secretary. There were three candidates for the secretaryship. Sri C I. Ittoop, Sri Paul Mathew and Sri G. N. Williams were elected representatives from batches A, B and C respectively. Miss Saramma Cheriyan was elected women's representative. The candidates were given a chance to express their capacity as speakers and to introduce themselves to the voters. They spoke on the subject, "Was the Postal Strike Justifiable."

On the 16th August 1960 the Forum was inaugurated by Prof. Madhava Menon, Professor, Maharaja's College, Ernakulam (our former Education Director). The inaugural meeting was presided over by Sri T. B. Thomas, our Principal.

The Forum was very active this year. We were able to conduct meetings and debates which were presided over by Rev.

A. A. Pylee, M. A., Sri M. V. Kurian, M. A., and Sri C. T. Benjamin, M. A., M. R. E. We discussed interesting and important subjects like, "ഇന്ത്യയുടെ വിഭജനം ഒരു ഭീമമായ പരാജയമാണ്", "സ്ത്രീധനം നിരോധിക്കണം." The meeting rejected both these proposals. We were able to conduct an English debate in which we passed that the students' interference in politics cannot be justified. By the end of the academic year we hope to conduct some competitions. Though we were not able to do many things, there was perfection in what we did.

We are greatly thankful to the College authorities, especially to the Principal for providing a separate Forum and other facilities for the University previous students. We are very thankful to our president Sri C. T. Benjamin for his valuable advice and guidance.

While bidding 'good-bye,' after a happy period of joyful memories, we wish the Forum a successful and glorious future.

ABRAHAM C. KURUVILLA
Secretary.

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP—1960

Treasnrer: Dr. V. K. Alexander.
President: Dn. K. V. Paulose.
Secretary: Sri Jacob Koshy.

The Student Christian Fellowship of this College is a branch of the Student Christian Movement of India. The fellowship aims at deepening the Christian faith of the College Christian community and helps all members to be completely loyal to their own churches. The witnessing to Jesus Christ is done through Bible study, worship, evangelism, Sunday School, etc.

This year the fellowship had 333 members. It organised two Sunday Schools and 16 Bible Study Groups. Distribution of Bibles, the magazine *Aikya*, Bible Reading Fellowship notes, and the publication of 'Thought for the Week,' formed part of the literary activities. We have also reprinted "Seeing the Bible Whole" written by Stephen Neill, for the use of the Bible Circles in the College. The publication 'Thought for the Week' has become so popular, that in response to a request, we are sending copies to Trivandrum S. C. M. unit for reprinting and distributing it there. This year the fellowship conducted a few book sales. Altogether 20 general meetings were held during the year, when speeches and symposia were held on various subjects of interest for students. Two missionary groups from this College, visited Perumbavoor Ashram High School, and Keezhillam St. Thomas High School and spent a night with the students, organising meetings and witnessing to Christ. About twenty-four students from this union attended the Provincial Camp of S. C. M. held at Perumbavoor Ashram High School.

The Most Rev. Yuhanon Mar Thoma, Rt. Rev. Thomas Mar Athanasius, the Rev. Father Michael Fisher, the Rev. Father H. F. J. Daniel, theRev. Geoffry Paul, Prof. S. L. Parmer, Sadhu K. I. Mathai, Prof. Hamish Walker, and Dr. (Miss) Gladys Falshaw were the distinguished guests of the S. C. F. of the year 1960.

The President was the student secretary of Kerala S. C. M. for the year 1960. We are thankful to the Principal, the treasurer, and all the members of the Staff for their valuable service and guidance.

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE

President :	Sri O. M. Mathen, M. Sc.
Treasurer :	Sri K. Govindankutty Menon, M. Sc.
Secretary :	Sri Joy Mathew
Joint Secretary :	Sri C. D. Kochummen

All the members of the staff and students of this College are the members of the Social Service League. The various activities of the League began with the dawn of this academic year. The League has a two fold purpose: the first is to inculcate into the minds of the students a spirit of Social Service and dignity of labour and to make them think in terms of the poor and needy and the second is to render some tangible help to the poor people living near the college hill. This help takes the form of getting patients treated in hospitals or sanatoria; thatching the huts, distributing clothes, giving financial help to the needy, providing noon meals for the poor children etc. Flood-relief-work was done this year. We distributed rice among the poor and needy during flood time. The mess servants' club, an active organ of the League provided the mess servants with newspapers, weeklies and facilities for games. On the Independence Day a sport meet was conducted for the mess and college servants and for the children in the locality. Dr. P. M. Mathai presided and gave away the prizes. We gave educational help to many deserving students at Alwaye and Parur. We have started a Volley ball Club this year which was inaugurated by Sri C. P. Mathew M. A. The Social Service League Library functioned very well this year also. We have now a collection of about 2000 books in the Library. Another active organ of the League of this year was the Medical Squad. We started it with the hope that within a few years it will take the form of a dispensary. A building was constructed this year which is being used as the centre of work for the League and as the Library and Reading room for the College servants.

The women's department of the League was very active this year. We visited hospitals in Alwaye, Parur, and Ankamali and distributed new clothes, bread and fruits among the poor patients. We collected old clothes from the students and distributed them among the poor people in the colonies. Noon feeding was given to poor students with the help of the National Christian Council and the Women Social Service League. The women members of the League distributed milk daily to about 100 children.

We derive a monthly income from hostel messes, the money being raised by the students forgoing a part of their food. The annual variety entertainment which is the main source of income of the League was conducted on 18th and 19th of October. The Social Service League Dramatic Club staged '[illegible]' by Evoor Vasudevu. A refreshment stall was conducted on the college sports day, very successfully.

We extend our hearty thanks to all who cooperated with us in making the functioning of the League a success.

We give below the statement of accounts of the Social Service League for the year 1959—'60.

Union Christian College Social Service League Statement of Accounts

1st June 1959 to 31st May '60

Income

	Rs.	nP.
From variety entertainment	1292	35
Individual contributions	8	88
Contribution from members of the hostel messes foregoing part of food	608	68
Income from refreshment stall on sports day	73	03
Miscellaneous income	90	85
Total	2073	79

Expenditure

	Rs.	nP.
Medical aid and hospital visiting	514	26
Economic relief	478	35
Thatching help	555	19
Mess servants club and Library	57	11
Educational aid	79	25
Printing, postage and stationary	14	91
Miscellaneous	17	53
Cost of sugar for milk distribution for poor children	102	00
Excursion for poor children	33	67
Added to reserve fund	221	52
Total	2073	79

Audited and found correct.
K. P. MATHEW, M. A. (*Sd.*)

O. M. MATHEN,
President.

JOY MATHEW,
General Secretary.

PLANNING FORUM

Report of the activities during the year 1960–'61

President: Sri M. V. Kurien, M. A.
Vice-President: Sri P. J. Simon, M. A.
Secretary: Sri Varghis K. John
Joint Secretary: Sri P. K. Chandrasekaran Nair.

With the admission of members early in July 1960, the Planning Forum began to function. 120 Students including 24 women students joined the Forum. Then the elections followed. Sri Varghis K. John, Class II Physics was elected Secretary and the following students were elected to the committee to represent the various classes.

Messrs. P. Y. Paulose Class III
P. K. Chandrasekaran Nair Class II
M. Mohammed Moopan Class I
Jagan Jacob University Previous Class

Miss S. Indira Devi, and Miss Saramma Verghis represented the women students in the committee. The following persons were co-opted to the committee,—

Messrs. O. M. Mathen, M. Sc., P. J. Simon, M. A., K. Govindankutty Menon, M. Sc.,

C. Punnoose Mathew, M. Sc., Dn. K. P. George, M. Sc., P. Ramankutty, Joy Mathew, P. N. Abraham Tharakan, Miss P. K. Saradamony, M. A., and Miss Susy Mathew, B. A. (Hons).

The members of the Forum were divided into six groups and each group was put in charge of a staff member for the effective operation of the various activities.

The Forum had record activities during the year under review.

Construction Work.

The first of the series of construction works undertaken by the Forum was the laying out of two tennikoit courts for the poor children in the locality in the grounds of the Social Service League, in July. Students worked on group basis and each group worked for a day. A court yard was made for the newly constructed building of the Social Service League in November. The women members took part in these activities. In addition to these they worked in the premises of the N. E. S. Block, Alengad towards the construction of a bund, in October.

Social Service Camp.

A Social Service Camp was held on 20th and 21st January 1961, at the premises of the Varapuzha monastery, 8 miles away from the College, for 45 men members of the Forum, with the aid and co-operation of the monastery. The Campers constructed a road 1½ furlongs long.

Socio-Economic Survey.

On the 28th of September 1960, 30 members of the Forum in different batches and under the guidance of the members of the staff took a sample survey of about 150 houses in the different parts of the Karimaloor Panchayat. The survey covered the study of income, size of family, consumption habits, health facilities etc. of the families of this area.

Small Savings Drive.

Shri G Jayachandran Nair, District Officer, National Small Savings, Ernakulam, addressed the students and staff of the College on 19-8-1960. The same day a group of students joined him to propagate small savings and eight people joined the Cumulative Time Deposit Scheme. They have started depositing money. On 19-10-1960, about thirty Students including women students conducted a house to house drive for collection and publicity for small savings. An amount of Rs. 1095/- was collected on the spot and lump-sum promises for Rs. 30,000/- were obtained by the students. A follow-up work was done by the members of the Forum on 2-2-1961. We hope that these promises will materialise soon.

National Plan Day Celebrations.

The National Plan Day was Celebrated on 20th September 1960. The celebrations began with the flag hoisting by Prof. T. C. Joseph, at 9 a. m. A symposium on the Third Five Year Plan, and a debate on the role of private sector in the Third Plan were held in the fore-noon. Essay and Extempore Speech competitions were held in the after-noon.

Meetings, Debate, Simposia etc.

On Friday mornings the members used to meet together for debates, symposia etc. Prof. P. R. Krishna Iyer of S. B. College,

Changanacherry addressed the members on "the Need for Planning," on 24-1-1961.

The Field Publicity Officer, Trichur was kind enough to conduct a very good film show on the Five Year Plans in October. Mr. M. V. Kurien, M. A., President of the Forum, and Varghis K. John, Secretary of the Forum represented the College at the State Seminar of Planning Forums held at S. H. College, Thevara, during the X'mas holidays. Miss L. Annapoorni, Class II Physics, a member of the Forum took part in the B. S. S. Camp held at Trivandrum during the X'mas holidays. The annual social of the Forum was held on 17th February 1961.

The activities of the Forum would not have been so successful but for the generous grants made by the Government of India, and the Government of Kerala. The Forum deems its duty to express its sincere thanks to the Principal, Shri T. B. Thomas and Dr. P. M. Mathai (Member, State Executive Committee) for their invaluable help and unceasing interest in the activities of the Forum. The Forum is grateful to all the members of the staff, particularly to those who were in the committee for thier help and guidance.

VARGHIS K. JOHN,
Secretary.

PHILOSOPHY ASSOCIATION

President Dr. V. K. Alexander

Secretary Sri P. J. Thomas

Committee Members

Sri Jolly Joseph
Sri Gladson Stephen
Miss Sreekumari

The inaugural meeting of the Philosophy Association was held with Dr. V. K. Alexander, in the chair, early in the first term. Altogether twelve ordinary meetings were held during this academic year up to 6-2-196.. Sri K. Jacob M. A., gave us a series of talks on different subjects such as "The problem of free will" etc. Sri C. P. Somasundaram M. A., also gave us a talk on "Henri Bergson."

At each meeting a paper related to either a philosophical or psychological subject was read by a student. The topic was afterwards placed for general discussion. We also had a debate on "Gandhian way of non-violence", which was well discussed.

The following were the subjects read by students.

(1) Rule of law—by Rev. A. P. Jacob
(2) Islam —by Mr. M. A. Ibrahim
(3) Christianity—by Mr. Gladson Stephen

During the Second term Mr. Ron Oslen, a theological student from U. S. A. visited us and gave a valuable talk.

P. J. THOMAS,
Secretary.

HISTORY AND ECONOMICS ASSOCIATION

President—P. J. Simon, M. A.

Secretary—K. S. Viswambhara Das [Class iii Eco.]

Class Representatives.

Class iii Miss N. Priyadarshini Amma
Class ii Shri T. K. Mathew
Class i ,, K. George Mathai.

The Association started to function this year with the election of office bearers. The activities of the Association were inaugurated by Shri L. M. Pylee M. A. B L., Ex-Minister of T. C. State, on Monday the 8th

August 1960. Shri T. B. Thomas our Principal presided over the meeting on that occasion.

The Association held a symposium on 'Co-operative farming' in India, which was very lively and useful. The discussions threw much light on the various aspects of the subject.

A debate on 'Nationalization of the Banking Industry in India' was conducted on 4th February 1961. The meeting was presided over by Miss Susy Mathew M. A. The proposition was carried in the House by a good majority.

It stands to the credit of the members of the Association that all took part in the various deliberations of the Association with keenness and enthusiasm.

It will be a serious omission on my part if mention is not made of our President Shri P. J. Simon M. A. and our respected Principal Shri T. B. Thomas who were encouraging and guiding us all throughout.

With solemn memories I bid good bye to our Association and to our *Alma Mater*. Wishing all success in future to the Association I conclude.

Jai Hind.

U. C. Collee,
7—2—'61.g

K. S. VISWAMBHARA DAS,
Secretary,

BOTANY ASSOCIATION

Report of the year 1960–61

President Sri T. C. Joseph M. A.

Secretary Miss Elizabeth Jacob.

Class Representatives:—

Cl. iii. Kamalakara Pillai.
Cl. ii. Mohan Shenai.
Cl. i. Miss Anie Lukose.

The Association had an year of useful activities. The combined inaugural meeting of Botany and Chemistry Associations was held on 22nd Sep. 1960 under the presidentship of Prof. T. R. Anantharaman, Prof. N. A. Abraham of the Aligarh University gave the inaugural address.

In the first ordinary meeting of the Association Miss M. Subhadra M. SC. delivered speech on "Mendels' Contribution to Genetic's". In another meeting Dr. V. T. George gave a talk on "Economically useful Crop plants of America". In addition to these the Association held meetings at which various subjects of Botanical interest were discussed.

Under the auspices of the Association we had a very pleasant and happy study tour to "The Chackola's Spinning and Weaving Mills" at Kalamassery. Several classes of "Field Study" were also arranged under the auspices of Botany Association.

ELIZABETH JACOB,
Secretary.

PHYSICS ASSOCIATION

President Dr. P. M. Mathai.

Secretary Unnikrishnan Nair.

The activities of the Association were inaugurated soon after the election of the Committee. Dr. C. S. Venkiteswaran, retired Director of Public Instruction gave the inaugural address. Two ordinary meetings were held during the year.

The Radio Club was very active this year also. There were 37 members. Regular instruction classes and construction of radio sets and amplifiers were the main activities of the Club. Mr. Govindankutty Menon M. A. and Mr. George Joseph M. A. were in charge of the Club.

The Post Graduate students had their own symposia and discussions as in the previous two years.

Report of the Dayscholars' Associations for the year 1960—'61

The Women Dayscholars as usual have been very active this year, They number 194, approximately 41·2% of the strength of the Dayscholars' Associations. Their elections were held in June '60 and Miss. Rosy Thomas of Class II Physics was elected Secretary. Miss Akkamma Philip, Miss Daisy Peter, Miss Gigi Andrews and Miss Sarala were elected representatives from University Previous, Classes I, II and III respectively. Miss Leelamma K. Thachil was elected Dayscholars' representative to the College Social Service League. Miss K. V. Sosa was elected Athletic representative. Committee meetings were held twice a month. This association subscribes for a number of dailies and weeklies both in Malayalam and in Englisa. The members of this Association as in the other years achieved distinction in the field of Sports. Miss Sosakutty Oommen, a member of this Association, is the woman champion of this year. Miss Darley Oommen, Miss Sosakutty Oommen, Miss Aley T. Thomas and Miss Gigi Andrews are members of the District Basket ball team. Miss L. Annapoorni represented the Planning forum at the B. S. S. Camp. Literary competitions were held this year as usual. Miss Amminikutty, President of the Women Dayscholars' Association leaves the College this year. She has been a sympathetic and efficient President. She takes with her, the best wishes of the members of the Dayscholars' Association.

Coming to the Junior Dayscholars' Association, first Mr. K. Mahadevan of Class I, Chemistry was elected Secretary. As he left the College Mr. P. Gopinath of Class I, Economics was elected unanimously as the Secretary for the year 1960—61.

The following were elected Committee members. Messers Gopalakrishna Menon (Uni. Previous), Padmanabha Menon (Pre-Professional), M. G. Venu Gopal (Class I), Krishnankutty Warrier (Social Service League) and Samuel K. John (Athletic).

Committee meetings were held once a month. This Association provided weeklies and dailies for its members. A new Caroms board was bought this year. Members showed enthusiastic interest in Sports and Games. Mr. V. I. Jacob was a member of the State Boys' Basket ball team.

The Senir Dayscholars' Association had an year of vigorous activity. In the election S. Somasekharan Nayar of Class II (Physics was elected Secretary along with Giles (Class II) Ramaswamy (Class III), M. K. Menon (M. Sc.), Thampy John and Jacob K. Devassy. In the field of Sports and Games, members of this Association find a distinguished position. Many of the College Teams are captained by the members of this Association. Mr. T. Thomas John, the College Sports Captain is a member of this Association. Mr. Thamy John was a member of the University Basket ball team.

This year we are bidding fare well to our most respected President Prof. Kuttipuzha Krishna Pillai, who is responsible for all the achievements of this Association.

We are very happy to note that Mr. O. M. Mathen (President, Junior Dayscholars'

Association) has got a scholarship for higher studies in U. S. A.

May we use this opportunity to express all our good wishes to our dear "[illegible]."

We wish this Association all success in the coming years.

Secretaries	S. SOMASEKHARAN NAIR, P. GOPINATH, ROSY THOMAS.

Report of the Library for 1960—61

On the day of the last report, the number of books in the Library was 11,840. Since then 734 books have been added to the various sections, bringing the total to 12,574.

The College is, at present, subscribing for fifty periodicals and a few are received gratis.

The allotment for the Library, in the College budget, is, as usual, Rs. 3000/-, Rs. 1000/- has been allotted for a type-writer and Rs 2500/- for printing the new Catalogue. Apart from these the Christian Literature Fund is paying for books bought for the Theology Section.

This yeor the College obtained membership of the British Council's Text-book lending Scheme, and is receiving some text-books from there. The books are found very useful, especially for the post-graduate students.

K. P. MATHEW,
Librarian.

NATIONAL CADET CORPS

N. C. C. Officer: 2/Lt. A. M. Chacko.
Cadet under Officer: T. Thomas John.

The N. C. C. Sub-unit started the training in July 1960. The authorised strength of the sub-unit was 53 till last year. This year the Officer Commanding Capt. Gopi K. Menon of the 3 Kerala Bn. was pleased to raise it to 65. 33 new cadets were recruited to the vacancies of the senior cadets who left the institution after completing their course at the end of the last academic year. Sri A.M. Chacko, lecturer in Chemistry was commissioned as 2/Lt. N. C. C. after the Pre-commission training at Kamptee and he took charge of the sub-unit from the 1st of August '60 as the N. C. C. Officer.

Regular parades were held on all Tuesdays, Thursdays and Saturdays. Cadets were trainedin Drill with arms and without arms, weapon training, field craft, map reading, section and platoon attacks, message-writing, army organisation, first aid, P. T. etc. Seventeen senior cadets appeared for the 'B' certificate examination held in this College in January '61 for the 3 Kerala Bn. S. D., N. C. C. cadets. Cadet under officer T. Thomas John assisted by Lance Corporals R. Krishnan Nair and Abraham Varughese exercised perfect control over the platoon and deserve congratulations.

This year the cadets had the privilege of being trained by regular army staff on all parades. While thanking these army instructors for their valuable service the sub-unit places on record its gratitude and indebtedness to Capt. G. K. Menon for deputing them to this sub-unit.

A ceremonial parade was held on the Republic Day and the Principal received the salute from the cadets. The parade was commanded by the under-officer. The cadets' performance in the function was grand and they deserve congratulations for their efforts and co-operation.

The sub-unit takes pride in reporting that

the best athletes and sportsmen of the College all belong to N. C. C. The under-officer T. Thomas John was bracketed along with cadets K. P. Kuriakose and George Zachariah for the College championship in the annual sports.

The sub-unit is extremely thankful to the Principal for his valuable guidance and the interest with which he has been observing its development. While expressing its heartfelt thanks to the Principal the sub-unit requests him to start more N. C. C. platoons and the N. C. C. Rifles organisation in the College so as to enable a greater number of young men and women to help the nation in this nation building endeavour.

ATHLETIC SECTION

A. Women

President: Miss S. Rathi.

Captain: Sosakutty Oommen.

The activities of the club commenced soon after the reopening of the College. In the Municipal Sports Meet held at Alwaye Municipal Stadium on the Independence Day, the Women Athletes from our College participated and did extremely well. Miss Sosakutty Ommen distinguished herself as the best woman athlete of the Meet.

In the second term, the Inter-class Sports Meet was held and Class II bagged the highest number of points to be placed first in the Meet and won the rolling-cup. Though it was raining cats and dogs on that day, the competitors seemed very enthusiastic and showed great team spirit.

It was quite unexpected and unfortunate that our Physical Directress Miss K. C. Annakutty left the College by the middle of the second term. But the loss was soon rectified by Miss S. Rathi's taking charge as the new Directress.

I avail myself of this opportunity to express our most hearty thanks to Miss K. C. Annakutty for her valuable advice, help and guidance in all matters concerned.

We participated in the Inter Collegiate Athletic Meet of Trichur Zone. All of us got selected for the Inter Zonal Sports Meet to be held at Ernakulam. We are intending to go for that Meet and hope to win some prizes.

In the College Annual Sports held on the 14th Jan. '61 Jasmine won the rolling cup. Miss Sosakutty Oommen of Jasmine group secured the women's championship.

We participated in the Taluk Sports and were qualified for the District Sports.

Concluding this brief report, let me utilise this opportunity to thank the College authorities for the genuine interest they take in the matter of sports and also for the valuable help and guidance.

SOSAKUTTY OOMMEN,
Captain.

(2) The Badminton Club

President: Miss Kanakam Varma.

Captain: Miss Gigy Andrews.

The Club began to function from the middle of July. All the members took a keen interest in the game. But unfortunately Miss Cherian who was our Physical Directress left us at the beginning of the second term. Hence we were not able to participate in the Inter-Collegiate Tournaments. But I am happy to say that Miss S. Rathi, our new Physical Directress, joined us in November. Now, we are conducting

the Intra-mural matches, the most interesting part in the activities of the club. Jasmine and Lotus teams have come for the finals.

I am sure that some of the junior players will adorn the club next year also. I have to thank the Principal, President and the Physical Directress for all their valuable help.

Wishing all success for the next year's club.

GIGY ANDREWS,
Captain.

(3) The Throw-Ball Club

President: Miss Susy Mathew.
Captain: M. I. Gracy.

As in the previous years the Throw-ball Club began its activities early this academic year. All the members of the club were very enthusiastic. Unfortunately we were not able to take part in the Inter-Collegiate Tournaments held at Ernakulam.

Just now, we are conducting the Intra-mural Tournaments. It will be over within a week. We are thankful to have had the valuable and able guidance of Miss K. C. Annakutty and Miss S. Rathi.

GRACY M. I.
Captain.

(4) Tenni Coit Club

President: Miss E. V. Sarala.
Captain: Miss Chinnamma Kurien.

The activities of the Tenni-koit Club began early in the academic year. All the members of the Club were very enthusiastic.

The Inter-Collegiate Tournament was played in the Engineering College grounds at Trichur. In the first round we beat the B. T. College, Ernakulam. Owing to the absence of Mar Athanasius College, Kothamangalam we got a walk over in the second round. But unfortunately we were defeated by the Engineering College, Trichur in the third round.

We are thankful to have had the valuable and able guidance of Miss Cherian and Miss Rathi. I use this opportunity to wish the best of luck to the brilliant junior players who will be in the College next year also.

CHINNAMMA KURIEN,
Captain.

(5) Basket Ball

President: Miss Susy Philip.
Captain: Miss Aley T. Thomas.

The Women's Basket-ball Club was very active this year. We had the privilege of being coached by Sri Joseph, Sam the State Coach.

Misses Aley T. Thomas, Susan Thomas, Gigy Andrews, Darley Oommen, Sosakutty Oommen and V. I. Kumari were selected to represent the Ernakulam District in the Inter-District Basket-ball Tournament. Miss Aley T. Thomas was the Captain of the District Team. I am happy to add that Miss Susan Thomas was selected to represent the State Team also.

In the Inter-Collegiate Tournament we came up to the finals but lost against the St. Teresa's College by the least margin. We are looking forward to our Intra-mural Tournament which is to be over before the end of February.

We are extremely grateful to the staff members of the College for their valuable help and guidance.

ALEY T. THOMAS,
Captain.

COLLEGE N. C. C. UNIT WITH THE PRINCIPAL AND THE REGULAR ARMY STAFF

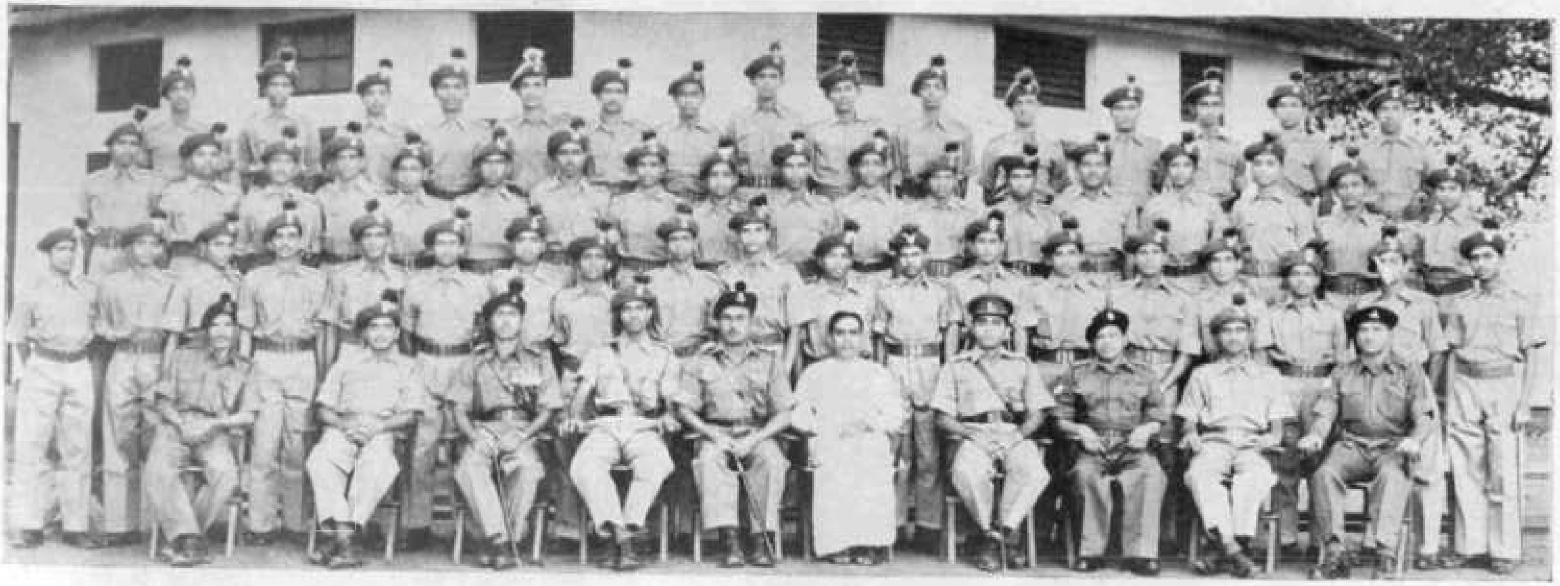

Sitting. Hav. Major Sivasankarapillai; L/cpl R. Krishnan Nair; Jem. Digambar Chavan; C. U. O. T. Thomas John; Sub. K. P. P. Menon; T. B. Thomas (Principal); 2/Lt. A. M. Chacko (N. C. C. Officer); Hav. Vasudevan Pillai; Cadet Harikumar Bhaskar; Hav. Hydros.

First Row: Baby John; Mathew Jacob; P. J. Koshy; Thomas Ninan; George P. Mani; P. A. Moorthy; Jacob K. Varughese; N. Gopalakrishnan Nair; K. John Abraham; Thomas Abraham; T. K. Gopinath; B. T. Thankachen; Rajan V. Philip; T. J. Abraham; P. J. Thomas; K. P. Madanamohanan; A. P. Kuriakose; C. Venugopal; Jolly Joseph.

2nd Row: K. J. George; K. P. Gopi; Joy Mathew; P. E. Antony; M. A Abdulkarim; A. J. Isaac; M. U. Babey; E. C. Antony; Jagon Jacob; Koruthu V. Isaac; M. C. Abraham; Mahammed Moopan; P. V. Kuriakose; M. T. Philip; P. T. Mathew; Thomas Varughese; Jose Xavier; P. J. Cherian.

3rd Row: Kurian Oommen; V. N. Velayudan Pillai; Jacob K. Devassy; Varughese Chacko; N. J. Albert; K. P. Kuriakose; Manuel Mathew; A. R. Venugopal; Sasidarankuttan; K. A. John; A. V. Thompson; Roy Mathew; T. Ramachandran; Madusudanan Kartha; George Zachariah.

The College N. C. C. Platoon on " Quick March"

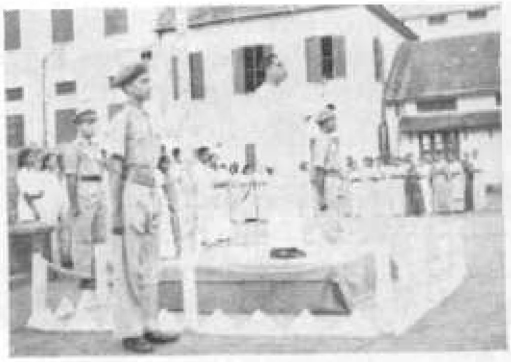

The Principal delivering the Republic Day Message at the Republic Day Ceremonial Parade.

The Cadets hearing the message in " attention."

B. MEN

Badminton Club

President: Mr. O. M. Mathen.

Captain: Mr. Thomas Abraham.

It is with a sense of satisfaction and pleasure that we present a condensed account of the various activities of our club. The club began functioning with vigorous practice. We played several friendly matches against neighbouring teams like Poly Technic Kalamassery, Parur Town Team etc. We took part in the Fr. Peter Memorial Tournament conducted by S. H. College, Thevara and were the runners-up.

I will be failing in my duty if I do not mention in particular the valuable services rendered by Sri O. M. Mathen. I also take this opportunity for expressing our gratitude to Sri C. P. Andrews, our Physical Director who has helped and encouraged us in all our activities.

THOMAS ABRAHAM,
Captain.

Basket Ball Club

Presidents: Sri T. B. Thomas,
" A. M. Chako.

Captain: G. Radha Krishnan.

This year also we were efficiently coached by the Kerala State Basket-ball Coach, Sri Joseph Sam. We played a number of friendly matches. In the Trichur Zone Inter-Collegiate Tournaments we emerged as the runners-up. Sri Thampy John was again selected to represent the Kerala University in the Inter-University Tournaments held at Poona. Sri V. I. Jacob and Sri M. K. Paulose were selected to represent the Kerala State Juniors in the Inter-State Championships held at Jaipur. Sri Thampy John and Sri Radha Krishnan had the privilege of being the members of the Ernakulam District Basket-Ball Team.

G. RADHA KRISHNAN,
Captain.

The Volly-Ball Club

President: Dr. P. M. Mathai.

Captain: K. Kuruvilla.

The Club started its activities early in the first term. We had a few friendly matches. We could not participate in the Inter-Collegiate Tournament. The Inter-hostel competitions are modified as a sort of Intra-mural Tournaments and hence there is not much of enthusiasm and interest. The Intra-mural Tournaments are in right progress now.

Our sincere thanks goes to the Principal Mr. T. B. Thomas, the President Dr. P. M. Mathai and the Physical Director Mr. C. P. Andrews.

K. KURUVILLA,
Captain

Cricket Club

President: Sri K. P. Mathew.

Captain: " P. G. George.

Horrible rains prevented us starting regular practice from the very beginning of this year. As usual, the first match was played against T. C. C. This year was a turning point in the game of cricket. Sri Balan Pandit, the Kerala Coach, was available for coaching. But we were unfortunate because the Ranjit Trophy Tournament prevented him from coaching us for a longer duration. But he has assured us that he will be available next year for a longer period. "There are talented youngsters in

this College" was his comment. The promising youngsters will build a good team next year.

Our thanks are due to Sri K. P. Mathew and Sri C. P. Andrews for the encouragement given to us.

Hockey Club

President: Sri K. P. Zachariah.

Captain: ,, K. George.

From the very beginning of the year we started practising the game enthusiastically. Even during the rainy season, the hockey field was not left vacant. We conducted a Hockey Tour to Cochin where we played several matches. For the first time we participated in the Ernakulam District Tournament but were not able to play all the matches because the College was closed for a few days in November. Unfortunately we could not keep up practising thereafter. In the Inter-Collegiate Tournament we lost to the Veterinary College, Trichur by a solitary goal.

We owe a debt of gratitude to our President Sri K. P. Zachariah who took a keen interest in the game. He was a regular player which, I feel, should be an example to other Presidents also. He is about to leave our College and we wish him the best of luck.

We are thankful to Sri C. P. Andrews also for all the encouragements given to us.

K. George,
Captain.

Tennis Club

President: Mr. T. C. Joseph.

Captain: Mr. Abraham Tharakan.

Secretary: Mr. V. Vinaya Babu.

The Tennis Club started functioning from the beginning of the second term. The Club has a strength of 30 members and is maintaining 3 Courts.

This year's Inter-Collegiate tournaments for the Trichur Zone were conducted in our college courts. Sri V. Vinaya Babu and Sri Abraham Tharakan represented our college in the tournaments. We lost to the Trichur Veterinary College both for the singles and doubles. Our team had a short tour to Cochin. And it was indeed a rare opportunity for us to get acquainted with good players. We had a match with the Cochin United Club in our court. There were occasional matches between our team and the Alwaye Y. M. C. A. team. Besides these matches, we have friendly matches with the college staff club.

I take this opportunity to thank our Principal Mr. T. B. Thomas, the President Mr. T. C. Joseph and the Physical Director Mr. C. P. Andrews for the encouragements and help they are rendering to us. I wish all success for the next year's Tennis Club.

Abraham Tharakan,
Captain.

Foot-ball Club

President: Mr. C. T. Benjamin.

Captain: Mr. C G. Verghese.

This academic year marked the dawn of a new spirit in the Foot-ball Field, even from the earliest stages. We had the opportunity to play nearly 25 friendly matches with different colleges and clubs. In the Inter-Collegiate matches played at Irinjalakuda, we had an unfortunate defeat, owing to the absence of some of our good players. We are proud to mention that Mr. Sasidaran Kuttan of our team was

selected to represent the Trichur Zone. The Intra-mural Foot-ball matches are still going on, but there is not the usual enthusiasm because the old system of hostel competitions are dropped.

We had a very enjoyable and profitable tour at the end of the first term. On the first of September we left for Bangalore and there we played friendly matches with Central College, National College, and B. M. S. Engineering College. On 4th we left for Mysore. We visited Brindavan gardens, Mysore Zoo, Lalithammal Palace, Chamundi Hills, Stables etc. We played against Maha Raja's College, Yuva Raja's College, St. Philomina College and Medical College. On the 8th we reached Ooty and we had the opportunity to see the Botanical gardens, the Government House and several other places of interest. We played matches with the Arts College and Y. M. C. A. teams. Out of the nine matches played we won five, drew in two and lost in two.

The advantages of the tour were very many. It provided us with great educational value and inspiration and gave us an opportunity to come in contact with university and state players. We would strongly recommend tour programmes in future for all teams which will benefit us in several directions.

C. G. VERGHIS,
Captain.

The Sports Club

President: Sri C. P. Andrews.
Captain: Sri Thomas John.

As usual the Sports Club was very active this year. In the Inter class Athletic meet held early in the second term, Class II secured the Championship.

Early in the year there was a coaching camp run by Messers K. A. Raghavan and E. J. Jacob junior coaches of the Amateur Athletic Federation of India and several students took advantage of this training.

The College Annual Sports meet was held on Saturday the 14th of January 1961. In the men's section 6 teams participated and the Jupiter team won the Challenge Cup. Sri K. P. Kuriakose of Mercury team, Sri Thomas John of Jupiter team and Sri George Zacharia of Venus team became the College Champions. The peculiarity of this year's sports meet was that three athletes bracketed were for the Championship.

May I take this opportunity to thank Mr. C. P. Andrews, our Physical Director for the valuable guidance rendered by him. I wish all success to the junior athletes and to the sports club.

THOMAS JOHN,
Captain.

COLLEGE DAY

10th March 1961

Welcome Speech, by the Principal

Mr. Vice-Chancellor, Principal Ramanathan, Rev. Fathers, Ladies and Gentlemen and my Student friends,

On behalf of the staff and students of this College I extend a most warm welcome to all our guests who are present with us at this meeting. I need not tell you how much your good will, encouragement and support have meant to us in our work. On this day of reunion I have pleasure in adding a special word of welcome to all our Old Students.

We are very fortunate in getting Principal Ramanathan as the speaker of the day. He has always been a true friend of the College and he is in full sympathy with the ideals for which this College stands. A veteran educationist of the State, he is held in great esteem by all who are interested in Higher Education. As Professor, Principal and member of the Senate he has acquitted himself with very great distinction. His capacity for comprehending different points of view, his concern and affection for students, his sane and mature judgement on all questions, the dignity and courtesy which characterise all his dealings with others, these are all too well known to require enumeration. Sir, we are very grateful to you for having agreed to speak on this occasion and I offer you a most cordial welcome.

In visiting this College and in presiding over this meeting Dr. Raja, our Vice-Chancellor has conferred on this College a great honour. He assumed charge of the University at a critical juncture when the University had to take big forward strides in expansion and re-organisation. He has brought to his responsible and high office as Vice-Chancellor vast experience in administration and top level planning, great integrity of character and wise statesmanship. Dr. Raja belongs to the illustrious Samuthiri family which is steeped in the great and ancient art, culture and traditions of Kerala. He is thus eminently fitted to bring about a happy synthesis between all that is best in Kerala culture and modern University education and thus to fulfil one of the ambitions of this University envisaged in the preamble of the University Act. Sir, on behalf of the Union Christian College I accord you a most warm and enthusiastic welcome.

THE COLLEGE REPORT

Presented by the Principal on the College Day: 10th March 1961

I now proceed to give a brief report of the life and work of the College for the period beginning from the last College Day (20th February 1960). The College Day Public Meeting was presided over by Mr. A. Aravamudha Ayyangar, M. A. Mr. P. M. Mathew, I. A. S., Director of Agriculture, was the Speaker at the meeting. (It is good to recall that Mr. Ayyangar was Professor of English in this College for nearly quarter of a century and that Mr. Mathew is one of the most distinguished alumni of this College).

Examination Results.

I shall first of all give a brief account of the Examination results of March–April 1960.

Out of the 229 students who appeared for the University Previous Examination 187 students passed, 27 students securing a First Class and 91 securing a Second Class. The percentage of passes for the College was 81·7 and that for the University as a whole was 46·1.

In the Pre-Professional Class 85 students appeared for the University Examination. 67 of these students secured a complete pass. There were 33 First Classes and 26 Second Classes. The percentage of passes was 78·8 for the College while that for the University as a whole was 66·1.

Results of the B. A./B. Sc. Degree Examinations may be summed up as follows :—

1. Final Year B. A./B. Sc.

	Number appeared.	*Number of passes.* *I class.*	*II class.*	*Percentage of passes.*
English	171	—	3	57·9
Malayalam	108	2	13	80·6
Hindi	63	—	1	60·3
Philosophy	9	—	2	88·9
Economics	41	1	5	58·5
Mathematics	13	6	2	92·3
Physics	37	6	11	78·3
Chemistry	29	2	7	65.5
Botany	21	3	6	95·2

The only two candidates in the University who were placed in the First Class in Part II—Malayalam—belong to this College. They are Mr. V. I. George and Mr. D. Radhakrishnan Thampi.

2. **Second Year B. A./B. Sc. Examinations.**

	Number appeared.	*Number of passes Percentage.*
English	149	66·4
Malayalam	79	73·4
Hindi	70	88·6
General Education	149	97·9

The first batch of students of the M. Sc. Degree Course was presented for the University Examination in April 1960. The results were encouraging. All the 11 students who appeared passed, 6 of them were placed in the First Class and 4 in the Second Class.

All the students of the Junior Classes except 12 students of First Year of the Three Year Degree Course were promoted to the higher class at the end of last year.

Mr. P. Ganapathy, Class I Chemistry is a recipient of the Post Matriculate Merit Scholarship of the Central Government. Miss Rosy Thomas of Class II—Physics—is enjoying a Central Government Post Matriculate Scholarship for study in Hindi.

Mr. S. Balachandran and Miss P. C. Annamma of the University Previous class are recipients of University Merit Scholarship.

Seminars, Congresses and Conferences.

Mr. K. P. Mathew, M. A. attended the Refresher Course (held at Trivandrum) conducted by the University for Mathematics teachers in May 1960.

Dr. P. M. Mathai attended the Seminar (at Trichur) on special scheme for Youth and students, Gandhi Smarak Nidhi in October 1960.

Mr. M. V. Kurien attended the Institute for Hostel Wardens held under the auspices of the Council of Y. M. C. A.s of India and Ceylon at Bangalore in December 1960.

Dr. P. M. Mathai, Mr. M. V. Kurien, M A. and Mr. Varghese K. John of Class II—Physics—attended the State Seminar of Planning Forums at the S. H. College, Thevara.

Miss M I. Gracy—Class III—Physics—and Miss L. Annapoorni—Class II—Physics—attended the Bharat Sevak Samaj Camp held at Trivandrum.

Staff

After a period of 37 years' distinguished and devoted service in this College as Professor of Mathematics Mr. T. S. Venkataraman retired at the end of the last year. By his scholarship and love of learning his great gifts as a teacher, his utter devotion to duty and absolute thoroughness in everything big or small which he

undertook to do, his courtesy, fair mindedness and magnanimity in all his dealings with others, and by his affectionate regard and concern for his students he set an inspiring example to all who came to know him and won the love and respect of his colleagues as well as of generations of students.

Mr. K. P. Mathew, M. A. assumed charge as Head of the Mathematics department at the beginning of this academic year.

Mr. A. K. Baby, Head of the Economics and History Department who had the distinction of being selected as one of the first batch of Danforth Indian Fellows, left for America in July 1960 for a course of Post-Graduate study in the University of Indiana. The Danforth Foundation has made it possible for Mrs. Baby also to accompany him and to engage in a year of sudy in America.

In the absence of Mr. A. K. Baby Rev. A. A. Pylee is acting as Professor and Head of the History and Economics Department.

I am happy to report that Mr. O. M. Mathen of the Biology Department has been selected as a Danforth Indian Fellow for the year 1961–'62. In inviting nominations from this College for the Danforth Fellowship for the second year in succession the Foundation pays a tribute to the College in the following words:—

> "Because of its high standards, reputation and standing, plus its dedicated service to education in India, your College has been invited to participate this year."

These are words of commendation to live up to rather than to be complacent about.

The Rev. C. John Bell, (C. M. S. Missionary on the staff) and Dr. A. P. Stone (Member of the Staff sponsored by the Asia Christian Colleges Association) left for home early in March 1960 after a period of nearly three years of devoted and valuable service to this College. Dr. Stone does not expect to return to the College. With his special qualifications he was able to make a valuable contribution to the teaching work of the newly started Post Graduate Course in Physics.

I wish to place on record our grateful appreciation of the loyal and faithful service rendered to the College by all the members of the staff who left the College at the end of the last year or in the course of the present year.

The Indian Aluminium Company has again extended their kind courtesy to the College in lending us the services of one of their Engineers, Mr. M. C. Jacob, for conducting the Drawing classes of the Pre-Engineering course. Like his predecessor Mr. Jacob is an Old Student of this College.

The Rev. Dr. K. C. Joseph, Professor of English took leave from the College

to accept an invitation to serve on the staff of the Ethiopian Theological College, Addis Ababa for a period of three years.

Mr. C. T. Benjamin is now the College Bursar, and Editor of the College Magazine.

Mr. P. K. John of the Physics Department and Mr. George Zachariah of the Philosophy Department are continuing their studies in U. S. A.

Courses of Study.

No new courses were started this year.

Post Graduate courses have been re-organised by the University. According to the new scheme there would be two University Examinations—M. Sc. Previous and M. Sc. Final—for the students of the M. Sc. Degree course, one at the end of the first year and the other at the end of the course.

In place of the Old Intermediate and Two Year Degree Course we are now having the University Previous Course and the Three Year Degree Course. It is still too soon to say whether the new order is an improvement on the old but there can be no doubt that the new scheme requires close scrutiny in the light of experience so that urgently needed reforms be made in time to check fall in academic standards and to provide other needed incentives to the student to apply themselves to their studies with whole hearted attention.

It has become possible for the Philosophy and Psychology Department of this College to develop and intensify its programme of research from the beginning of the present academic year. Mr. C. P. Somasundaram who was lecturer in Philosophy in this College last year has been selected by the University for the award of a Junior Asst. Research Fellowship and he is doing full time research here under the supervision of Dr. V. K. Alexander. The theme of the research programme is 'A normative study of Borshach responses of Indian People.' The Department is handicaped in its research programme by the lack of accommodation and certain very useful items of equipment.

With the financial assistance of the Central Government and State Government and through the co-operation of the Department of Commerce, the Post Graduate Department of Physics of the College has been able to acquire most of the important items of equipment needed for the Department. We are very grateful to the Central and State Governments for enabling us to provide an adequately equipped laboratory and a good library for the students of the Post Graduate Course in Physics.

The courses in Religious and Moral Instruction for all students of the College form an integral part of the work of the College. Prof. C. P. Mathew and Prof.

CAPTAINS OF COLLEGE TEAMS

(Men)

Sitting (L. to R.); M/s. 1. P. G. George (Cricket). 2. C. G. Varghese (Foot Ball). 3. K. George (Hockey).

Standing: M/s. 1. Abraham Tharakan (Tennis). 2. G. Radhakrishnan (Basket Ball). 3. T. Thomas John (Athletics). 4. Thomas Abraham (Badminton). 5. K. Kuruvilla (Volley Ball)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

CAPTAINS OF COLLEGE TEAMS

Sosakutty Oommen
Woman Champion
(1960–'61)

COLLEGE CHAMPIONS OF THE YEAR 1960–'61.
(Men)
1. K. P. Kuriakose 2. T. Thomas John 3. George Zacha

CAPTAINS OF WOMEN'S TEAMS

Sitting (L. to R.):
Misses Chinnamma Kurian, (Tennekoit); M. I. Gracy (Throw Ball).

Standing (L. to R.):
Misses Sosakutty Oommen (Athletics); Aley T. Thomas (Basket Ball); Gigy Andrews (Badminton).

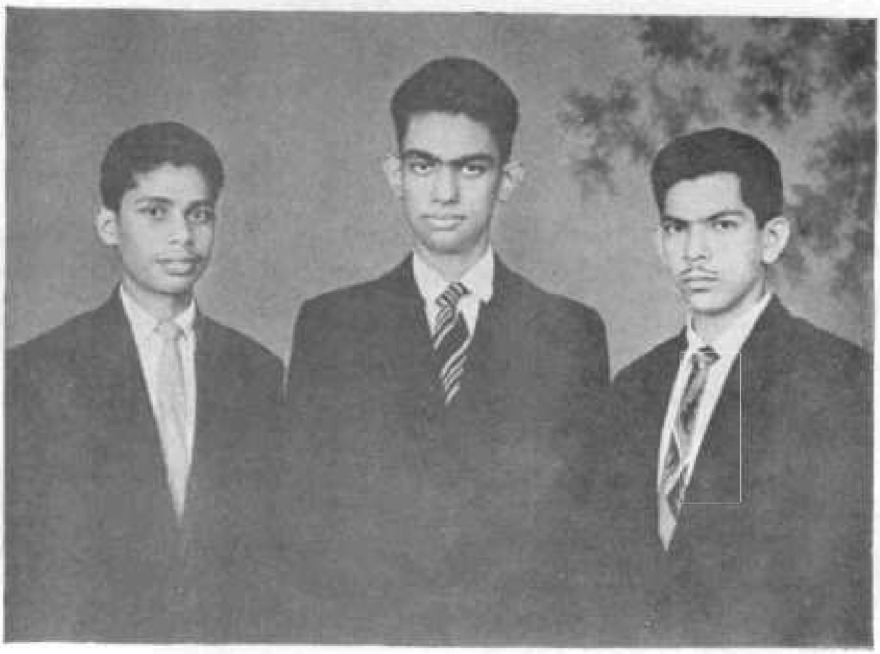

M. K. Paulose and V. I. Jacob (Members, Kerala State Boys' Basket ball team).

Thampy John (Vice-Captain, Kerala University Basket ball team).

K. Jacob have continued to help in the scheme of Religious Instruction for the Post Graduate students.

College Societies, Clubs and Associations.

Detailed reports of the working of the various Associations Clubs and Societies will be published in the College Magazine. I shall here make only a passing reference to these.

The College Union and the University Previous Forum carried out their programme of activities with enthusiasm and efficiency. The College Union was inaugurated on the 13th of August by Hon'ble Justice Mrs. Anna Chandy. Prof. Kunjikrishna Menon, M. A., Lecturer, Maharaja's College, Ernakulam gave the inaugural address.

The Union conducted a mock Assembly session at which a 'no confidence' resolution was moved againt the Coalition Ministry of Kerala. The resolution was happily lost.

Shri C. Rajagopalachari, Ex-Governor General of India visited the College in October and addressed a meeting under the auspices of the College Union.

The Speakers' Training Club continued to be an active wing of the College Union.

The activities of the University Previous Forum for the year was inaugurated by Prof. Madhava Menon, now Principal of the Government College, Chittoor. The Forum conducted several meetings and debates in the course of the year. The Valedictory meeting of the Forum was presided over by Prof. C. P. Mathew.

Grants and Donations.

The following grants and donations have been received since my last report :—

We have received Rs. 27,395 from the Central Government and Rs. 4,700/- from the State Government as instalments of grant for the Post Graduate Course in Physics.

On behalf of the Planning Forum we have received during the period of this report a grant of Rs. 200/- from the Central Government and Rs. 100/- from the State Government.

Students of this College contributed Rs. 450/- during the present academic year towards the Students Aid Fund and together with the supplementary grant from the University Grants Commission we were able to offer financial assistance to deserving students amounting to Rs. 1288/-

Scholarships instituted in the College from the Chechamma Memorial Trust have been awarded this year. These Scholarships are named after some of the dedicated teachers and founders of the College as follows :—

1. K. C. Chacko Memorial Scholarship.
2. A. M. Varkey Memorial Scholarship.
3. C. P. Mathew Scholarship.
4. V. M. Ittyerah Scholarship.
5. Roger Hicks Scholarship.

The Malankara Syrian Congregation of the College gave a donation of Rs. 128/- for awarding a scholarship in the College.

We have received from the State Government and the University Grants Commission through the University a grant of Rs. 58,237–57, towards the payment of arrears of salary to teachers on the University Grants Commission Scale.

During the year the University has paid us Rs. 5,340/- as Hostel maintenance grant and Rs. 1794/- as grant towards the cost of the Water System. The University Grants Gommission has given us so far Rs. 44,502/- as grant in connection with the introduction of the Three Year Degree Course and Rs. 5000/- as the first instalment of grant for the starting of a Hobby Workshop.

I wish also to acknowledge the gift of £. 50/- received through the Asia Christian Colleges Association towards the Guest House Fund. We have also received smaller amounts as donations from old students and other well-wishers.

I offer our sincere thanks to the Central and State Governments and the University, the Unlversity Grants Commission and to all the friends and benefactors of this College who have helped us by their sympathy, encouragement and financial support.

General Life of the College.

The strength of the College during the present academic year is 838. Women students contribute about 1/3 of this strength. The number of resident students in the five men's hostels is 286. Nearly 85 students reside in the College Women's Hostel, and 60 students in the local Y. W. C. A. Hostel. All the College hostels as well as the Y. W. C. A. Hostel are hostels recognised by the University and receive the benefit of maintenance grant. The non-residents including members of the Y. W. C. A. hostel belong to one or other of the Day Scholars' Associations. The Associations and the Hostels offer their members a forum for training themselves in responsible autonomy in organising their community life in the College. The College has not yet been able to offer the non-resident students adequate facilities for rest and recreation. We hope that through the help of the University and the University Grants Commission we shall be able to establish before long a non-resident student Centre in this College providing such essential amenities as bath rooms, reading room, recreation room and a Canteen.

I should like to record here our appreciation of the excellent and courteous service which the State Transport Department gave to the non-resident students of the College during another academic year.

During the past few years especially since the starting of the Three Year Degree Course we have been greatly handicaped in our work by the lack of an adequate number of class rooms. Taking advantage of the grant from the University Grants Commission in connection with the introduction of the Three Year Degree Course a building is now being constructed and nearing completion. This new building is expected to offer considerable relief in the problem of class-room accomodation. Mr. E. K. Abraham an Old Student of the College is the contractor in charge of the construction of the building. I wish to record our appreciation of the expeditious and efficient way he is executing the construction work.

Making use of another grant from the University Grants Commission we have undertaken a scheme for providing a Hobby Work Shop for the students offering Carpentary, Metal Work, Electronics and Photography as hobbies.

It is with a profound sense of shame and sorrow that I mention that a most unfortunate students' strike marred the life of the College during this year. The sad episode is a call to all of us to make a supreme and uncompromising effort to bind teachers and students into a fraternity dedicated to the pursuit of knowledge and to the appreciation of the higher values of life. Discipline would then be nothing more than the determined effort of the whole College community for the creation of the most favourable environment for the realisation of this our primary task. It is a matter for thankfulness that the teachers, students and their parents co-operated in not allowing personal hatred to poison the life of the College as a result of the strike. On the whole we had a year of useful work and a rich and many sided college life. This has been made possible in a large measure by the good sense of the students. We the teachers have also tried to play our part keeping ever before us the true interest of the students. The non-teaching members of the staff have also made a most valuable though often unspectacular contribution to the smooth and efficient working of the College.

We the members of the Union Christian College acknowledge to-day that we have in many things proved unworthy of the great heritage of this College. We also raise our hearts to God in thanksgiving for the many blessings we have received during the past year. We remember to-day with gratitude the founders and benefactors of the College. This day is also a day of renewed dedication for all of us for the task that lies ahead of us.

A TRIBUTE TO SRI KUTTIPUZHA P. KRISHNA PILLAI

T. B. Thomas

[A Speech at the Farewell Meeting on 7th March 1961]

Time moves on inexorably. One more of our revered Gurus in this College has attained the age of sixty and is leaving us. Fortunately Mr. Krishna Pillai is settling down near the College on his retirement. That thought takes the edge off a bit from the poignancy of the sorrow at his departure; but the loss as far as the College and students are concerned is nevertheless real and grievous. From the inception of the College we had a Malayalam Department which enjoyed enormous prestige and reputation. With the retirement of P. K. a gap will be left in the College which is not easy to fill. But we should not give way to despair however natural and legitimate it may be. Mr. D. P. Unni and P. K. have blazed a trail which the department should follow. They have set standards of scholarship and attainments which we should strive to reach up to and maintain.

I am much less competent than the other speakers of the day to give you an intimate picture of P. K.'s achievements as a scholar, teacher and man. Neither as a student nor as a colleague had I the good fortune to win his special approval or favour. As warden of the Tagore Hostel I have several times tried, but with little success, to secure P. K. as President or speaker for the Hostel Social. I have also observed that P. K. readily succumbed to the invitation from the Women's Hostel and some of the Senior hostels. But I have never ceased to watch him and admire him from a distance. I have known P. K. now for nearly 30 years. When I joined this College as a student of the Intermediate class P. K. did not have the eminence and vast prestige that he now has. Mr. D. P. Unni almost eclipsed P. K. in those days.

But P. K. went on plodding, doing his daily duty with great thoroughness and conscientiousness. If I remember correctly the sparkling wit and the penetrating remarks on men and events that characterise his classes and his writings and speeches now were absent in those days. Little did we suspect then that before long P. K. would emerge on the horizon as a star of brilliant splendour—a prince among scholars, a penetrating literary critic, a fighter against social injustice, a revolutionary. Even when I joined the staff here in 1936 P. K. seemed to be content with the restricted sphere of activity of a teacher. But the gold was in the refiner's fire, the iron was in the furnace to be shaped into a mighty weapon, the wine was maturing in the old wineskin which it was soon to burst. The advent of പുരോഗമനസാഹിത്യം marked the moment of P. K.'s emergence from his silence

and self imposed obscurity. Much of പുരോഗമനസാഹിത്യം, as we can judge now was trash and of a vulgar kind. But true literature is intimately related to life and society, and classical literature, notwithstanding its eternal and enduring characteristics, could not have the monopoly in a rapidly changing society which was adjusting itself to progress and shedding outmoded customs and ideas and beliefs. The time had arrived when Mr. Unni and P. K. had to part company on this question. In his presidential address at a Social in the Tagore hostel Mr. Unni compared the champions of progressive literature to barbarians who wanted to lay waste a beautiful flower garden to cultivate tapioca. In argument, whether in writing or on a platform, P. K. can be a dangerous and deadly opponent. His chance came when he was the speaker at a Social in the Chacko hostel a few days later and he was utterly devastating in his attack on the protagonists of classical literature. The final blow came in the form of a story exposing the lack of objectivity in the position of his opponents :

വീട്ടിൽ പാത്രം നിറയെ ആർക്കുവേണ്ടിയോ ചോറു വിളമ്പിവച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ട് പിശുക്കനായ കാരണവർ ശുണ്ഠിയെടുത്തു പറകയാണ്: എന്താണിതു? [illegible] ഒരു കുട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നതു പോലെയാണല്ലോ ചോറു വിളമ്പിവച്ചിരിക്കുന്നതു. അമ്മാവനുവേണ്ടിയാണ് എന്ന് [illegible] പറഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മാവൻ ശാന്തനും സന്തുഷ്ടനും ആയി പറകയാണ്: സാരമില്ല; ഞാനൊഴിച്ച് കഴിച്ചാൽ [illegible] ഉള്ളൂ.'

I have never forgotten that story. That story is worth retelling to many a fanatic who persuades himself that truth and justice are all on his side. P. K.'s subsequent steady rise to a position of great eminence and influence not only in the world of literature but also in the Social and Political life of Kerala is well known to all.

I shall only narrate here a few anecdotes to illustrate certain aspects of P. K.'s character.

P. K. is often impatient with the slow pace of social changes and he used to advocate drastic remedies for the serious malady from which society was suffering. P. K. has changed and mellowed considerably since then. He now thoroughly disapproves of wrong means even for attaining the right end. He has now an horror for any kind of cruelty prepetrated in society in the name of social justice or political expediency. He is now an apostle of tolerance, goodwill and peacefull coexistence among men and nations. On more than one occasion I have heard P. K. expressing his deep regret for the influence that he might have possibly exerted on certain of his students who in later life resorted to crime and terrorism for bringing about social changes.

He is a champion of women's freedom. He believes that women have at least as important a role to play in life as men and that they can really be free only if they are independent of men economically.

He is a believer in equality of men. Some time ago at a tea party to which we were invited by the then Principal our old 'sweeper Ayyappan took a seat along with us. P. K. was thrilled with happiness and his face beamed with joy at this expression of equality among different grades of the employees of this college. P. K. often pretends to be serious and puts on a rough exterior but he has a heart filled with the milk of human kindness and sympathy.

P. K. loves order and discipline every where and hates confusion and disturbance. Others may forget an engagement and come late for duty or a function. P. K. is always punctual. He is utterly devoted to his duty as a teacher. He would absent himself from college only if there was some unavoidable call. He always made it a point to meet the Principal personally when he was obliged to be absent, and gave him plenty of time to make suitable rearrangements in the time-table. If a crow or a dog or a goat or a labourer or a lorry happened to disturb his class he would become furious. He would often send a student over to the office to report the disturbance and at the end of the period he would himself come to subject me to his reprobation. I have admired his love for the smooth working of life but I wonder if he knows how much disturbance and disorder we poor married folk have to put up with from day to day.

P. K. is no respector of persons. He would speak out fearlessly his opinions and give expression to his judgements regardless of fear or favour. He is suspicious and critical of all outmoded customs, traditions and superstition. He reads widely and forms his opinions and judgements after careful thought. He never rushes to print, but what comes out in his writings and speeches have the mark of originality, depth and maturity.

P. K. shuns all publicity and praise. As a literary savant he has a reputation which it is no use for anyone, including himself, to ignore or suppress. In connection with his sixtieth birth day Mathrubhumi Weekly published a special article on him against his express wish. I believe many of us would have read the pungent letter which P. K. wrote to the editor of the Weekly administering him a severe rebuke for the impropriety committed in 'announcing' his age.

I know that P. K. if he wanted could have accepted offers of appointment of a high status and fat emoluments. But along with men like Prof. T. S. Venkatraman, and Prof. Aravamudha Ayyengar he had taken up work in this college in a missionary spirit, and no attraction could induce him to leave the Union Christian College. What is his reward? His reward is that we his students prove worthy of the service that he has rendered us. The other day a distinguished Old Student of this college meeting P. K. many years after he had left the college accosted him

and said: സാറിന്റെ കുട്ടികളൊക്കെ ഇപ്പോൾ നല്ല നിലയിൽ ആയി കാണുമല്ലൊ? Quick came the reply: ഒരു മുന്നൂറു കുട്ടികൾ എന്തായാലും നല്ല നിലയിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്". ബാക്കിയുള്ളവരെ കാര്യം നല്ല അറിവില്ല. I should like to say that the number three hundred which P. K. mentioned is a gross underestimate and that many in this hall will be swelling that number at the end of this year.

Sir, on behalf of generations of your students in whose service you dedicated your life, and on behalf of your colleagues, past and present, I wish to convey to you our deep gratitude for all you have done for us, the inspiration of the example you have set before us, the prestige you have brought to this college by your scholarship and literary attainments, and for the influence you have exerted in moulding a healthy public opinion on social and political questions. Without you the Union Christian College could never have been what it has been and it can never be the same when you leave. But I wish to assure you that it shall be the earnest endeavour of your students and colleagues to aspire after and live up to the high standards of scholarship and devotion to duty which you have placed before us. May I also warn you that we shall continue to make demands on your time and energy in the service of the college? No one who loves Malayalam literature or cares for the progress of our State will want to wish you a happy period of quiet retirement. Kerala expects great things from you still. We have few leaders of your calibre and maturity in the State and we cannot afford to allow you to enjoy retirement from activity. May your period of retirement from teaching work be abundantly fruitful in literary enterprise and in inspiring men and women to noble efforts in the cause of justice and mercy for the underprivileged, and peace and prosperity for the country.

മനോരാജ്യം

(കുറിപ്പുഴ പി. കുഞ്ഞുപിള്ള)

മനോരാജ്യത്തിൽ മുഴുകുക മനുഷ്യസ്വഭാവമാണല്ലോ. ജീവിതത്തിലെ ചില ദശാസന്ധികളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും അതിനിടവരും. ഈ കോളജിലെ എന്റെ സുദീർഘമായ അദ്ധ്യാപക ജീവിതം അവസാനിക്കാൻ പോകയാണു്. 32 വർഷം കഴിഞ്ഞു ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിട്ടു്. ഇത്രയും നീണ്ട കാലം ഇതുപോലൊരു മഹാ സ്ഥാപനത്തിലെ അംഗമെന്ന നിലയിൽ ജീവിക്കുക എന്നതു് ഒരു ഭാഗ്യം തന്നെയാണു്. മാത്രമല്ല അതൊരു യോഗ്യത കൂടിയാകുന്നു. പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടും സന്തോഷിക്കാനാണു് അവകാശം. സംതൃപ്തിക്കും ധാരാളം വകയുണ്ടു്. യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജു് മഹത്തായ ഒരു വിദ്യാലയം മാത്രമല്ല, സമത്വവും സാഹോദര്യവും സമുല്ലസിക്കുന്ന ഒരു വലിയ കുടുംബവുമാണു്. ഇത്ര ഹൃദ്യമായ ഒരു കുടുംബാന്തരീക്ഷം കേരളത്തിലെ മറ്റൊരു കോളജിലും കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അസമത്വദ്യോതകമായ ഔദ്യോഗിക പ്രൌഢികൊണ്ടുള്ള അസുഖം അനുഭവിക്കാതെ തന്നെ ഇവിടെ ആർക്കും ജോലി ചെയ്യാം. ഏക കുടുംബാംഗങ്ങളെപ്പോലെ എല്ലാവർക്കും സഹകരിക്കാം. ഇതു് കൃത്രിമമായി ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ഒരവസ്ഥയല്ല. സ്വാഭാവികമായി വളർന്നുവന്ന ഒരു രീതിയാണു്. അതിലത്രെ അതിന്റെ മാധുര്യവും.

ഞാൻ ഇവിടെ പഠിപ്പിക്കാൻ മാത്രം വന്നതല്ല; പഠിക്കാൻ കൂടിയാണു്. ഒട്ടേറെ പഠിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ധ്യാപകനാകുക എന്നതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം ഒരു വിദ്യാർത്ഥികൂടി ആകുക എന്നതാണു്. എന്റെ അദ്ധ്യാപക ജീവിതം ആ നിലയിലായിരുന്നു. ഞാൻ കൂടുതലായി വായിച്ചു പഠിച്ചതു് മനുഷ്യൻ എന്ന പുസ്തകമാണു്. രസാത്മകമായ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ബഹുവിധ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എനിക്കു് ഇവിടെ നിന്നു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ബോധം തെളിയാൻ അവയിൽ പലതും ഉപകരിക്കയും ചെയ്തു. ഏതാനും വിശിഷ്ട വ്യക്തികളുടെ നിസ്തുലമായ സേവനവും സംഘടിതയത്നവും ആണല്ലോ ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ അസ്തിവാരം. ആചാര്യകല്പന്മാരായ അവരും എന്റെ ജീവിതത്തിൽ വെളിച്ചം വീശിയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ അവരുടെ എല്ലാ ചിന്താഗതികളോടും യോജിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല എന്റെ എഴുത്തും പ്രസംഗവും പലപ്പോഴും അവർക്കു് ഹൃദയാവേദനം ജനിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. എന്നിട്ടും അവർ എന്നെ കൂട്ടത്തിലൊരുവനായി അംഗീകരിച്ചുവെന്നതു് എന്നെന്നും സ്മരിക്കേണ്ട ഒരു വസ്തുതയാകുന്നു. "The highest mark of culture is the ability to live in peace with persons who are different from ourselves." എന്ന അഭിജ്ഞവചനം ആ ഉദാരമനസ്കർ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് ഉദാഹരിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ അവരെ എല്ലാവരെയും സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ സ്മരിക്കുന്നു.

ഔദ്യോഗികമായി മാത്രമേ ഞാൻ ഈ കോളജിനോടു് യാത്ര പറയുന്നുള്ളു. ഇനിയും ഈ കുന്നിൻപുറത്തു തന്നെ ഞാൻ ഉണ്ടായിരിക്കും. വിട്ടുപിരിയാൻ തോന്നാത്ത വിധം ഈ കുന്നു് എന്റെ ജീവിതവുമായി ഒട്ടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ കോളജ് സ്ഥാപിതമാകുന്നതിനു് എത്രയോ വർഷം മുമ്പു തന്നെ ഇവൻ എന്റെ ചങ്ങാതിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒരു പഴയ കച്ചേരിക്കെട്ടിടമൊഴിച്ചു് ഇവന്റെ പുറത്തു് അന്നു് പറയത്തക്ക ഭാരമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മിക്കവാറും വിജനമായിരുന്നു എല്ലായിടവും. എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ പുഴയ്ക്കു് അക്കരെ നിന്നു് ഒരു ഒറ്റയടിപ്പാത ഈ വിജനതയുടെ നടുവിൽക്കൂടി പറവൂർ റോഡിൽ വന്നു ചേർന്നിരുന്നു. അതിൽ കൂടെ നടന്നാണു് ഞാൻ നിത്യവും ആലുവായിലെ വിദ്യാലയത്തിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. കാലത്തും വൈകിട്ടുമായി പത്തുമൈൽ നടപ്പും ഉച്ചപ്പട്ടിണിയും അന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിൽ മായാത്ത മുദ്രകൾ പതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കോളജിന്റെ അങ്കണത്തിൽ ഇന്നും തല പൊക്കി നില്ക്കുന്ന കിഴവൻ മാവ് അന്നത്തെ എന്റെ കൂട്ടുകാരനായിരുന്നു. സ്കൂളിൽ നിന്നു തിരിച്ചു വരുംവഴി വിശപ്പടക്കാൻ എത്രയോ തവണ ഞാൻ അതിന്റെ തലയിൽ കയറി മാങ്ങ പറിച്ചു തിന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ സ്റ്റാഫ്‌റൂം അന്നൊരു തണ്ണീർപ്പന്തലായിരുന്നു. അതിലെ 'സംഭാര'ത്തിന്റെ സ്വാദ് ഇപ്പോഴും നാവിലൂറുന്നു. നമ്മുടെ സ്റ്റാഫ് റൂമിനുമുണ്ട് ഒരു പ്രത്യേകത. ഞാൻ കോളജിൽ വരുമ്പോഴുള്ള സ്വരൂപം തന്നെയാണ് ഇപ്പോഴും. ശ്വാസംമുട്ടൽ തീർക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു തല അല്പമൊന്നു വികസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നേ ഉള്ളൂ. മറ്റുള്ള സകലതിനും മാറ്റം വന്നിട്ടും ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനഭാഗവും യാതൊരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ പരബ്രഹ്മം പോലെ നിർവ്വികാരമായി നിലകൊള്ളുകയാണ്. കിഴവൻ മാവിനോടൊപ്പം ഇതും പൂർവ്വകാല സ്മരണകളെ ഉണർത്തിവിടുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതത്തിന് അന്നും ഇന്നുമായി എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നു! ഉച്ചപ്പട്ടിണിയും യാത്രാക്ലേശവും ഇന്ന് പാവപ്പെട്ടവനു പോലും അനുഭവിക്കേണ്ടതില്ല. വിദ്യാഭ്യാസ സൌകര്യങ്ങൾ എത്രയെത്ര വർദ്ധിച്ചു! ക്ലേശം എത്ര കുറഞ്ഞു! പക്ഷെ ക്ലേശം കുറയുന്തോറും പഠിത്തത്തിലുള്ള ശ്രമവും ശ്രദ്ധയും കുറഞ്ഞു വരികയാണെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രാചീന ഭാരതത്തിൽ ഗുരുകുലക്ലിഷ്ടന്മാർക്കേ വിദ്യ ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഇന്നാകട്ടെ വിദ്യാമന്ദിരങ്ങൾ സുഖവാസകേന്ദ്രങ്ങളായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാകാം ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ അവരറിയാതെ തന്നെ ഏതാണ്ടൊരു സുഖലോലുപത കടന്നുകൂടുന്നത്. സുഖിക്കു വിദ്യയില്ലെന്ന ചൊല്ല് അവർ പ്രത്യേകിച്ചും ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

അവസാനമായി എന്റെ മനോരാജ്യത്തിൽ തിരക്കുകൂട്ടി നില്ക്കുന്നവർ ആയിരക്കണക്കിനുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളാണ്. പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളും അദ്യതനന്മാരും ഇക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. ഇക്കാലത്തിനിടയിൽ ഇവരിലൊരാളെങ്കിലും ക്ലാസ്സിൽ മര്യാദവിട്ട് ധിക്കാരമായി പെരുമാറിയിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നില്ല. സ്വതേ ക്ഷിപ്രകോപിയായ ഞാൻ ചിലപ്പോൾ ചില ബാലചാപല്യങ്ങൾ കണ്ട് കടുത്ത ശകാരഭാഷ തന്നെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലരോട് ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയായാലും ഒരു കറുത്ത മുഖം ആരും എന്റെ നേരെ കാണിച്ചിട്ടില്ല. ഇതൊന്നും എന്റെ നന്മകൊണ്ടോ മേന്മകൊണ്ടോ ആണെന്ന ദുരഭിമാനം എനിക്കില്ല. വിദ്യാർത്ഥി സുഹൃത്തുക്കളുടെ സന്മനസ്സുകൊണ്ടെന്നേ ഞാൻ കരുതുന്നുള്ളു. പുറമേ പരുഷതയും അകമേ മൃദുത്വവും എന്ന മട്ടിൽ ഒരു നാളികേര പാകത്തിലാണ് എന്റെ പെരുമാറ്റം. ഈ സ്വഭാവം ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കാത്ത ചിലർ എന്നെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. എന്തായാലും എല്ലാവരിൽ നിന്നും സ്നേഹാർദ്രമായ സഹകരണവും അനുസരണവും ലഭിക്കുവാൻ എനിക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ടായി. കൃതജ്ഞതയും വാത്സല്യവും നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെ എന്റെ എല്ലാ പ്രിയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും മംഗളം ആശംസിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അവരോട് വിടവാങ്ങിക്കൊള്ളുന്നു.

കന്യാകുമാരി

ജഗൻ ചെറിയനാട്ട്

നിത്യമായിട്ടും പ്രേമദുഃഖത്തിൻ പ്രതീകമായ്
നിത്യ സുന്ദരി കന്യാകുമാരി ജയിക്കുന്നു.
ഹിമപർവ്വതരാജരാജന്റെ കൊട്ടാരത്തി–
ലരുന്നവളുടെ മാനസഹരൻഹരൻ.
അവൾ തൻ ദുഃഖം കണ്ടു കേഴുന്ന സഖികൾ പൊ–
ലലതല്ലുന്നു മൂന്നു ഗംഭീരസമുദ്രങ്ങൾ.
ഒരിക്കൽ പോലുമിനിവരാത്ത പ്രിയന്നായി–
ട്ടിരിപ്പൂപ്പുമാലയൊന്നായത്തിനിൽക്കും ദേവി.
ശാശ്വതപ്രതീക്ഷയാല്യുജ്ജ്വല മാക്കീട്ടുന്നു
പേശലമാമീനാടിൻ കാവ്യഭാവനകളെ.
ശോകമൂകതാർ കന്യാകുമാരിയെന്നാകിലും
ലോക ജീവിതമവൾക്കാഹ്ലാദസന്ദായകം.
ജീവിത വിരക്തികളുവാഴ്ത്തനീണ്ടുന്നില്ല
നീറുന്ന ദുഃഖാഗ്നികളവളേ വിഴുങ്ങിലും.

പുലർകാലത്തു ചെമ്പട്ടുടുത്തു നിൽക്കുംദേവി
വെയിലിൻ വെൺ പട്ടുടുത്തുച്ചക്കു ലസിക്കുന്നു.
ആഴിയിൽ താരാപഥം ബിംബിക്കും സന്ധ്യാനേര–
ത്തെഴവർണ്ണങ്ങളെഴും ചേലയാന്നവൾനിൽപ്പൂ
നിശതൻ നീലപ്പട്ടും നിലാവിൻ പൊന്നേലയും
നിറഞ്ഞ ലാവണ്യമിക്കന്യയ്ക്കു നൽകീട്ടുന്നു.
നിരവമാകും ശോകഭാഷയിൽ നിരന്തരം
താരകളോട്ടുദേവി സല്ലപിക്കുന്നു രാവിൽ
മംഗളം മുനിനാടിനിളയ മകളാകു–
മംബികേ, നിനക്കു ഞാൻ നേരുന്നു നിരവദ്യം!

"എങ്ങനെ വെട്ടണം കുട്ടപ്പേ?"
"ഈ പടത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു ഫോമിൽ തന്നെ വെട്ടിയേരെ!"

സാഹിത്യപഠനം

കെ. കെ. ശ്രീകുമാരി ക്ലാസ്സ് I. ഫിലോസഫി.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം വേണ്ടവണ്ണമല്ലെന്നും, അതു് ഏറെക്കുറെ നിഷ്പ്രയോജനമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നും, ഇതിനെ മാറ്റേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും പലരും ഇപ്പോൾ വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. സാഹിത്യപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കാൾ നമുക്കിപ്പോൾ ആവശ്യമുള്ളതു് സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസമാണെന്നാണു് ഇക്കൂട്ടരുടെ അഭിപ്രായം. ഇതിൽ സ്വല്പം വാസ്തവമുണ്ടെങ്കിലും, ഈ അഭിപ്രായത്തെ അതേ നിലയിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതു് യുക്തമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാഹിത്യപരമായ വിദ്യാഭ്യാസവും സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസവും നമുക്കാവശ്യമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയിലൊന്നിന്റെ സ്ഥാനത്തു് മറ്റതിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതു് അനാശാസ്യവും അനുചിതവുമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണു്. മനുഷ്യരുടെ സകല ലൗകിക വ്യാപാരങ്ങളുടെയും പിന്നിൽ നിന്നു് ചലനശക്തിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ബുദ്ധിയുടെ നാനാമുഖമായ വികാസത്തിനു് സാഹിത്യപഠനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്.

സാഹിത്യത്തിനു് യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തോടു് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നും, സ്വാഭിവൃദ്ധിക്കും ലോകശ്രേയസ്സിനും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു് സാഹിത്യപഠനമല്ല തൊഴിൽ പരിശീലനമാണെന്നും ചിലർ കരുതുന്നതു തെറ്റാണു്. വാസ്തവമാലോചിച്ചാൽ സാഹിത്യത്തിനു് ജീവിതത്തോടു ദൃഢബന്ധമുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല. സാഹിത്യത്തിനുള്ള ആസ്വാദവും, ആത്മാവും, ശക്തിയുമെല്ലാം ജീവിതം തന്നെയാണെന്നു കാണാം. മനുഷ്യജാതിയെ ഇതരജാതികളിൽ നിന്നും തിരിച്ചു് സ്രഷ്ടാവിനോടു് ഏററവും അടുപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി സാഹിത്യത്തിനല്ലാതെ മറേറതിനെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. "ജീവിതമാകുന്ന പാൽക്കടൽ, കവിതയാകുന്ന മന്ഥരം കൊണ്ടു കടയുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതായ അമൃതമത്രെ സാഹിത്യം" എന്നാണു് പ്രൊഫസർ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഈ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആസ്വാദനം കൊണ്ടാണു് മനുഷ്യൻ തന്റെ മൃഗീയാംശങ്ങളെ സ്വയമേവ ത്യജിച്ചു് ദിവ്യത്വം പ്രാപിക്കുന്നതു്. ഇതു തന്നെയാണു് സാഹിത്യപഠനം കൊണ്ടുള്ള പ്രധാന പ്രയോജനം.

സാഹിത്യം വിനോദകരവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായ ഒരു കലയാകുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സിനെ അസ്വാസ്ഥതയിൽ നിന്നും ആശ്വാസത്തിലേക്കും, അപൂർണ്ണതയിൽ നിന്നും പൂർണ്ണതയിലേക്കും നയിക്കുക എന്നതാണു് സാഹിത്യപഠനത്തിന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ഉദ്ദേശ്യം. മഹിതാദർശങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഉത്തമകൃതികൾ, അവ വായിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യർക്കു് നൂതനവും പാവനവും ആയ ഒരു പുതിയ പന്ഥാവിൽക്കൂടി ചലിക്കുന്നതിനു് മാർഗ്ഗദർശനം നല്കുന്നു.

മാനവഹൃദയത്തിന്റെ മൗലിക ഘടകങ്ങൾ വികാരവിചാരഭാവനകളാണു്. അവയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും സ്ഫുരിപ്പിക്കുന്നതിനും സാഹിത്യാദി കലകൾക്കുള്ള ത്രാണി അന്യാദൃശമാകുന്നു. ഉത്കൃഷ്ട വികാരങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുക, ആദർശാത്മക ജീവിതത്തിനു് ആവേശം നല്കുക, ഇത്രയും മതി—ആ വികാരങ്ങൾ വിചാരങ്ങളെ തേജോമയങ്ങളാക്കും, ജീവിതത്തെ ചൈതന്യവത്താക്കും. ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യോന്മുഖമാക്കുന്നതിനുകൂടി ഇവയ്ക്കു കഴിവുണ്ടു്. സാഹിത്യപഠനത്തിന്റെ ഇത്തരത്തിലുള്ള കഴിവിനെ കാണാൻ കഴിയാത്തവരാണു് അതു് കേവലം വിനോദത്തിനുള്ളതാണെന്നും, നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നും വാദിക്കുന്നതു്.

പ്രതിഭാപ്രകാശിതമായ ഏതു് ഉത്തമസാഹിത്യത്തിലും ജീവിതത്തിലെ രണ്ടംശങ്ങൾ അന്തർഭവിച്ചു കിടപ്പുണ്ടു്. ഒന്നു്, പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് എല്ലാവരുടെയും ഉള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സാർവ്വജനീ

നമായ ആശയം; രണ്ട്, പ്രതിപാദ്യത്തിന് സാഹിത്യകാരന്റെ ഭാവന നല്കുന്നതായ പ്രത്യേക സ്വരൂപവും, സ്വഭാവവും. ഇതിന്റെ ഫലമായി വിശേഷത്തിൽ നിന്നും സാമാന്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് സാഹിത്യപഠനം സഹായകമായിത്തീരുന്നു.

"മനസ്സിനെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ച്, വിചാരങ്ങൾക്ക് ഉത്കർഷം നല്കുകയാണ് കാവ്യത്തിന്റെ ധർമ്മം" എന്ന് കീറ്റ്സ് മഹാകവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു കാണിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു ദർപ്പണമാണ് സാഹിത്യം. മനുഷ്യൻ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ നിത്യവും ചെയ്യാറുള്ള തെറ്റുകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് തിരുത്തുവാനും, ഔചിത്യപൂർവ്വകമായ അതിശയോക്തി പ്രയോഗം കൊണ്ട് നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്നതായ ഈ ലോകത്തെ ഒരു മാതൃകാ ലോകമാക്കി ഉയർത്തുവാനും ഒരു കഴിവുറ്റ സാഹിത്യകാരന് അനായാസേന സാധിക്കുന്നു. അത്തരം ഒരനുഭൂതി നമുക്ക് സംജാതമാകണമെങ്കിൽ സാഹിത്യപഠനം കൂടിയേ കഴിയൂ. അതായത്, ഒരു മനുഷ്യന്റെ സാമുദായിക ജീവിതത്തെ ക്രമീകരിക്കുന്നതിന് സാഹിത്യപഠനം അനുപേക്ഷണീയമാണ്.

അന്ധകാരമയമായ ജീവിതയാത്രക്കിടയിൽപ്പോലും മനസ്സിന് സന്തോഷവും സമാധാനവും നല്കുന്നതിന് സാഹിത്യപഠനം ഉപകരിക്കുമെന്ന് നെപ്പോളിയൻ ബോണപ്പാർട്ടിന്റെ അവസാനകാലത്തെ ജീവിതകഥ തെളിയിക്കുന്നു.

"നമ്മുടെ ബാല്യകാലത്തെ സദ്വിചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറയ്ക്കുകയും, യൗവനകാലത്ത് ഉത്തമങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ജീവിതരണത്തിൽ വിജയം നേടുന്നതിന് നമ്മെ സഹായിക്കുകയും, വാർദ്ധക്യത്തെ സന്തോഷത്തോടും സുഖത്തോടും സമാധാനത്തോടും കൂടി നയിക്കുന്നതിന് നമ്മെ പ്രാപ്തന്മാരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രധാന ശക്തി സാഹിത്യപഠനമാണ്. ഭൂതഭാവികളെയും, സ്വർഗ്ഗനരകങ്ങളെയും, സുഖദുഃഖങ്ങളെയും, ജീവൻമൃതികളെയും ഒന്നിച്ചു ചേർത്ത് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമാർത്ഥ ഗൗരവത്തെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നതും സാഹിത്യപഠനമാണ്. പ്രകൃതിയുടെ വികൃതികളെയും അവയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ വിശ്വശക്തിയേയും നമുക്ക് ദൃശ്യമാക്കിത്തരുന്നതും സാഹിത്യപഠനം തന്നെ. ഇങ്ങനെ നാം പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന സകല വസ്തുക്കളുടെയും, അതിസൂക്ഷ്മമായ അർത്ഥവും, ആ അർത്ഥത്തിന് നമ്മുടെ ജീവിതവുമായുള്ള ബന്ധവും മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് സാഹിത്യപഠനം സഹായകമായിത്തീരുന്നു." (ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി എം. എ.)

സാഹിത്യപഠനത്തിന്റെ മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളെയെല്ലാം നിഷ്പ്രഭമാക്കിത്തീർക്കുന്നതും അതിന്റെ ആവശ്യകതയെ തന്നെ മറ്റുള്ളവർ ചോദ്യം ചെയ്യത്തക്ക വിധത്തിലുള്ളതുമായ 'സാഹിത്യ'കൃതികളും ഇന്ന് പലരും രചിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അവയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ, നമ്മുടെ 'പാഠ'പുസ്തകങ്ങളായി അവയെ സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്.

ഇപ്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടെല്ലാം സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമില്ലെന്ന് കരുതുന്നതിലർത്ഥമില്ല. ഇവിടെ സാഹിത്യപഠനം കൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്ക് കടന്നെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇതുപോലെയുള്ള പല നല്ല വശങ്ങളും സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ഒന്നിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറച്ചിട്ട്, മറ്റൊന്നിന്റെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. രണ്ടും ഒന്നുപോലെ ഇന്ന് ലോകത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുണ്ട്.

വേദനകളുടെ ലോകം

ജോൺ ഫെലിക്സ് വാകയിൽ

മുററത്തെ റോസച്ചെടികളുടെ, സായാഹ്നസമീരണനിലുള്ള നൃത്തമല്ലാതെ, അവിടെ യാതൊരനക്കവുമില്ല. അശോകൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല, ഈ ശ്മശാനമൂകത. ജോർജ്ജ് എത്ര രസികനായിരുന്നു. സെലിന ചിരിക്കുടുക്കയും.

അശോകൻ ആ ഗൃഹമാകെ ഒന്നു വീക്ഷിച്ചു. വാതിൽ അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. നീലജനൽ വിരികൾ ഇളം തെന്നലിലാടുന്നുണ്ട്.

ആരും തന്നെയുള്ള ലക്ഷണമില്ല. ഓ! വളരെ ആകാംക്ഷയോടെയാണ്, നാലഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം, അശോകൻ അവിടെ എത്തിയതു്—പഴയ ചങ്ങാതികളെ കാണാൻ.

'ഉഹ്...ഹ്' അശോകൻ പതുക്കെ ചുമച്ചു. ജോർജ്ജ്, ഓഫീസിൽ നിന്നു വൈകിയേ വരികയുള്ളു. എങ്കിൽ സെലിന എങ്കിലുമുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല.

"ഹാ, ഹാ......"

പെട്ടെന്നൊരട്ടഹാസം. പിന്നെ പൊട്ടിച്ചിരിയും.

"ജോർജ്ജ് ഉണ്ടോ?" അശോകൻ ചോദിച്ചു.

'ഓ' ആരാണിത്ര ജോർജ്ജിനെത്തിരക്കാൻ?' ഗൗരവപൂർവ്വമായ ഒരു മറുചോദ്യം.

അശോകൻ പരുങ്ങലിലായി. വിചാരിക്കാത്ത ഒരടി.

ആരോ ജനലരികിലേക്കു വന്നു.

'ഹൂ ആർ യൂ റാസ്കൽ! ഓ, ജോർജ്ജിനെത്തിരക്കി ഒരു വിദ്വാൻ!'

ജനലഴികളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സ്ത്രീരൂപം ആക്രോശിച്ചു. അവൾ ആഗതനെ ഉററു നോക്കി.

ഓ! ......അശോകനോ......! അത്യത്ഭുതത്തോടെ അവൾ ഉരുവിട്ടു.

'സെലീനയോ!'

അശോകൻ സ്തംഭിച്ചു പോയി. വളരെ രൗദ്രമായിരുന്ന സെലീനയുടെ മുഖം പെട്ടെന്നു് ശാന്തമായി.

നിശ്ചേഷ്ടനായ അശോകൻ സെലീനയെ നോക്കി.

നീലക്കണ്ണുകളിലെ മണിദീപങ്ങൾ അണഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഓമനക്കവിൾത്തടങ്ങൾ ഒട്ടിയും വിളറിയും. തലമുടി അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞും.

സെലീന തന്നെയോ!

അശോകനു് വിശ്വസിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. പഴയ സെലിന, ഓഫീസ്സിലെ എല്ലാവരുടേയും പ്രിയപ്പെട്ട 'ചിരിക്കുടുക്ക' എന്തൊരു മാററം!

സെലിനയുടെ പ്രകാശം വററിയ നയനങ്ങളിൽ നിന്നു മിഴിനീരൊഴുകുകയാണ്. ഇമയടയ്ക്കാതെ അശോകനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അവൾ അചലയായി നിന്നു.

രണ്ടു പേരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. വികാരമൂകമായ നിമിഷങ്ങൾ.

അഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഇൻഷ്വറൻസ് ഓഫീസ്സിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന കാലം.

പങ്കകളുടെ മൂളലുകൾക്കും ടൈപ്പ് റൈററുകളുടെ 'കട, കട' ശബ്ദത്തിനുമിടയ്ക്ക്, ഡെസ്പാച്ച് സെക്ഷൻ ക്ലാർക്ക് മിസ്സ് സെലീനയുടെ പൊട്ടിച്ചിരി മുഴങ്ങുന്നതു് കേൾക്കാം. ചിരിക്കുടുക്കയായ സെലീനയെ എല്ലാവരും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

*   *   *

ജോർജ്ജും അശോകനും കമ്മീഷൻ സെക്ഷനിലെ ക്ലാർക്കന്മാരും.

'അശോകൻ, ഞാൻ സെലീനയെ സ്നേഹിക്കുന്നു' ഒരു വൈകുന്നേരം ജോർജ്ജ് പറഞ്ഞു. 'തനിക്കു് വട്ടാണ്. വേറെ വല്ല കാര്യമുണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ.' ജോർജ്ജിന്റെ

വർത്തമാനം അശോകൻ അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല.

'കാര്യമായാണു് മിസ്റ്റർ. ഞാൻ സെലീനയെ വിവാഹം ചെയ്യും. സെലീനക്കു് സമ്മതമാണു്.'

'വാസ്തവമാണോ?'

'അതെ അശോകൻ.'

'കൊള്ളാം. സെലീന നല്ലൊരുത്തിയാ.' അങ്ങനെ അശോകൻ, ജോർജ്ജിൻെറ ജീവിത രഹസ്യം അറിയുവാനിടയായി.

* * *

ഒരു ദിവസം സെലീന പറഞ്ഞു :—

'ജോർജ്ജ്, എന്നോടു് ക്ഷമിക്കണം.'

ജോർജ്ജിനു അത്ഭുതം തോന്നി.

'ജോർജ്ജ്, എനിക്കു വേണ്ടി കാത്തു നിൽക്കേണ്ട. എനിക്കതിനുള്ള ഭാഗ്യമില്ല.'

ഗദ്ഗദത്തോടെയാണു് അവൾ അത്രയും വാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചതു്.

'എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല, സെലീനാ.'

ഒടുവിൽ, സെലീന, തൻെറ രഹസ്യങ്ങൾ ജോർജ്ജിനോടു് പറഞ്ഞു.

ജോർജ്ജിൻെറ മനസ്സിലെ ആശങ്ക അകന്നു. സെലീനയുടെ അമ്മയ്ക്കു് ഭ്രാന്താണത്രെ. ചേച്ചിയൊരുത്തി ഇനിയും അവിവാഹിതയായി നില്ക്കുന്നു. ആരും ആ കൈകൾ ഏററില്ല. ഭ്രാന്തുള്ള മാതാവിൻെറ പുത്രിയല്ലേ. പാരമ്പര്യമായിട്ടുള്ളതെങ്കിലോ! പലരും സെലീനയുടെ സഹോദരിയെ കണ്ടു. ആരും സ്വീകരിച്ചതുമില്ല.

ജോർജ്ജിൻെറ വീട്ടുകാർ സെലീനയുടെ കുടുംബനില അന്വേഷിച്ചു. അവരും ആ ബന്ധത്തിനെതിരായി. എങ്കിലും ഒരു ദിവസം അതു നടന്നു. ജോർജ്ജും സെലീനയും തമ്മിലുള്ള വിവാഹം. അശോകൻ ഡൽഹിക്കു് സ്ഥലവും മാറി.

* * *

'അല്ലാ! അശോകനോ.'

വാതിൽ തുറന്നുകൊണ്ടു് ജോർജ്ജ് അഭിവാദ്യംചെയ്തു.

അശോകൻ, പെട്ടെന്നു ഓർമ്മകളിൽ നിന്നുണർന്നു. അതുവരെ ആലോചനയിലായിരുന്നു അശോകൻ.

'ഓ, ജോർജ്ജ്.........'

അശോകനു്, ജോർജ്ജിനോടു് ഏതു തരത്തിലാണു് സംസാരിക്കേണ്ടതെന്നു പിടികിട്ടിയില്ല. ജോർജ്ജിൻെറ കൈയ്യിൽ ഒരു കുഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടു്. വളരെയധികം ശോകസങ്കുലമാണു് മുഖം.

രണ്ടുപേരും സ്വീകരണ മുറിയിലേക്കു് കയറി ഇരുന്നു.

'എങ്കിലും ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചില്ലാ, ജോർജ്ജ്.' അശോകൻ ജോർജ്ജിൻെറ സങ്കടത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു.

'എല്ലാം പ്രതീക്ഷകൾക്കെതിരെ തന്നെ. ജീവിതം വേദനിക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം.'

ജോർജ്ജിൻെറ ചുണ്ടുകൾ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. പഴയ ജോർജ്ജല്ല, ഇരിക്കുന്നതെന്നു അശോകനു തോന്നി.

ജോർജ്ജ് കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു വർഷത്തെ കഥ സ്നേഹിതനു പറഞ്ഞു കൊടുത്തു.

അശോകൻ, ജോർജ്ജിൻെറ മടിയിലിരിക്കുന്ന പൈതലിനെ നോക്കി. പാവം കുഞ്ഞു്! ഈ ശിശുവിനു് ജീവൻ നല്കിയതോടെയല്ലേ, സെലീനയും അമ്മയുടെ രോഗം ഏറെറടുത്തതു്. സെലീന, അങ്ങനെ ഭ്രാന്തിയായി.

അശോകൻ ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചതല്ല ഈ വ്യതിയാനം.

കുറെ നേരം രണ്ടുപേരും നിശ്ശബ്ദരായിരുന്നു. മുകളിലെ, ഫാൻ മൂളലോടെ അതിവേഗം കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

'സാർ കാപ്പിയെടുത്തു' ജോലിക്കാരൻ പയ്യൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

'വരൂ അശോകാ, കാപ്പികുടിക്കാം.'

രണ്ടുപേരും അടുത്ത മുറിയിലേക്കു് പോയി. അപ്പോഴും സെലീനയുടെ അട്ടഹാസം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഇൻഡ്യയും സോഷ്യലിസവും

(കെ. ജോർജ്ജ് മത്തായി Class I, Eco)

സോഷ്യലിസം പരമലക്ഷ്യമായ ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്ന തത്വസംഹിതയിൽ അടിയുറച്ചു നില്ക്കുന്ന ഒരു രാജ്യമാണ് ഇൻഡ്യാ. രാജ്യത്തൊട്ടാകെ, അടുത്ത കാലത്ത് ഉണ്ടായ ചില സംഭവവികാസങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ, ഈ നയത്തിന് സാർവത്രികമായ പിന്തുണ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നയം മൂലം വമ്പിച്ച പുരോഗതിയും ഇൻഡ്യ നേടിയിട്ടുണ്ട്.

സോഷ്യലിസം പരമലക്ഷ്യമെങ്കിലും നമ്മുടെ പ്രവർത്തനപന്ഥാവ് വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇവിടെ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റിക് പാറ്റേൺ ഓഫ് സൊസൈററി" സൃഷ്ടിക്കത്തക്ക വിധത്തിലാണ് നാം നമ്മുടെ ഭരണപരിപാടികൾ സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. "സോഷ്യലിസവും," സോഷ്യലിസ്റ്റിക് സമൂഹ വ്യവസ്ഥിതിയും സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടിയവയാണ്.

സോഷ്യലിസത്തിൽ സ്വകാര്യ മേഖലയ്ക്ക് സ്ഥാനമില്ല. എല്ലാം സ്റ്റേറ്റ് നിയന്ത്രണത്തിലും ചുമതലയിലും ആണ് നടത്തപ്പെടുക. രാജ്യം അതിവേഗം പുരോഗമിക്കുന്നതിന് ഈ നയം അനിവാര്യമാണെന്ന കരുതപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള പുരോഗതിക്ക് വിലയായി കൊടുക്കേണ്ടത് ഇൻഡ്യയുടെ ധാർമ്മികമൂല്യം ആണെന്ന പരിഗണനയാലും, ഇൻഡ്യൻ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയുടെ പ്രത്യേകതകൾ മൂലവും മററു പല സാങ്കേതിക കാരണങ്ങളാലും തനി സോഷ്യലിസത്തിലുള്ള പരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ ഇൻഡ്യയ്ക്ക് സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടനയുടെ സംവിധാനം തന്നെ മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണ്. എന്നാൽ ഈ കാര്യങ്ങൾ സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള പുരോഗതിയെ തടയുവാൻ അനുവദിക്കുവാനും സാദ്ധ്യമല്ല. ഇങ്ങനെ രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള ചിന്താഗതികളും ഒരുമിച്ച് നടക്കേണ്ടിവന്നത് "സോഷ്യലിസ്റ്റിക് പാറ്റേൺ ഓഫ് സൊസൈററി" എന്ന ചിന്താഗതിയുടെ ഉദയത്തിന് കാരണമായിത്തീർന്നു.

സോഷ്യലിസ്റ്റിക് പാറ്റേൺ ഓഫ് സൊസൈററിയിൽ ഒരു മിശ്ര സാമ്പത്തിക രീതി (Mixed Economy) യാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പൊതു മേഖലയ്ക്കും, സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്കും, രാജ്യത്തിന്റെ നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സ്ഥാനം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് ഇതിന്റെ പ്രത്യേകത, എന്നാൽ സ്വകാര്യമേഖലയുടെ പ്രവർത്തനം പൊതു മേഖലയ്ക്ക് കൂടി ഗുണമാകത്തക്ക വിധത്തിൽ ആയിരിക്കണം.

സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്ക് നല്കുന്ന സ്ഥാനം മതിയായതല്ല എന്ന ആരോപണം അങ്ങിങ്ങായി ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മൂന്നാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയുടെ കരടു രൂപമനുസരിച്ച് ആകെ 10,200 കോടി ക. ചിലവാക്കുന്നതിൽ 6,200 കോടി ക. പൊതു മേഖലയ്ക്കും 400 കോടി ക. സ്വകാര്യ മേഖലയ്ക്കും ആയി നീക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു. പൊതു മേഖലയുടെ വിഹിതത്തിൽ നിന്നും 200 കോടി ക. സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്ക് പല ഇനങ്ങളിലായി കടം കൊടുക്കുന്നതിനും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതായത് ആകെ ചിലവാക്കുന്ന തുകയുടെ 41 ശതമാനത്തിനു മീതെ സ്വകാര്യ മേഖലയിൽ ചെലവാക്കപ്പെടുന്നു. 59 ശതമാനം മാത്രമാണ് പൊതുമേഖലയിൽ ചെലവാക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ തുക പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കൂടുതലായി കാണുന്നെങ്കിലും, "സോഷ്യലിസ"മാണ് പരമലക്ഷ്യമെങ്കിൽ കുറഞ്ഞ ഒന്നാണ്. എന്നു തന്നെയല്ല, ഈ തുക പല സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കായി വീതിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അപര്യാപ്തമായ ഒരു നിലയിലേക്ക മാറുന്നു.

"സോഷ്യലിസ്റ്റിക് പാറ്റേൺ ഓഫ് സൊസൈററി" ക്കെതിരായി പല ആരോപണങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്ന് "നെഹ്റു സോഷ്യലിസ"ത്തിന് സ്വകാര്യ മേഖലയെ മൂക്കുകയറിട്ട് പൊതു മേഖലയ്ക്കു

BASKET BALL TEAM (1960–'61.)

(Runners up of the inter-collegiate Zone final)

Standing: M/s. M. K. Poulose; M. K. Mani; M. P. Jacob; V. I. Jacob; Thampy John; John P. Mathew and C. I. Ittoop.

Sitting: Mr. C. P. Andrews (Physical Director); Mr. G. Radhakrishnan (Captain); Mr. A. M. Chacko (President); Mr. T. B. Thomas (Principal).

WOMEN'S BASKET BALL TEAM—1960—'61.

Runners up in the Inter–Collegiate Tournament of the Trichur Zone.

Sitting (L. to R.): Miss. Susy Philip M. A. (President); Miss. S. Rathi B. A. (Physical Instructress); Mr. T. B. Thomas M. Sc. (Dunelm) (Principal); Miss Aley T. Thomas (Captain); Mr. C. P. Andrews B. A., D. P. E. (Physical Director).

Standing (L. to R.): Misses. Gigi Andrews; M. V. Aisha; Susan Thomas; Darley Oommen; Saramma Verghese; Sosakutty Oommen; V. I. Kumari.

BASKET BALL TEAM—1960–'61.

WOMEN'S BASKET BALL TEAM—1960–61.

COLLEGE HOCKEY TEAM—1960-'61.

FOOT-BALL TEAM—1960-'61

COLLEGE HOCKEY TEAM 1960-'61.

Sitting on the Floor: (L. to R.) Messrs. Mohammed Moopan ; Vijayan.

Sitting (L. to R.): Mr. C. P. Andrews B. A., D. P. E. (Physical Director); P. Y. Poulose; Mr. K. P. Zachariah M. Sc. (President); K. George (Captain); Rajan Abraham; Mr. T. B. Thomos M. Sc. (Dunelm) A. Inst P. (Principal).

Standing (L. to. R.) 1st Row: Messrs. Thomas Varghese; P. J. Sam; Varghese K. John ; Samuel K. John ; John P. Mathew.

2nd Row (L. to R.): Messrs. Supran (Games Boy); M. K. Kuriakose; Jacob Ninan ; K. Sreedharan ; P. A. Isaac.

FOOT BALL TEAM

Sitting (Left to Right): Sri. C. P. Andrews (Physical Director); Thomas Verghese; C. G. Varghese (Captain); Sri. T. B. Thomas (Principal); Sri. C. T. Benjamin (President).

Standing 1st Row (Left to Right): C. C. Joy; P. T. Mathew; C. J. Thampi; Mathew C. Mathew; P. Cherunny; Isaac P. A.; George Thomas.

Standing 2nd Row (Left to Right): Mohammed (Games boy); Babu George Mathew; V. O. Oommen; Sasidharan Kuttan; A. V. Thompson ; Thomas Ninan ; K. Kuruvilla ; Supran (Games boy).

ടെ അധികാരത്തിൻ കീഴിൽ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ശരിയാണ്. സ്വകാര്യ മേഖലയ്ക്ക് മൂക്കുകയറിടുവാൻ "നെഹ്രു സോഷ്യലിസ"ത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ "നെഹ്രു സോഷ്യലിസം" സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്ക് മൂക്കുകയറിടുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടേയില്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. സ്വകാര്യ മേഖലയിലും പൊതു മേഖലയിലും ഉള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന സാമ്പത്തിക വ്യതിയാനത്തിലൂടെ സോഷ്യലിസം പ്രാപിക്കുകയാണ് "സോഷ്യലിസ്റ്റിക് പാറേറൺ ഓഫ് സൊസൈററി"യുടെ സ്വഭാവം. എന്നാൽ സ്വകാര്യമേഖലക്ക് പൊതുമേഖലയെ കവച്ചുവയ്ക്കാൻ അനുവാദവും, സൌകര്യവും നല്കിയിട്ടുമില്ല.

സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള ത്വരിതഗമനത്തിന് സോഷ്യലിസ്റ്റിക് പാറേറൺ ഓഫ് സൊസൈററിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പററിയവയല്ലെന്നും, അവ റഷ്യയിലേയും, ചൈനയിലേയും പുരോഗമനോന്മുഖങ്ങളായ പരിപാടികളോട് തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ "നിർവീര്യ"ങ്ങളാണെന്നും ആണ് മററൊരു ആരോപണം. എന്നാൽ ഇവിടെ ചില വസ്തുതകൾ സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. റഷ്യയിലും, ചൈനയിലും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെ പൊതുവായെടുക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്ക് ധാർമ്മിക മൂല്യം ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നും, അങ്ങനെയുള്ളവ ഇന്ത്യയ്ക്ക് അസ്വീകാര്യമാണെന്നും, ഇൻഡ്യയുടെ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയുടെ സാങ്കേതിക വശങ്ങൾ റഷ്യയിലേയും ചൈനയിലേയും പോലെ അല്ലെന്നും ഉള്ള വസ്തുതകൾ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ ഈ വാദഗതി അസ്ഥാനത്താണെന്ന് കാണുവാൻ സാധിക്കും.

മററൊരു വിധത്തിലുള്ള വിമർശനം, "സോഷ്യലിസ്റ്റിക് പാറേറൺ ഓഫ് സൊസൈററി"യുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് റഷ്യയിലേയും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചൈനയിലേയും പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അനുകരണങ്ങൾ ആണെന്നും അതുകൊണ്ട് അവ സ്വീകാര്യങ്ങളല്ലെന്നുമാണ്. ഈ വാദഗതിക്കാർ ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് സഹകരണ കൃഷിയുടെ ആവിഷ്കരണമാണ്. ഇത് വെറും വിവേകശൂന്യമായ എതിർപ്പാണ്. റഷ്യയിൽനിന്നും ചൈനയിൽനിന്നും എന്തെങ്കിലും അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇൻഡ്യയുടെ ധാർമ്മിക മൂല്യത്തിനും, സാമ്പത്തികഘടനയ്ക്കും തികച്ചും അനുയോജ്യമായതു മാത്രമാണ്. സഹകരണ കൃഷി ഇന്ത്യയുടെ കാർഷിക സാമ്പത്തിക ഘടനയ്ക്ക് അനുയോജ്യമെന്നു മാത്രമല്ല അവശ്യം ആവശ്യവുമാണ്. റഷ്യയിലേയും ചൈനയിലേയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആയിപ്പോയി എന്നൊരു കാരണംകൊണ്ടു മാത്രം ഈ പരിപാടി എങ്ങനെ അസ്വീകാര്യമായി എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. നമുക്ക്, നമ്മുടെ നിർമ്മാണ പരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ, അവ ഏതു രാജ്യത്തിന്റേതാണെന്നല്ല ചിന്തിക്കുവാനുള്ളത്. അവ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന് പററിയവയാണോ എന്നു പരിശോധിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

സോഷ്യലിസ്റ്റിക് പാറേറൺ ഓഫ് സൊസൈററിയിലേക്കുള്ള പ്രയാണം ഇൻഡ്യയെ ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ സഹായിക്കുമെന്നു നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ രാഷ്ട്രീയ നയത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള അകാരണങ്ങളായ എതിർപ്പുകൾ ഇല്ലാതാക്കേണ്ടതാണ്. അതുപോലെ തന്നെ ഈ നയത്തിന്റെ തന്നെ വക്താക്കളിൽ പലരുടേയും, പ്രവൃത്തികൾക്ക് അതിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളുമായുള്ള വൈരുദ്ധ്യവും ഇല്ലാതാക്കേണ്ടതാണ്.

ഒരോടക്കുഴൽ തകർന്നടഞ്ഞു

—സീത—

മധുരമായ്പ്പുഞ്ചിരി തൂകിനിന്നോ-
രൊരുകൊച്ചു നക്ഷത്രം കണ്ണു ചിമ്മി;
പൊട്ടിവിടരുവാൻ വെമ്പിയോരാ-
ക്കൊച്ചു പൂമൊട്ടു ഹാ! വാടിവീണു!

അലകളിളക്കിയുയർന്നു പോയാ
മധുരസംഗീതം നിലച്ചു പോയി...
ദ്രുതഗതി വിട്ടിട്ടരുവിപോലും
കളകളനാദമടക്കി നിന്നു!

ഒരു കൊച്ചു പാൽപ്പുഴ തീർത്തുവച്ചാ
നീലനിലാവും വിറച്ചു നിന്നു;
മർമ്മരനാദമുതിർത്തിരുന്നോ-
രാമുളങ്കാടുകൾ ഞെട്ടിഞെട്ടി!

വേദനതൻ രാഗം വായിക്കുമെ-
ന്നോടക്കുഴൽ ഹാ! തകർന്നടഞ്ഞു!!
നീലനിലാവിന്റെ കണ്ണുനീരെൻ
വേദനയിങ്കലടർന്നുവീണു!!!

പൊട്ടിത്തകർന്നോരെൻ വീണയിന്മേൽ
എൻ കൈവിരൽ ഹാ! ചലിച്ചു. പക്ഷേ,
ശോകമൂകം രാഗമൊന്നുപോലു-
മായതിൽ നിന്നങ്ങുതിർന്നതില്ല.

എന്നോമൽ വേണു തകർന്നടഞ്ഞു,
എൻ സ്വപ്നവാടിക വാടിനിന്നു!
മൂകമാമെൻ ഗാനമെന്നേക്കുമായ്
നേർത്തുനേർത്തില്ലാതെ യായിയെന്നോ?

പൊട്ടിയടരുമെൻ കണ്ണുനീരിൽ
ഒട്ടനുകമ്പയിന്നാർക്കുമില്ലേ?
എന്നോമൽ സ്വപ്നങ്ങൾ പോലുമയ്യോ!
എന്നിൽ നിന്നെങ്ങോ വിടചോദിച്ചു!

പൂജക്കു വേണ്ടിയൊരുക്കിവച്ച
പൂവുകളൊന്നാകെ വാടിപ്പോയി!
ശ്രീകോവിലിൽ ഞാൻ കത്തിച്ചദീപം
എണ്ണയില്ലാതെ പടർന്നു കത്തി!!

ആരുണ്ടെന്നോടൊത്തനുതപിക്കാൻ?
ആരുണ്ടെൻ കണ്ണീർ തുടച്ചു മാററാൻ?
ആരുണ്ടെൻ നീറുന്ന വേദനയിൽ
ആനന്ദമല്പം പകരുവാനായ്?

വേദന തന്നിൽ പിടഞ്ഞുവോരി
ബുദ്ബുദം തേങ്ങിക്കരയുകിലും
മൂകമായ് ഞാൻ നെയ്ത രാഗസ്വപ്നം
കണ്ണീരിലവ്യക്തമായിടിലും.

നീറുമെൻ വേദന പങ്കുവയ്ക്കാൻ
എന്തിനീ ലോകം തുനിഞ്ഞിടേണം?
നേർത്തലിയുന്നോരീരോദനത്തി-
ലാർദ്രതയെന്തിനണഞ്ഞിടേണം?

ഒരു കൊച്ചു പൂമൊട്ടു വാടിനിന്നാൽ
ഒരു കൊച്ചു വേണു തകർന്നടഞ്ഞാൽ
ഒരു നവഗാനം നിലച്ചു പോയാൽ
കരയാനതിലാരനുതപിക്കാൻ?

By P. A. ISAAC

ചെറുകഥ

വാടിക്കൊഴിഞ്ഞ കാട്ടുപൂവ്

ജോർജ്ജ് മാത്യു, കുമ്പളാംപൊയ്ക.

അർദ്ധചന്ദ്രൻ പടിഞ്ഞാറു ദിക്കിൽ മങ്ങി മറയാറായി. നക്ഷത്രങ്ങൾ പൊട്ടിവിടരുന്ന മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി നീലാകാശത്തിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. വെൺമേഘശകലങ്ങൾ ദ്രുതഗതിയോടെ എങ്ങോ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആ നാട്ടുവഴിയിലൂടെ ഒരു കാളവണ്ടി ഗ്രാമത്തിലേക്കു ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പട്ടണത്തിൽ ചരക്കു കയററിയിറക്കി തിരിച്ചു പോകുന്ന ആ വണ്ടി നിശാദേവിയുടെ സ്പന്ദനംപോലെ 'ഘടഘടാ'രവത്തോടെ കുണ്ടും കുഴിയും കയറിമറിഞ്ഞു ഉരുണ്ടു പോകുകയാണ്. വെളുപ്പാൻകാലത്തിലെ ശീതക്കാററു വിടരാൻ വെമ്പിച്ചു നില്ക്കുന്ന സുമങ്ങളെ തലോടി വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു····

ഉശിരുള്ള രണ്ടു കാളകൾ····കഴിവും തൻറേടവും ഉള്ള വണ്ടിക്കാരൻ. പക്ഷേ ആയാളുടെ മുഖം വിഷാദമഗ്നമാണ്. ആ കണ്ണുകൾ അങ്ങു വിദൂരതയിൽ എങ്ങോ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മ്ലാനമായ ആ മുഖത്തു വികാരത്തിൻറയും, വിചാരത്തിൻറയും അലകൾ കളിയാടുന്നുണ്ട്. ഭൂതകാലത്തിലെ തേഞ്ഞു മാഞ്ഞ ഓർമ്മകൾ...അവ ചിന്തിക്കരുതെന്നുവെച്ചാലും വന്നുപോകയാണ്......

സന്തോഷവും, സൗഖ്യവും–അവ ഈ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവയാണ്. അതിനുവേണ്ടി അവൻ പ്രയത്നിക്കുന്നു. കൊച്ചാപ്പി അതിൽക്കൂടെയൊക്കെയും കടന്നിട്ടുള്ളവനാണ്···പലേ ദുഃഖങ്ങൾ, സന്താപങ്ങൾ അവനു മാറുപിടിക്കുന്നു. ജീവിതം മുന്നിൽ—ഇനിയും ആയുസ്സിൽ എന്തെല്ലാം സംഭവിക്കും—ജീവിതവുമായി ഏററുമുട്ടാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്ന ഒരു പടയാളിയാണ് കൊച്ചാപ്പി.

......അമ്മിണി–തൻറെ പ്രേമ ശ്രീകോവിലിലെ ദേവത–അവളെപ്പററിയുള്ള സ്മരണകൾ—ഹൃദയത്തിൽത്തിങ്ങി നില്ക്കുകയാണ്. അവൾ മരിച്ചെങ്കിലോ?····എൻറെ അമ്മിണി...ഇന്നലെവരെ സുഖക്കേടിനു യാതൊരാശ്വാസവുമില്ല— ഓരോ ദിവസവും വർദ്ധിക്കുകയാണ്.

ദൂരെയെങ്ങോ ഒരു കുറുക്കൻ ഓലിയിടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കൊച്ചാപ്പിയുടെ ചിന്തകൾ വീണ്ടും പഴയ ഏടുകളിലായി······

കൊച്ചാപ്പിക്കു അപ്പൻ സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തതു ആ വണ്ടിയും പത്തു സെൻറു ഭൂമിയും ആ കൊച്ചു വീടുമാണ്.

"കൊച്ചാപ്പി" അവറാൻ ചേട്ടൻ ദീനക്കിടക്കയിൽ കിടന്നു മകനെ വിളിച്ചു.

"എന്താപ്പാ"

"നിനക്കൊന്നിതെല്ലാം. ഞാൻ ഇത്രയും ഒക്കെ ഉണ്ടാക്കി. നീയും റോസയും കൂടെ ഇതനുഭവിച്ചുകൊള്ളണം. ഈശോ മശിഹാക്കു സ്തുതിയായിരിക്കട്ടെ." പിന്നെ വളരെ ദിവസം വേണ്ടിവന്നില്ല–അവറാൻ ചേട്ടൻ മരിച്ചു.

റോസ...കൊച്ചാപ്പിയുടെ പെങ്ങൾ... റോസയിപ്പോൾ വിധവയായി വീട്ടിലാണ്. കൊച്ചാപ്പിയും റോസയുംകൂടി ആ വീട്ടിൽ താമസിക്കയാണ്. ......കൊച്ചാപ്പി ജീവൻറെ ജീവനായി സ്നേഹിക്കുന്ന അമ്മിണി–വേർപെടുത്താനാവാത്ത സ്നേഹബന്ധം···· ആ ബന്ധം ഇന്നോ ഇന്നലെയോ തുടങ്ങിയതല്ല............

അവിടെയാണ് ആ കഥ തുടങ്ങുന്നതു്···

അവറാച്ചനു് കൊച്ചാപ്പിയെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നു വലിയ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. റോസയേയും കൊച്ചാപ്പിയേയും പഠിപ്പിക്കണം. ചെറുപ്പത്തിലെ അമ്മയില്ലാതെ വളർന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ:

"ഏതായാലും പെണ്ണുങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു നല്ലതല്ല." അയൽവക്കത്തെ കീവച്ചൻ അഭിപ്രായം പാസ്സാക്കി.

"ശരിയാ. എന്നാ കൊച്ചാപ്പിയെ വിടണം."

അവറാൻ ചേട്ടൻ നേരം വെളുക്കുമ്പോൾ വണ്ടിയുംകൊണ്ടു പോകും. കൊച്ചാപ്പിയും ചിലപ്പോഴൊക്കെ പോകും. അപ്പഴാ സ്കൂളിൽ പോകേണ്ടിവന്നതു്. പഠിപ്പിക്കുന്നതു കൊച്ചാപ്പി ശ്രദ്ധിക്കില്ല. ചിന്ത കാളവണ്ടിയിലായിരിക്കും. ഗോപാലൻസാറിന്റെ അടി ഒന്നെങ്കിലും കൊള്ളാതെ ഒരു ദിവസവും കൊച്ചാപ്പി വീട്ടിൽ വന്നിട്ടില്ല. പിന്നെ, പിന്നെ...സ്കൂളിൽപ്പോകാതെ ആറ്റിന്റെ വക്കത്തും—വട്ടുകളിക്കുന്നിടത്തും—പള്ളത്തും......

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണു് അയൽപക്കത്തു പുതിയ താമസക്കാർ വന്നതു്...അമ്മിണി...കൊച്ചാപ്പിയുടെ ക്ലാസ്സിലാണു്. ഇപ്പോൾ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകുന്നതിനു മടിയില്ല. അറിയാൻ പാടില്ലാത്തതു് അമ്മിണി പറഞ്ഞു കൊടുക്കും.

ആ കാലങ്ങൾ—അവ ഓർക്കുമ്പോൾ കുളിരണിയുകയാണു്. ആ ശൈശവകാലം—ബാല്യകാല വിനോദങ്ങൾ......

ചന്ദ്രനെ മേഘങ്ങൾ മൂടിക്കളഞ്ഞു. പുലർകാലത്തിൽ എങ്ങോ ഒരു കോഴി കൂകി!

കൊച്ചാപ്പിക്കു സ്ലേറ്റും സഞ്ചിയും ഷർട്ടും നിക്കറും എല്ലാം അവറാൻ ചേട്ടൻ വാങ്ങിക്കൊടുക്കും. അവൻ യോഗ്യനായി വളരണം. മറ്റുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മോശക്കാരനാകാൻ പാടില്ല. അമ്മിണി സ്കൂളിൽ പോയില്ലെങ്കിൽ അന്നു കൊച്ചാപ്പിയും പോകില്ല. പോയാൽ ക്ലാസ്സിലിരുന്നു നുള്ളിയും അടിയിട്ടും ലഹളയുണ്ടാക്കും.

"നിന്നോടു ഞാൻ കൂടില്ല."

"കൂടില്ലേ എനിക്കു വല്യചേതമാ."

അന്നു ആരുമാരും മിണ്ടില്ല. വീട്ടിന്റെ പടിവരെ നീണ്ടുപോകും ആ വിരോധം.

"കൊച്ചാപ്പിക്കു് എന്നോടു് കെറുവാണോ" അവളുടെ നുണക്കുഴികൾ തെളിയും

"എനിക്കു അമ്മിണിയോടോ, ഒരിക്കലുമില്ല."

ആ കാലങ്ങൾ എന്നെന്നേക്കുമായി കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.

കൊച്ചാപ്പി നാലാം ക്ലാസ്സിൽ തോററു. അമ്മിണി ജയിച്ചു.

"എടാ നീ പോകണ്ടാ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ. വീട്ടിൽ നിക്കു്. അരക്കാശിനു ഗുണമില്ലാത്തോൻ...കാളക്കു പുല്ലു പറിക്കു്."

അങ്ങനെ കൊച്ചാപ്പി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വിരാമമിട്ടു.

ജോണിച്ചേട്ടനു്—അമ്മിണിയുടെ അപ്പച്ചൻ—മകളെ വിടണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അപ്പോഴാണു് ഭാര്യ മരിച്ചതു്.

"നീ വീട്ടിലിരിക്കു്."

അങ്ങനെ ആ രണ്ടു കുഞ്ഞുഹൃദയങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ വളർന്നു വന്നു. കഞ്ഞിയും കറിയും കളിച്ചു്—അപ്പനുമമ്മയുമായി—രാജാവും രാജ്ഞിയുമായി—കള്ളനും പോലീസുമായി ആ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിന്റെ സന്തോഷത്തിലും സന്താപത്തിലും—ദുഃഖത്തിലും നെടുവീർപ്പിലും, അവർ ഭാഗഭാക്കുകളായി വളർന്നു. സൂര്യൻ കിഴക്കു നീലമലയുടെ മുകളിൽ ഉദിച്ചു് പടിഞ്ഞാറു് ആഴിയിൽ താണുകൊണ്ടിരുന്നു. ജനനവും മരണവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. സായംസന്ധ്യക്കു് ഇണക്കുയിലുകൾ രാഗാലാപത്തോടെ ചേക്കേറും. നാട്ടും നാട്ടാരും ദിനംതോറും വളർന്നു വന്നു. കഞ്ഞിവച്ചിട്ടില്ലാത്ത കുടിലുകളും സദ്യകഴിക്കുന്ന ബംഗ്ലാവുകളും—നെടുവീർപ്പിടുന്ന കർഷകനും, മേളിക്കുന്ന കണോരനും. ഹിന്ദുവും, മുസൽമാനും, ക്രിസ്ത്യാനിയും തോളോടു തോളുരുമ്മിക്കഴിഞ്ഞു. ഇതിനിടയിൽ ആ രണ്ടാത്മാക്കൾ പ്രേമത്തിന്റെ മണിദീപവുമായി—സ്നേഹസാമ്രാജ്യത്തിലെ രാജാവും രാജ്ഞിയുമായി വാണു.

വസന്തങ്ങൾ വന്നു മറഞ്ഞു...പൂക്കാലവും മഴക്കാലവും പലതു കഴിഞ്ഞു. ഇന്നും ആ മൊട്ടക്കുന്നും ആ പള്ളിയുടെ കുരിശും ആകാശത്തിലേക്കു തലയുയർത്തി നില്പുണ്ടു്.

നിലാവാനത്തു താരഗണങ്ങൾ കണ്ണുചിമ്മാതെ നോക്കി നില്ക്കും.

..."അമ്മിണി" അവളുടെ അളകങ്ങൾ തലോടിക്കൊണ്ടു് കൊച്ചാപ്പി വിളിക്കും.

"ഉം!" മൃദുലമായ ആ കൈത്തണ്ടു് രോമാവൃതമായ ശരീരത്തിൽ മന്ദം മന്ദം സഞ്ചരിക്കും.

ഒരു ദിവസം കൊച്ചാപ്പി നല്ല ഒരു മോതിരം വാങ്ങി. കൊച്ചാപ്പി എന്നതിൽ മുദ്രണം ചെയ്യിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അത് അമ്മിണിയുടെ വിരലിൽ ഇട്ടു.

" ഞാൻ...ഞാൻ "

അമ്മിണി വിക്കി വിക്കി കൊച്ചാപ്പിയുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കി. അവാച്യമായ ഏതോ ഒന്നു ലഭ്യമായ അനുഭൂതി " ... "

വണ്ടിയിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന റാന്തൽ വിളക്കു കാറ്റുകൊണ്ടു കെട്ടുപോയി. പക്ഷേ കൊച്ചാപ്പി അതു കത്തിച്ചില്ല. ആ വണ്ടിയിൽ ചാക്കിൽ കച്ചിയിട്ടു കുഷ്യനിൽ ഇരുന്നിരുന്ന കൊച്ചാപ്പിയുടെ മനസ്സ് ദൂരെയെങ്ങോ ആയിരുന്നു.

ഓർമ്മകൾ. അവ വർഷങ്ങൾക്കു പിറകിലേക്കു പായുകയാണ്...വേദനിക്കുന്ന ചിന്തകൾ ഓളംതല്ലുന്നു......

പ്രഭാതാഗമനത്തിന്റെ നാന്ദിയെന്നോണം രണ്ടിണപ്രാവുകൾ വൃക്ഷത്തലപ്പിലിരുന്നു സ്വകാര്യം പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കുളക്കടവിൽ വച്ചും—വിറകു പെറുക്കാൻ പോകുമ്പോഴും കൂട്ടുകാർ പിറുപിറുക്കും...

" അമ്മിണീ—ആ—കൊള്ളാം ! " അതു നാട്ടിലെല്ലാം പരന്നു—നാടോടിപ്പാട്ടായി... അതുപോലെയുള്ള അനുഭവങ്ങൾ കൊച്ചാപ്പിക്കും ഉണ്ടാകാതിരുന്നിട്ടില്ല...ദൂരെ വണ്ടിയുംകൊണ്ടുപോയിട്ടു വരുമ്പോൾ കൊച്ചാപ്പി അമ്മിണിയ്ക്കെന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവരും.

അന്നൊരിക്കൽ ജോണിച്ചേട്ടൻ അവറാൻചേട്ടനോടു പറഞ്ഞു.

" അവറാൻചേട്ടാ "

" എന്താ ജോണേ "

" നമുക്കിതങ്ങു നടത്താം. "

" ആ ! വരട്ടെ. അല്പംകൂടി കഴിഞ്ഞോട്ടെ. " കാലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയി. മൂന്നു ദിവസങ്ങൾക്കു മുൻപ് ആയിരുന്നു അത്. കൊച്ചാപ്പി വണ്ടിയുംകൊണ്ട് പടിഞ്ഞാറു എവിടെയോ പോയി. നെല്ലും കച്ചിയും കയറി നാലഞ്ചു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണ് വന്നത്. വഴിയിൽ വച്ചുതന്നെ ആ സംഭവം കൊച്ചാപ്പി അറിഞ്ഞു.

ആ കാപ്പിക്കടയിൽവച്ച് ഔതച്ചേട്ടൻ കൊച്ചാപ്പിയോടു പറഞ്ഞു. " കുഞ്ഞറിഞ്ഞോ ജോണിച്ചേട്ടന്റെ മോള് അമ്മിണി നീലക്കാവിൽ ഇന്നലെ കൂട്ടുകാരുടെകൂടെ വിറകിനു പോയി. വെഷം തൊട്ടെന്നാ പറേന്നേ. വെഷഹാരീടടുക്കേന്നു ഇന്നു കൊണ്ടുവന്നു. "

" ഏ ! " കൊച്ചാപ്പിയുടെ ഹൃദയമിടിപ്പു വർദ്ധിച്ചു. " നീലക്കാവിൽവച്ചോ ? "

അവിടെ പോയവർ—അവിടങ്ങളിൽ മൂന്നുപേർ മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിലക്കളവും—നിബിഡമായ കാടും—ആകപ്പാടെ അവിടം വിഷമം പിടിച്ചതാണ്. കൊച്ചാപ്പിക്കറിയാം.

" അല്പം കൂടുതലാ " കൊച്ചാപ്പി ഒരു യന്ത്രംപോലെ വീട്ടിലെത്തി. ആവശ്യങ്ങളായ എല്ലാം ജോണിച്ചേട്ടൻ ചെയ്തുകൊടുത്തു. പണവും എല്ലാം...അമ്മിണി ജീവിക്കണം ....പക്ഷെ യാതൊരു കാര്യവുമില്ല........

കിഴക്കു വെള്ള വീശി. വണ്ടി ആ വഴിയിൽ ഇറക്കത്തിലെത്തി. അതു വേഗം വീട്ടിലേക്കാണു.

പടിക്കലെത്തി കാളകളെ അഴിച്ചു. റോസി കാപ്പിയുമിട്ട് കൊച്ചാപ്പിയെ കാത്തിരിക്കയാണ്.

" പെങ്ങളേ അമ്മിണിയ്ക്കു കുറവുണ്ടോ ? "

" ഇല്ല "

കാപ്പി കുടികഴിഞ്ഞ് കൊച്ചാപ്പി വേഗം പടിഞ്ഞാറേലേക്കു നടന്നു. ഭാരമുള്ള ഹൃദയം—നീറുന്ന മനസ്സ്...കാലുകൾക്കും കൈകൾക്കും ചേതസ്സറ്റതുപോലെ.

ആ പരിസരമാകെ ഒരു മ്ലാനത. അതു മീണ്ടും രണ്ടുമൂന്നാളുകൾ ഉണ്ട്.

" അമ്മിണീ " ! കൊച്ചാപ്പി വിളിച്ചുപോയി. അടക്കാൻ നോക്കിയിട്ടും സാധിക്കുന്നില്ല. ദിഗന്തങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു ആ വിളിക്ക്.

അവൾ ക്ഷീണിതങ്ങളായ നയനങ്ങൾ തുറന്നു കൊച്ചാപ്പിയെ നോക്കി. മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞു. കൊച്ചാപ്പി ആ കിടക്കയ്ക്കരികിൽ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നു. നിമിഷങ്ങൾ ...മിനിറ്റുകൾ ഓരോന്നോരോന്നായികഴി

ഞ്ഞുപോയി. അമ്മിണിയുടെ ജലസാന്ദ്രമായ ആ കണ്ണുകൾ മൂകമായ ഭാഷയിൽ എന്തോ സംസാരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചാപ്പിയ്ക്കു തടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ദിവാകരൻ പടിഞ്ഞാറെ ദിക്കിൽ വിലയം പ്രാപിക്കാൻ ഏതാനും സമയംമാത്രമേയുള്ളു. അസ്തമിച്ചുകതിർ അതിന്റെ കൈവേല പശ്ചിമാംബരത്തിൽ ചെയ്യുന്നതിനെ ഇരുണ്ട കാർമേഘം ഉന്തു കൊണ്ടിരുന്നു.

ലോകത്തിൽ നിന്നും ജഡത്തിൽ നിന്നും വേർപിരിയാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന ഒരാത്മാവ്…അതേ അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സാധിച്ചു. എന്നേക്കുമായി വേർപെട്ടു.

അപ്പോഴേക്കും സൂര്യൻ അതിന്റെ ഉറക്കറയിൽ കടന്നു കഴിഞ്ഞു—അന്ധകാരം ഭൂമിയെ മൂടി…ആ കാട്ടുപൂവ് വാടിക്കൊഴിഞ്ഞു. മുറ്റത്തെ വാഴക്കുമ്പിൽ തേൻ കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണാറാക്കിളികൾ ദൂരെയെങ്ങോ പറന്നു മറഞ്ഞു…

* * * *

മറ്റൊരു പ്രഭാതം അതിന്റെ പ്രകൃതികളെയും വികൃതികളെയും ലോകത്തിനു കാഴ്ചവയ്ക്കാൻ ആഗതമായിക്കഴിഞ്ഞു. പക്ഷിഗണങ്ങൾ കളകൂജനത്തോടെ കൂടുകളെവിട്ടു. മഞ്ഞണിഞ്ഞ നിലങ്ങൾ സുഖമായ നിദ്രയിൽ നിന്നുണരാൻ ഇനി അധിക സമയം വേണ്ട. ശീതക്കാറ്റ് ഉരുഉരെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആ ഗ്രാമത്തിലെ പള്ളിയുടെ സെമിത്തേരിയിൽ പുത്തനായി മണ്ണിളക്കിയിടക്കുന്ന ഒരു കുഴിമാടത്തിന്റടുത്തു കരൾ കവിയുന്ന ദുഃഖവുമായിരിക്കുന്ന കൊച്ചാപ്പിയെ കണ്ടിട്ടെന്നവണ്ണം മഞ്ഞുകണങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ പതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആ നാട്ടിൽ ചെമ്പിച്ച ദീക്ഷയണിഞ്ഞ ബ്രഹ്മചാരിയായ ഒരു കാളവണ്ടിക്കാരൻ ഇന്നും ഉണ്ട്…കൊച്ചാപ്പി.

"പ്രതീക്ഷകൾ നാമ്പെടുക്കുന്നു"

by Ibrahim M. A.
Class I Philo.
U. C. C.

ചിരിക്കുന്ന ചിന്തകൾ

പ്രകൃതി പാടുന്നതെന്താ. അതു് തന്റെ വയലിനിലൂടെ പകർത്തിക്കാട്ടുകയാണോ കവിയുടെ കൃത്യം? അതോ, ആ പാട്ടുകേട്ടു് ഉന്മത്തതയുൾക്കൊണ്ടു് അതിലും മുന്തിയ തനതായ രാഗതാളങ്ങളോടെ പാടുകയോ?

* * *

സന്തോഷത്തിന്റെ പൂമാലയേക്കാൾ ദുഃഖത്തിന്റെ കല്ലേറിനാണു കൂടുതൽ ഫലം; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പൂമാലപെട്ടെന്നു് വാടിക്കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്നു! കല്ലേറോ അതു് വാടാതെ, മായാതെ, 'കല'കെട്ടിക്കിടക്കുന്നു.

* * *

നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ നിരവധി കെട്ടിടങ്ങളുണ്ടു്! പക്ഷേ, ഒരൊററ താജ്മഹൽ പോലുമില്ല.

* * *

വിജ്ഞാനത്തിനു് ഒരിക്കലും പിടികൊടുക്കാതെ, അന്തർഗ്ഗൃഹത്തിൽ പതുങ്ങി നടക്കുന്ന ഒരു 'പുള്ളി'യുണ്ടു്—അജ്ഞത!

* * *

കവിതയ്ക്കുമുണ്ടു് ഒരു കാൽച്ചങ്ങല—വ്യാകരണം! കടലാസുകൊണ്ടുള്ള കാൽച്ചങ്ങല!

* * *

വിവാഹങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വെച്ചു നടക്കുന്നു, അതുകൊണ്ടു് ഭൂമിയിലെ വിവാഹങ്ങൾ നിയമലംഘനങ്ങളാണു്

* * *

സൃഷ്ടിയുടെ നേർക്കുള്ള ഒരു കരിങ്കൊടി പ്രയോഗമാണോ, കുടുംബാസൂത്രണ പദ്ധതി?

* * *

ശീലകീറി, കമ്പിപൊട്ടി, തകരാറിലായ ഒരുകുടയത്രേ 'വിധി.' അതു് അന്തസ്സിൽ പിടിച്ചു നടക്കുന്നവനാരോ അവന്റെ സ്ഥിതി അനുകമ്പാർഹം!

* * *

പുരുഷനിൽനിന്നു് ഒരാളുടെ ശബ്ദമേ കേൾക്കൂ. സ്ത്രീയിൽനിന്നോ ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ കൊഞ്ചലുകളും!

* * *

ഒരു യുവതി:— "എന്റെ കാമുകനൊരു പലവ്യഞ്ജനക്കടക്കാരനാണു്. അദ്ദേഹമെപ്പോഴുമെന്നോടു് പറയും, ഉപ്പു്, മുളകു് പഞ്ചസാര എന്നൊക്കെ."

കൂട്ടുകാരി:— "എന്റെ കാമുകനൊരു ബസ്സ് കണ്ടക്ടറാണു്; എപ്പോഴുമെന്നോടു പറയും 'നീങ്ങിയിരിക്കു്'; 'കുറച്ചുകൂടി അടുത്തിരിക്കു്' എന്നൊക്കെ."

* * *

പ്രസവിക്കുന്ന ഉടനെയുള്ള ശിശുവിന്റെ കരച്ചിൽ, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടാകമാനമുള്ള വിപ്ലവാഹ്വാനമാണു്.

* * *

കരയാനറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ത്രീ? ലോകത്തിലെ ഏററവും വലിയ അത്ഭുതം.

* * *

നിങ്ങൾക്കൊരു രഹസ്യം പരസ്യമാക്കണമെന്നുണ്ടോ? ഒരു വിഷമവുമില്ലാതെ ഞൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ സാധിക്കാം. നിങ്ങൾ പരിചയമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയുടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു് ആ രഹസ്യം, വളരെ സ്വകാര്യമായിട്ടവളോടുപറയുക. എന്നിട്ടു് ഇങ്ങനെ കൂടി മന്ത്രിക്കുക "ഇതു വളരെ രഹസ്യമാണു് ആരോടും പറയരുതു്" എന്നു്.

* * *

വികാര ജീവിയായ ഒരു മറയനെപ്പോലെ വലിയ ഒരു മറയൻ വേറെയില്ല തന്നെ.

* * *

മരണം ഒരു നീണ്ട ഉറക്കമാണു്. അപ്പോൾ ഉറക്കം ഒരു ചെറിയ മരണമാണു്.

* * *

ആ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ

മേരി ജേക്കബ്, യു. പി. ക്ലാസ്സ് എ.

ഉല്ലാസഭരിതമായ അന്തരീക്ഷമാണു ചുറ്റുപാടും. മഞ്ഞണിഞ്ഞ മാമലകളും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന കാട്ടാറുകളും നിറഞ്ഞ മൂന്നാർ. അവിടെ ദുഃഖത്തിന്നവകാശമെവിടെ? സന്ധ്യയുടെ മടിത്തട്ടിലേക്കു തലചായ്ക്കുന്ന അവൾ പൂർവ്വാധികം മനോഹാരിണിയാണ്. ആ കാശഭിത്തിയിൽ ആരോ കുസൃതിക്കുട്ടന്മാർ ചുവപ്പും മഞ്ഞയും ചായങ്ങൾ ക്രമമില്ലാതെ വാരിത്തേച്ചു. നീണ്ടുനീണ്ടു കണ്ണെത്താത്ത ദൂരത്തിൽ തേയിലച്ചെടികൾ നിവർന്നുനില്ക്കുകയാണ്. അതിനിടയിലൂടെ ഒരു കുസൃതിക്കാറ്റ് കടന്നുപോയി. ഇലകൾ തലയിളക്കി നൃത്തപരിശീലനം നടത്തുകയാണ്.

അങ്ങകലെയായി വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞ ഒരു റോഡു കാണാം. കാറുകൾ പൊടി പാറ്റിച്ചുകൊണ്ട് പായുകയാണ്. പണികഴിഞ്ഞു സ്വഗൃഹങ്ങളിലേക്കു മടങ്ങുന്ന പാണ്ടിപ്പെണ്ണുങ്ങളുടെ ചിലമ്പൽ അകലെനിന്നും അവ്യക്തമായി കേൾക്കാം. പകലന്തിയോളം എല്ലുമുറിയെ പണിയെടുത്തിട്ടും ജീവിതത്തിന്റെ കയ്പ് അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

മനുഷ്യപരിശ്രമത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ വിളിച്ചറിയിച്ചുകൊണ്ട് ആ താഴ്വരയിൽ ഒരണക്കെട്ട് തലയുയർത്തി നിൽക്കയാണ്. വസന്തം നൃത്തം വയ്ക്കുന്ന ആ പരിസരത്തിൽ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ആ ഉന്നതശില്പം ഒരു വൈരുദ്ധ്യമായിത്തോന്നി. പാടലവർണ്ണമാർന്ന ആകാശം ആ തടാകത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. ചെഞ്ചോര തളംകെട്ടിക്കിടക്കുന്നതുപോലെ. ഈ വിചിത്രമായ കാഴ്ച കാണുവാൻ ചുറ്റുമുള്ള പുഷ്പങ്ങൾ ജലത്തിലേക്കെത്തിനോക്കി.

അന്തരീക്ഷം ശാന്തമായിട്ടും സണ്ണി മാത്രം അവിടെനിന്നെഴുന്നേറ്റില്ല. ആ കൺപീലികൾ നനഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വിചാരത്തിന്റെ ഒരു വേലിയേറ്റമാണ്. ചിന്തകൾ; നീറുന്ന ചിന്തകൾ—അവ മാത്രം ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹൃദയത്തിൽ ആയിരം സൂചികൾ തറച്ചുകയറുന്നതുപോലെ തോന്നി. മറക്കാൻ സാധിക്കാത്ത സംഭവങ്ങൾ. അവൻ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. രാജന്റെ ആത്മാവിനെ അതു ക്ഷതപ്പെടുത്തിക്കാണും. ആ പാവനാത്മാവിനെ വേദനിപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ല. അണ പൊട്ടിയൊഴുകിയ കണ്ണുനീർ സണ്ണി തടഞ്ഞുനിർത്തി.

നീണ്ട നാലു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണതു സംഭവിച്ചത്.

രാജനും സണ്ണിയും; അവർ ആത്മാർത്ഥസ്നേഹിതന്മാരായിരുന്നു. വിട്ടുപിരിയാത്ത സ്നേഹിതന്മാർ. രാജൻ ഒരു ധനികന്റെ ഏകപുത്രൻ. ആനന്ദത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് അവൻ ജനിച്ചത്. പൊട്ടിച്ചിരിയിൽക്കൂടി അവൻ വളർന്നു. എന്നാൽ സണ്ണിയോ, അവൻ മരിക്കാതിരുന്നുകൊണ്ട് ജീവിച്ചു. അരവയറും കീറത്തുണിയും അവനു അപരിചിതമല്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അവർ കൂട്ടുകാരായി. ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രം അവർക്കു തുല്യതയുണ്ട്. രണ്ടുപേരും മാതൃ

കുരിശുട്ട് രണ്ട് കണ്ണോമനകളെ പ്രസവിച്ചു. സൂര്യനും ചന്ദ്രനും. പക്ഷെ, എത്ര കഷ്ടം! തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കുളിർമുഖം സന്തോഷമൊന്നു മുകരാൻ കൂടി അതിനു കിട്ടുന്നില്ല.

* * *

വള്ളത്തോൾ കാഹളമായിരുന്നു— ആവേശത്തിന്റെ; ആശാൻ തത്വചിന്തയുടെ ശംഖനാദം! ചങ്ങമ്പുഴയോ, പ്രേമത്തിന്റെ മുരളീരവവും! ഈ മൂന്നിലും മലയാളത്തിന്റെ ചേതന ഉണർന്ന് ഉന്മേഷംകൊണ്ട് നീന്തിത്തുടിച്ചു.

P. G. George
B. Sc. Final year

സുഖം അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും ആ കുറവറിയാതെ രാജൻ വളർന്നുവന്നു. എന്തുകൊണ്ടു്? അവനു് സ്നേഹനിധിയായ ഒരപ്പച്ചനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ സണ്ണിയുടെ മദ്യപാനിയായ പിതാവിനു് പുത്രൻ ഒരു പ്രശ്നമല്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ആ ഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിലടുത്തു. ഏകാന്തമധുരമായ ആ അന്തരീക്ഷം അവരുടെ കൂട്ടുകെട്ടിനു് വളമിട്ടുകൊടുത്തു.

സണ്ണി സ്കൂളിൽപ്പോകാൻ തുടങ്ങിയതു് രാജന്റെ പുസ്തകം ചുമക്കുക എന്ന മഹനീയ ലക്ഷ്യത്തിനായിരുന്നു. എങ്കിലും അവൻ പഠിച്ചു. ക്ലാസ്സിൽ നല്ലസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കി. രാജന്റെ പിതാവിനു് അതറിഞ്ഞപ്പോൾ സന്തോഷമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. അദ്ദേഹം അവനും ഫീസു കൊടുത്തു. അവനെയും പഠിപ്പിച്ചു.

രണ്ടുപേരും സ്കൂൾഫൈനൽ പാസ്സായി. രാജൻ കോളേജിൽ ചേരുവാൻ പോകുകയാണു്. ഇനിയും രാജന്റെ അപ്പച്ചനെ വിഷമിപ്പിക്കുവാൻ സണ്ണി തയ്യാറില്ല. എന്തെങ്കിലും ഒരു ചെറിയ ജോലികൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളാമെന്നു അവൻ ഏറ്റു.

ആ ഹൃദയങ്ങൾ ഇതിനകം വളരെയേറെ അടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആരും അതിനെ വേർപെടുത്തുവാൻ തയ്യാറായില്ല. അവിടെ അസംതൃപ്തിയുടെ കരിനിഴൽ വീശിയില്ല. അവരുടേതായ ഒരു ലോകത്തിൽ അവർ ജീവിച്ചു.

കുന്നുകൾ മഞ്ഞിന്റെ മൂടുപടം വലിച്ചു നീക്കി. ഇളംവെയിൽ കൊടുത്ത മഞ്ഞപ്പരവതാനിയും വിരിച്ചു് ആ പ്രദേശം വസന്തലക്ഷ്മിയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി. അന്നൊരു ദിവസം സന്ധ്യക്കു് രാജനും സണ്ണിയും ഒരു ചെറുതോണിയിൽക്കയറി ആ അണക്കെട്ടിലേക്കിറങ്ങി. അവിടെ സ്ഥിരതാമസക്കാരായ സുവർണ്ണമത്സ്യങ്ങളും മണ്ഡൂകങ്ങളും ആ കൊച്ചുതോണിക്കു് അകമ്പടി സേവിച്ചു. പൂനിലാവിൽക്കുളിച്ചു് നീലജലത്തിൽച്ചാഞ്ചാടി ആ തോണി മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. നീലാകാശത്തെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ആ തടാകത്തിൽക്കൂടി അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ വാചാലങ്ങളായി. അനുഭൂതികൾ നിറഞ്ഞുകവിയുന്ന അന്തരീക്ഷം. എത്ര സമയം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. സ്വർഗ്ഗീയസുഖം അനുഭവിച്ച നിമിഷങ്ങൾ. തോണി ലക്ഷ്യമില്ലാതെ സഞ്ചരിക്കുകയാണു്. അതവർ അറിയുന്നില്ല. അവാച്യമായ സന്തോഷം. മാദകമായ ആ മധു അവർ ആവോളം നുകർന്നു. തൃപ്തിയായില്ല. അതിനുമുമ്പു സംഭവിച്ചു. പെട്ടെന്നു് അന്തരീക്ഷം പ്രക്ഷുബ്ധമായി. ലളിത പൂതനയായി മാറിയതുപോലെ. ഭയങ്കര മഴയും ചീറിയടിക്കുന്ന കാറ്റും. കാറ്റിനൊപ്പം ആ തോണി വട്ടംതിരിഞ്ഞു. തോണി മറിഞ്ഞു.

'രാജാ'... സണ്ണി ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു. മറുപടി ഉണ്ടായില്ല. കൊടുങ്കാറ്റിൽ ആ ശബ്ദം ലയിച്ചുചേർന്നു. സണ്ണി ആവോളം ശക്തി പ്രയോഗിച്ചു നീന്തി. പക്ഷേ എങ്ങനെ നീന്തും? ശരീരത്തെ കുത്തിത്തുളക്കുന്ന കാറ്റു്. തണുത്തു മരവിച്ച വെള്ളവും. നട്ടെല്ലുവരെ കോച്ചിപ്പോയി. ഞരമ്പുകൾ വലിഞ്ഞുപൊട്ടുകയാണോ? എങ്ങനെയോ കരയ്ക്കു കയറി വീണെന്നു തോന്നുന്നു.

* * *

കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ താൻ മനോഹരമായ ഒരു മുറിയിലായിരുന്നു. അവനുടൻതന്നെ അവിടം തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. രാജന്റെ ഭവനം. പക്ഷേ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട രാജനെവിടെ.

"രാജാ" .. സണ്ണി വിളിച്ചു.

"രാജനിവിടെത്തന്നെയുണ്ടു്"— ചുറ്റും നിന്നവരിൽ ആരോ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"എനിക്കു രാജനെ കാണണം"....സണ്ണി എഴുന്നേൽക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ആരോ അവനെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചു് അടുത്ത മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി.

അവിടെ ഒരു കട്ടിലിൽ വാടിത്തളർന്നു രാജൻ കിടക്കുന്നു. രാജന്റെ നില അപകടകരമായിരുന്നു. തോണി മറിഞ്ഞപ്പോൾ രാജൻ തോണിയുടെ അടിയിലായിപ്പോയി. അങ്ങനെ എത്രനേരം കിടന്നെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. രാജന്റെ മനോഹരമായ കണ്ണുകൾ കൂമ്പിപ്പോയിരിക്കുന്നു. തലേന്നാളത്തെ ആ

പുഞ്ചിരി വിളറി വെളുത്ത ആ ചുണ്ടുകളിൽ ഇപ്പോഴും തങ്ങിനിൽക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരും ഉൽക്കണ്ഠാഭരിതരാണ്. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ ആകാംക്ഷയും കാരുണ്യവും മുററിനിൽക്കുന്നതായിക്കാണാം.

"എൻെറ രാജാ"...... സണ്ണി ഉറക്കെ വിളിച്ചു.

രാജൻെറ കണ്ണുകൾ മെല്ലെത്തുറന്നു. ആ കൃഷ്ണമണികൾ കരയ്ക്കെടുത്തിട്ട കരിമീനുകളെപ്പോലെ പിടച്ചു. തലയ്ക്കലിരുന്നു കരയുന്ന അപ്പച്ചനെയും സണ്ണിയെയും അവൻ മാറിമാറി നോക്കി. ആ ചുണ്ടുകൾ ചലിച്ചു. "ഇ...നി...സണ്ണി....യാ...ണ്....അപ്പ...ച്ചൻെറ മോ...ൻ." രാജൻെറ മുഖം ഒരു കടമ നിറവേററിയതുപോലെ സംതൃപ്തമായിരുന്നു.

ചുററും നിന്നവർ പകച്ചുനോക്കി. രാജൻെറ അപ്പച്ചൻ ഒരു ഭ്രാന്തനായി മാറിപ്പോയി.

"മോനേ" അതൊരു പൊട്ടിത്തെറിക്കലായിരുന്നു. ആ മുറിയുടെ ഭിത്തികൾ ആ ശബ്ദം ആവർത്തിച്ചു.

"രാജാ" സണ്ണി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

രാജൻെറ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു. "സണ്ണി" ആ ചുണ്ടുകൾ മന്ത്രിക്കുന്നതായി തോന്നി.

* * *

ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ട് വർഷങ്ങൾ നാലു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സണ്ണി വിദൂരദേശത്തേക്കയയ്ക്കപ്പെട്ടു. അവൻ പഠിച്ച് ഉന്നതബിരുദങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കി.

നീണ്ട നാലു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം സണ്ണി തിരിച്ചു വന്നിരിക്കയാണ്. രാജൻെറ വേർപാടിന് സാക്ഷിനിന്ന ആ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക്; സ്നേഹിതൻെറ ആത്മാവിന്റെ തേങ്ങലുകൾ പങ്കിടുവാൻ.

രണ്ടു തുള്ളിക്കണ്ണുനീർ ആ ജലത്തിൽ അടർന്നുവീണു. രാജൻെറ ജീവൻ അലിഞ്ഞുചേർന്ന ആ ജലത്തിൽ.

"എൻെറ ഔന്നത്യത്തിനുവേണ്ടി സ്വയം ബലിയർപ്പിച്ച പ്രിയ സ്നേഹിതാ" സണ്ണിയുടെ ചുണ്ടുകൾ മന്ത്രിച്ചു. "നീ എന്തിനെൻെറ ഹൃദയത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നു. ഞാനിവിടെ രണ്ടു തുള്ളിക്കണ്ണുനീരെങ്കിലും അർപ്പിക്കട്ടെ. നീയതിൽ ഖേദിക്കല്ലേ."

പാവനമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തോടു വിടവാങ്ങാൻ മനസ്സുണ്ടായിട്ടില്ല; എങ്കിലും സണ്ണി അതിനു നിർബ്ബന്ധിതനായി. ഒരു മന്ദമാരുതൻ അവനെ തലോടിക്കടന്നുപോയി. രാജൻെറ നിശ്വാസംപോലെ.

ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം

K. I. Vikraman, Class I Maths.

ആശയവിനിമയത്തിന് ഭാഷ ഉണ്ടായ കാലം മുതൽക്കു തന്നെ കഥയും ആരംഭിച്ചിരിക്കണമെന്നാണ് അനുമാനിക്കേണ്ടത്. കാലചക്രത്തിന്റെ ശീഘ്രഗതിമൂലം സമയത്തിന് കുറവു നേരിടുകയും അതിന്റെ മൂല്യത്തിൽ ഗണ്യമായ വർദ്ധനവ് ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ ധനസമ്പാദനത്തിൽ മാത്രം അതീവ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്ന മനുഷ്യന് വിക്ടോറിയൻ കാലഘട്ടങ്ങളിലും മറ്റും എഴുതപ്പെട്ട ദീർഘമായ നോവലുകൾ വായിക്കുവാൻ ധാരാളം സമയം ലഭിക്കാതെയായി. ഈ സമയ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ഫലമായി അവൻ കണ്ടുപിടിച്ച നൂതന മാർഗ്ഗമായിരിക്കണം ചെറുകഥ. കാലക്രമത്തിൽ ചെറുകഥയെഴുത്ത് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയായി രൂപം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്തുവിന് വളരെക്കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു തന്നെ ചെറുകഥ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അന്ന് 'ചെറുകഥ' ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ വികസിച്ചിരുന്നില്ല. ഏകദേശം 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടിയാണ് അത് ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമെന്ന രീതിയിൽ രൂപമെടുത്തത്.

ഒരു കഥ ചെറിയ കഥയായതുകൊണ്ട് അത് 'ചെറുകഥ' യാകുന്നില്ല. നോവലും ചെറുകഥയും കഥകൾ തന്നെയാണ്. പക്ഷേ രണ്ടിനും അതിന്റേതായ ചില ഗുണവൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. ചെറുകഥ എത്ര തന്നെ പൊലിപ്പിച്ചാലും അതൊരു നോവലാകുകയില്ല. അതുപോലെ തന്നെ നോവൽ എത്ര തന്നെ ചുരുക്കിയാലും അതൊരു ചെറുകഥയും ആകുകയില്ല. ഈ രണ്ടു സാഹിത്യസരണികൾക്കും തമ്മിൽ പല പ്രകാരത്തിൽ അന്തരമുണ്ട്.

ചെറുകഥക്ക് അത്യാവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ചില ഗുണങ്ങളെ താഴെ ചുരുക്കി വിവരിക്കാം. ഒരു സംഭവത്തെ മാത്രം കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് ചെറുകഥയെഴുതുന്നത്. അത് കഴിയുന്നത്ര ഋജുവും ഹ്രസ്വവുമായിരിക്കണം. കഥാകൃത്തിന്റെ ഹൃദയം വികാരോഷ്മളമായേ പറ്റൂ. എന്നാൽ അതേ സമയം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് ആത്മസംയമനശക്തിയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതിനെ മാനദണ്ഡമാക്കി നോക്കിയാൽ കുറെക്കൂടി കേന്ദ്രീകരണവും ആത്മനിയന്ത്രണ ശക്തിയും ഉണ്ടായാൽ ചെറുകഥ ഒരു ഭാവകാവ്യമായി പരിണമിക്കുന്നതാണ്.

കഥാകാരന് താൻ എഴുതുന്ന കഥയോട് പ്രത്യക്ഷവും സ്നേഹപൂർണ്ണവുമായ ഹൃദയസമ്പർക്കം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അപ്രകൃതമായ സംഗതികളും മറ്റും അധികം കുത്തിച്ചെലുത്തിയാൽ അത് കഥാഭംഗിക്ക് ഹാനികരമാണ്. ഔചിത്യമാണ് കഥയുടെ ജീവൻ എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

കഥയുടെ ആരംഭം തന്നെ അലസമായിരുന്നാൽ അത് അനുവാചകരിൽ വിമുഖതയുളവാക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ കഥയുടെ അവസാനവും യുക്തിവിരുദ്ധമാകരുത്.

ചെറുകഥകളെ വിഷയമനുസരിച്ച് മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം. അവ സംഭവപരം സ്വഭാവവർണ്ണനാപരം, വസ്തുസ്ഥിതി വിവരണപരം, എന്നിവയാണ്.

കഥക്ക് പല ആഖ്യാന രീതികളുമുണ്ട്. അവയിൽ ഏറ്റവും നല്ലത് കഥാകാരൻ സ്വയം കഥ പറയുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്.

പ്രകൃതിദത്തമായ കഥാബീജത്തെ അതേപടിതന്നെ ചിത്രീകരിച്ചാൽ കഥാഭംഗി കുറയുകയും അനുവാചകർക്ക് കഥയിൽ രസം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ വായനക്കാരന് രസം ഉണ്ടാകത്തക്ക വിധത്തിൽ കഥാബീജത്തിന് അല്പസ്വല്പ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയേ തീരൂ. എന്നാൽ മാത്രമേ അയാൾ തന്നേയും ഗ്രന്ഥകാരനേയും മറന്ന് ഗ്രന്ഥത്തെ ആസ്വദിക്കുകയുള്ളു.

കഥയിലെ സംഭാഷണത്തിന് വേണ്ടത്ര ഗതിവേഗവും ഉദ്വേഗജനകത്വവും സരസത്വ

ഞാൻ പാതാളത്തിലായിരുന്നു

ജഫ്രീസ് കെ. സാമുവൽ Class III Botany

ആരും പാതാളലോകത്തിൽ പോകാൻ ആഗ്രഹിക്കയില്ല. പക്ഷേ വളരെ നാളായി എന്നിൽ ഒരാഗ്രഹം കുടികൊണ്ടിരുന്നു. അതായതു് പാതാളം ഒന്നു സന്ദർശിക്കണം. എന്നിട്ടു് തിരികെപ്പോരണം. ചില മനുഷ്യർ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പാതാളത്തിലോട്ടു പോകുന്നതെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ഞാൻ മരിച്ചാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലേ പോകയുള്ളു എന്നെനിക്കു് വലിയ ഉറപ്പാണു്. പിന്നെ പാതാളം ഒന്നു സന്ദർശിക്കാനെന്താണു് വഴി? അതെന്റെ മുമ്പിലൊരു വലിയ ചോദ്യചിഹ്നമായിരുന്നു. ഞാൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ നേരെ സ്വർഗ്ഗത്തിലോട്ടു പോകാതെ പാതാളമൊക്കെയൊന്നു് ചുററി സഞ്ചരിച്ചിട്ടു് അതുവഴി സ്വർഗ്ഗത്തിലോട്ടു പോയാൽ മതിയെന്നു ഞാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

പെട്ടെന്നാണു് അതു സംഭവിച്ചതു്. ഞാൻ മരിച്ചെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. എങ്ങനെയായാലും എന്നെ പാതാളത്തിലോട്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ കുറേപേര വന്നിട്ടുണ്ടു്. അവരിലൊരാൾ കൂടെയുള്ളവർക്കു് ആജ്ഞ

വും ഉണ്ടായിരിക്കണം. കൂടാതെ സംഭാഷണം അസ്ഥാനത്തു പ്രയോഗിക്കാതിരിക്കുവാൻ കഥാകൃത്തു് കൂടുതൽ നിഷ്കർഷിക്കണം. കഥയ്ക്കു് തലക്കെട്ടുകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ശ്രദ്ധ ചെലുത്തേണ്ടതാണു്. അതിൽ ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ ഒരു സൂചനയേ ആകാവൂ.

ചെറുകഥാ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ ആഗമത്തേയും ചില കഥാകൃത്തുക്കളേയുംകുറിച്ചു് അറിയുന്നതു് നല്ലതാണു്. പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നാണു് ചെറുകഥയുടെ ആഗമം. നഥാനിയൽ ഹാതോൺ (Nathaniel Hawthorne 1804-1864) എന്ന അമേരിക്കൻ ഗ്രന്ഥകാരനെയാണു് ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ചെറുകഥകളുടെ ഉപജ്ഞാതാവായി ഗണിക്കേണ്ടതു്. എഡ്ഗാർ അല്ലൻപോ (Edgar Allen Poe) എന്ന അമേരിക്കൻ കാഥികനും ചെറുകഥയെഴുത്തുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മാന്യസ്ഥാനത്തിനു് അർഹനാണു്. റഷ്യയിലെ അന്റോൺ ചെക്കോവും (Antone Tchekove) ഫ്രാൻസിലെ മോപ്പസാങ്ങും (Guy De Mouppasang) മറക്കുവാൻ വയ്യാത്ത രണ്ടു മഹനീയ വ്യക്തികളാണു്.

മററു സാഹിത്യങ്ങളിലെന്നപോലെ തന്നെ മലയാള സാഹിത്യത്തിലും ചില നല്ല ചെറുകഥാകാരന്മാരെ കാണാൻ കഴിയും. ചെറുകഥാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അരുണോദയത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ചില മികച്ച ചെറുകഥാകൃത്തുക്കളാണു് വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ, അമ്പാടി നാരായണപ്പുതുവാൾ, എം. ആർ. നായർ, ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള, എം. ആർ. കെ. സി. മുതലായവർ.

ഇന്നും മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഒന്നാംതരം ചെറുകഥയെഴുത്തുകാരുണ്ടു്. തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള, കേശവദേവു്, കാരൂർ, ആർ. എസ്. കുറുപ്പു്, പൊററക്കാട്ടു്, പൊൻകുന്നം വർക്കി, ബഷീർ, ഉറൂബ്, ഈ. എം. കോവൂർ, പോഞ്ഞിക്കര റാഫി, ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം, കെ. ടി. മുഹമ്മദ്, മുതലായവരാണു് അവരിൽ ചിലർ. കല്പനാവൈഭവത്തിൽ ഇവർ പൂർവ്വഗാമികളിൽ നിന്നു് തികച്ചും വ്യത്യസ്തരാണു്. ഇവരുടെ കൃതികൾ മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ മികച്ച സമ്പത്താണു്. ഇങ്ങനെ നോക്കുന്ന പക്ഷം കഥകൾ കണ്ണുമാനം എഴുതിത്തള്ളാൻ നോക്കാതെ അവയുടെ ഗുണത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു് നല്ല നല്ല ചെറുകഥകൾ എഴുതുകയാണെങ്കിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് ശോഭനമായ ഒരു ഭാവി സിദ്ധിക്കുമെന്നു് നമുക്കു് വിശ്വസിക്കാം.

കൊടുത്തു. "വേഗമാകട്ടെ, ഇയാളെ എടുത്തുകൊണ്ടു നടക്കണം" എനിക്കാദ്യം അവരെക്കണ്ടിട്ട് രസം തോന്നിയെങ്കിലും അയാളുടെ ഗർജ്ജനം കേട്ടിട്ട് വാസ്തവത്തിൽ ഭയമാണുണ്ടായതു്. അവരെക്കണ്ടിട്ട് ഏകദേശം മനുഷ്യരെപ്പോലൊക്കെയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും സ്ത്രീകളൊന്നുമല്ല. അവരുടെ തലയിൽ ഈരണ്ടു കൊമ്പുകളുണ്ട്. വാവലിനുള്ളതുപോലെ ഈരണ്ടു ചിറകുകൾ അവർക്കുണ്ട്. അവരുടെ നിറം കറു കറാ കറുത്തതാണ്. കണ്ണുകൾ ഉപ്പന്റെ കണ്ണുകൾപോലെ ചുവന്നാണിരിക്കുന്നതു്. അവരുടെ കയ്യിൽ കുന്തം പോലെയുള്ള ഏതോ ആയുധങ്ങളുണ്ട്. ആ സാത്താന്മാര് എന്നെ പാതാളത്തിലോട്ടു കൊണ്ടുപോയി. പോകുന്ന വഴിക്ക് ഞാൻ ചോദിച്ചു നിങ്ങളെന്നെ ഇതുവഴി സ്വർഗ്ഗത്തിലോട്ടു വിടുമോ എന്ന്. പക്ഷെ അവർ ആംഗ്യം കൊണ്ട് എന്നോടു മിണ്ടരുതെന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ പിന്നൊന്നും മിണ്ടാൻ പോയില്ല. എല്ലാം അവരുടെ ഇഷ്ടം പോലെയാകട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു.

അവരെന്നെ വലിയൊരു പിളപ്പിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുചെന്നു. അവിടെ നിന്നു കൊണ്ടെനിക്ക് പാതാളം കാണാമായിരുന്നു. ആ പിളപ്പു കഴിഞ്ഞ് അങ്ങോട്ടു കടന്നു ചെല്ലാൻ മനുഷ്യർക്കാർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷേ ആ സാത്താന്മാർ എന്നെയും കൊണ്ട് അങ്ങോട്ടു പറന്നു.

അങ്ങനെ ഞാൻ പാതാളത്തിലായി. എന്നെ അവർ അവരുടെ രാജാവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് ആനയിച്ചു. അയാൾ ഒരു സിംഹാസനത്തിലിരിക്കയാണ്. ഒരു പർവ്വതംപോലൊരുത്തൻ. അയാൾക്കുമുണ്ട് ഭയങ്കര രണ്ടു ചിറകുകൾ. അയാളുടെ തലയിൽ രണ്ടിനു പകരം മൂന്നു കൊമ്പുകൾ ഉണ്ട്. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് തീപ്പൊരി ചിതറുകയാണ്. ഞാനൂഹിച്ചു ഇയാളായിരിക്കും ലൂസിപ്പേർ. അയാൾ ആദ്യം അനുചരന്മാരോട് എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് എന്നോടു ചോദിച്ചു "അന്ത്യാഭിലാഷം വല്ലതുമുണ്ടോ"യെന്ന്. ഞാൻ ആദ്യം പറയാൻ തുടങ്ങിയതാ എന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോകണമെന്നുള്ളതാണെന്ന്. എങ്കിലും പാതാളം മുഴുവൻ ഒന്നു സന്ദർശിക്കണമെന്നുള്ള എന്റെ അഭിലാഷം വളരെ ആയിരുന്നതിനാൽ ഞാനതു ഉണർത്തിച്ചു. അയാൾ അതിനുള്ള അനുവാദം തന്നു. കൂടെ ഒരു സാത്താനെയും വിട്ടുതന്നു.

എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ സാത്താൻ എന്നെ ആദ്യം ഘാതകന്മാർ പാർക്കുന്ന കോളനിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ഒരു വലിയ ഗേറ്റു കടന്നുവേണം ഉള്ളിലേക്കു പ്രവേശിക്കാൻ. അവിടെ ഒരു സാത്താൻ ഗാർഡ് നിൽപ്പുണ്ട്. അയാൾ ഞങ്ങളെ അകത്തേക്കു കയററിവിട്ടു. ആ കോളനിയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു് താമസിക്കുന്നവർ ധനത്തിനുവേണ്ടി കൊലപാതകം നടത്തിയിട്ടുള്ളവരാണ്. അവർ അവിടെയും കിടന്ന് തമ്മിൽ തല്ലുകയാണ്. അതിന്റെ കാരണം ഞാൻ കൂട്ടുകാരനോട് ചോദിച്ചു. അയാൾ അതിന്റെ കാരണം വിശദമാക്കി. അവരിൽ ചിലർ കൊലപാതകം നടത്തി വളരെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ചിലർക്ക് കുറച്ചേ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. അങ്ങനെ കുറച്ചു സമ്പാദിച്ചവർക്ക് മററവരോട് പിണക്കമാണ്. അതാണ് ശണ്ഠക്കു കാരണം. ഇവരെ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ കുറെ സമയത്തേക്ക് സ്വതന്ത്രരായി വിടുക പതിവാണ്. അപ്പോൾ ഇവർ ബാഹ്യലോകത്തിലേക്കു ചെന്നിട്ട് മററു മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളിൽ കയറി അവരെക്കൊണ്ട് കൊലപാതകങ്ങൾ നടത്തിക്കും. അങ്ങനെ അവരുടെ എണ്ണം വളരെ വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. ഇതേ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾക്ക് താമസിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേക സൌകര്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. മുമ്പ് അവരുടെ എണ്ണം വളരെ കുറവായിരുന്നെന്നും ഇപ്പോൾ അതും വർദ്ധിച്ചു വരികയാണെന്നും എന്റെ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു.

ഘാതകന്മാരുടെ കോളനിയിലെ ഒരു പ്രധാന വിഭാഗം പ്രേമം കൂടിപ്പോയതുകൊണ്ട് കൊലപാതകം നടത്തിയവരാണ്. ഇവരുടെയും എണ്ണം വളരെ കൂടുതലാണ്. ഇവരിൽ ചിലരെക്കുറിച്ചുമാത്രം എനിക്കു നേരത്തെ അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ രണ്ടുപേര് എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്നു. ഇതിലൊരുവൻ തന്റെ ഇഹലോക വാസകാലത്ത് ഒരു യു

വതിയെ പ്രേമിച്ചിരുന്നു. ആ യുവതിയെ തന്നെ മറ്റൊരാളും സ്നേഹിച്ചു. അതറിഞ്ഞ് ഒന്നാമത്തവൻ രണ്ടാമനെ കൊലപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ അയാൾ ആദ്യമെ പാതാളത്തിലേക്ക പോന്നു. ഒന്നാമനെ കോടതി വിധിപ്രകാരം തൂക്കിയും കൊന്നു. അയാളും പാതാളത്തിൽ വന്നു. ഇപ്പോൾ രണ്ടുപേരും പാതാളത്തിൽക്കിടന്ന് വലിയ സമരമാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ ഇവരെ ഓരോരുത്തരെ മാത്രം സ്വതന്ത്രരായി വിടും. അങ്ങനെ അവർക്ക് മാറി മാറി ബഹിർലോകത്തു ചെന്ന് അവരുടെ കാമുകിയെ സന്ദർശിക്കാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ട്.

ഇവിടെവച്ച് അവിചാരിതമായി കണ്ടുമുട്ടിയ ചാണ്ടി എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനായിരുന്നു. അയാൾ ബാഹ്യലോകത്തു ജീവിക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോൾ പാതാളത്തിലുള്ള നങ്ങേലി എന്ന സ്ത്രീയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ നങ്ങേലി അയാളെ ധിക്കരിച്ചിട്ട് ലോനപ്പൻ എന്ന മറ്റൊരുവനെ സ്നേഹിച്ചു. അതിനാൽ ചാണ്ടി നങ്ങേലിയെ കൊലപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ അവൾ പാതാളത്തിൽ വന്നു. ഉടനെ ലോനപ്പൻ ചാണ്ടിയെ വധിച്ചശേഷം ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. അങ്ങനെ രണ്ടുപേരും നങ്ങേലിയുടെ പുറകെ പാതാളത്തിൽ വന്നു. ലോനപ്പൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്തവരുടെ കോളനിയിലാണ് താമസം. എങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടുമ്പോൾ നങ്ങേലിയുടെ കോളനിയിൽ വരും. പക്ഷെ ഇടയ്ക്കുവച്ച് ചാണ്ടി അയാളെ പിടികൂടും. ഉടനെ നങ്ങേലി ചെന്ന് ലോനപ്പന്റെ സൈഡിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ചാണ്ടിയോടെതിർക്കും. അങ്ങനെ അവരുടെ ബഹളം അസഹ്യമായിത്തീരുമ്പോൾ ലൂസിപ്പേർ ഇടപെടുകയും മൂവരെയും മൂന്നിടങ്ങളിലായി കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ഘാതകന്മാരുടെ കോളനിയിലെ ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗം നെപ്പോളിയൻ, അലക്സാണ്ടർ, ഹിറ്റ്ലർ, മുസ്സോളിനി, സ്റ്റാലിൻ തുടങ്ങിയവരെപ്പോലെയുള്ള വമ്പിച്ച കൊലപാതകന്മാരായ നേതാക്കന്മാരാണ്. ഇവർക്ക് പല സൗജന്യങ്ങളും അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ലൂസിപ്പേറിനെയും അനുചരന്മാരെയും ആവശ്യം വേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നത് ഇവരാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ ഇവർ ബഹിർലോകത്തു വന്ന് ക്രൂഷ് ചെയ്ത്. ഐസനോവർ തുടങ്ങിയവരെപ്പോലെയുള്ള വലിയ നേതാക്കളെ സന്ദർശിക്കാറുണ്ട്. ഇവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽത്തന്നെ അനേകം ചെറോട്ടാ നേതാക്കളുമുണ്ട്. അവരെല്ലാം തന്നെ ബഹിർ ലോകത്തുവച്ച് അവരവരുടെ പാർട്ടിക്കു വേണ്ടി കൊലപാതകം നടത്തിയവരാണ്. പാതാളത്തിൽ അവരെ അവരവരുടെ രാഷ്ട്രീയ ചേരിതിരിവ് അനുസരിച്ച് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സബ് കോളനികളിലാക്കിയിരിക്കയാണ്. അവിടെയും അവർ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ മുഴക്കാറുണ്ട്.

ഇനിയും മറ്റൊരു വിഭാഗമാണ് ആത്മഹത്യ ചെയ്തവരുടെ വിഭാഗം. അതിൽ തൂങ്ങിച്ചത്തവരുണ്ട്. വിഷംകുടിച്ചു മരിച്ചവരുണ്ട്. തന്നത്താൻ കുത്തിമരിച്ചവരുണ്ട്. അങ്ങനെ പലവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരുണ്ട്. ഇവരിൽ ഒന്നു രണ്ടു പേരുടെ കാര്യം മാത്രം ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. ഒരാൾ ദാരിദ്ര്യം സഹിക്കാൻ വയ്യാതെ തൂങ്ങിമരിച്ചതാണ്. പാതാളത്തിൽ വന്നശേഷം ഒരു ദിവസം അയാളെ ബഹിർ ലോകത്ത് സഞ്ചരിക്കുവാൻ അനുവദിച്ചു. അയാൾ ചെന്ന് ഒരു തടിച്ചു കൊഴുത്ത മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. അയാളുടെ രക്തം കുറേശെ പാനം ചെയ്യണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. പക്ഷേ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. കാരണം അയാൾ തൂങ്ങിച്ചപ്പോൾ കയറു കഴുത്തിൽ വളരെ മുറുകിപ്പോയതിനാൽ അന്നനാളത്തിൽക്കൂടെ ഒന്നും കടക്കയില്ല. അങ്ങനെ നിരാശനായി അയാൾ പാതാളത്തിലേക്ക തിരിച്ചുപോന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗത്തിൽത്തന്നെ ദാരിദ്ര്യം മൂലം കലശലായി ദുഃഖിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടു. ബാഹ്യലോകത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ ആ സ്ത്രീയും അവളുടെ കാമുകനും കൂടെ ഒന്നിച്ചു വിഷം കുടിച്ചു മരിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതാണ്. രണ്ടുപേരും വിഷദ്രാവകം കയ്യിലെടുത്തു. കുടിക്കുവാൻ. സ്ത്രീ ആദ്യം കുടിച്ചു. അവൾ മരിച്ചിട്ട് പാതാളത്തിൽ വന്നിട്ട് കാമുകൻ കൂടെയില്ല. ഒടുവിൽ അവൾ തിരി

ഭാരതത്തിലെ കണ്ണാടി വ്യവസായം

P. RAMACHANDRAN Pre-University Class

നവീന ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും ഉപയോഗം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഒരു വസ്തുവാണ് കണ്ണാടി അഥവാ ഗ്ലാസ്സ്. ഗാർഹിക തുറയിലും, വ്യാവസായിക തുറയിലും, ശാസ്ത്രരംഗത്തും കണ്ണാടിക്കുള്ള സ്ഥാനം ബൃഹത്താണ്. ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ ഉപകരണങ്ങൾ മിക്കതും നിർമ്മിക്കുന്നത് കണ്ണാടികൊണ്ടാണ്. വൻകിട ഫാക്ടറികൾക്കു വേണ്ട അനേകതരത്തിലുള്ള യന്ത്രസാമഗ്രികളുടെ നിർമ്മിതിക്കും കണ്ണാടി ആവശ്യമാണ്. വിവിധയിനം രാസദ്രവ്യങ്ങളും ഔഷധങ്ങളും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ കുപ്പികൾ നിർമ്മിക്കുന്നത് സാധാരണ ഗ്ലാസ്സുകൊണ്ടാണ്. മുഖക്കണ്ണാടി നിർമ്മാണത്തിന് നല്ലയിനം ഗ്ലാസ്സ് ഉപയോഗിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രമണ്ഡലത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവന് ഒപ്റ്റിക്കൽ ഗ്ലാസ്സുകൊണ്ടുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ കൂടാതെ കഴികയില്ല. എന്നാ

കെ അന്വേഷിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ അവളുടെ കാമുകൻ മറ്റൊരുത്തിയെ വിവാഹം കഴിച്ച് സുഖമായി ജീവിക്കുന്നതു കണ്ടു. അതു കണ്ട് നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട് അവൾ തിരികെപ്പോന്നു. എങ്കിലും തരം കിട്ടുമ്പോൾ അവൾ തിരികെച്ചെന്ന് തന്നെ വഞ്ചിച്ച കാമുകന്റെ ഭാര്യയെ ഉപദ്രവിക്ക പതിവാണ്.

വേറെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറന്മാർ, ബാങ്ക് മാനേജരന്മാർ, വലിയ കച്ചവടക്കാർ, മറ്റു വലിയ ഓഫീസറന്മാർ തുടങ്ങിയ വൻകിട നേതാക്കന്മാരാണ് പാർക്കുന്നത്. അവർക്കു പാതാളത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കാൻ പ്രധാന യോഗ്യത ആളുകളെ ചൂഷണം ചെയ്ത് സ്വന്തം ധനാഗമനമാർഗ്ഗത്തെ വിപുലപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള അവരുടെ കഴിവാണ്. ഈ വിഭാഗങ്ങളിലും സ്ത്രീകളുടെ സംഖ്യ അധികം കുറവല്ല. ഇവരുടെയിടയിലും ശണ്ഠകൾ വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ്.

ഒടുവിൽ ഞാൻ കണ്ട കോളനിയാണ് ഏറ്റവും വലുത്. അതിൽ തിങ്ങിക്കൂടി ആളുകൾ താമസമുണ്ട്. അവരിൽ പ്രധാനികൾ അസൂയക്കാർ, കുരളക്കാർ, ഏഷണിക്കാർ, ആത്മപ്രശംസക്കാർ, ദൈവദോഷികൾ, നിഷ്ഠുരന്മാർ, ഗർവ്വിഷ്ഠന്മാർ, ബുദ്ധിഹീനർ, നിയമലംഘികൾ, വാത്സല്യമില്ലാത്തവർ, കനിവറ്റവർ, തുടങ്ങിയവരാണ്. ഇവരിൽ പലരും എനിക്കു നേരത്തെ പരിചയമുള്ളവരായിരുന്നു. ഇവർ ബാഹ്യലോകത്തിൽവച്ച് വലിയ പരിശുദ്ധന്മാരായി നടന്നവരാണ്. അവരെങ്ങനെ ഇവിടെ വന്നതെന്നോർത്ത് ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി.

ഞാനും മേൽപ്പറഞ്ഞ കോളനിയിൽ താമസിച്ചുകൊള്ളുവാൻ എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ സാത്താൻ എന്നോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. അതു കേട്ടപ്പോൾ ഞാനാകപ്പാടെ ഭയന്നുപോയി. ഞാൻ പറഞ്ഞു, എനിക്കിതുവഴി സ്വർഗ്ഗത്തിലും പോയി അവിടമൊക്കെ കാണണമെന്ന്. ഉടനെ ആ ചെകുത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ആ ജാതികളുടെ ഇടയിലേക്ക് എന്നെ ഒരു തള്ളുതള്ളി. ഞാനവരുടെ നടുക്കുചെന്നു വീണു. പുറകെ വാതിലുമടഞ്ഞു. അങ്ങനെ അവിടെ വിഷമിച്ചു കിടക്കുമ്പോൾ ആരോ വാതിലിന് മുട്ടുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. വാതിൽ തുറന്നാലുടനെ ഓടി രക്ഷപെടുന്നതിനു വേണ്ടി ഞാൻ തയ്യാറായി എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. ഉടനെ വെളിയിൽ നിന്നു ആരോ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു "എഴുന്നേൽക്കെടാ കാപ്പി കുടിക്കാൻ നേരമായി" എന്ന്. അപ്പോൾ കോളജിൽ 8 മണിക്കുള്ള ബെല്ലടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

വേണം, എല്ലാ തുറകളിലും അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരു ദൈനംദിന സാധനമാണ് കണ്ണാടി.

ഇപ്രകാരം ജനതയുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ വളരെയധികം ആവശ്യമായ ഒരു സാധനം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വേണ്ടത്ര ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. ഇന്നും നല്ലയിനം കണ്ണാടി നാം ഇറക്കുമതി ചെയ്യുകയാണ്. അങ്ങനെ നമ്മുടെ ധനം അന്യരുടെ കൈകളിലേക്ക് മാറുന്നു. ഈ നിർഭാഗ്യകരമായ പരിതഃസ്ഥിതി മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കണ്ണാടിയുടെ ഉൽപ്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ നമുക്ക് ഇറക്കുമതിയിനത്തിൽ മിച്ചം വരുന്ന തുക രാഷ്ട്രപുരോഗതിക്കുവേണ്ടി ചെലവിടാൻ സാധിക്കും. അതുകൊണ്ട് കണ്ണാടി വ്യവസായത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടത് ഭാരതത്തിന്റെ പുരോഗതിക്ക് ആവശ്യമാണ്.

കണ്ണാടിയുടെ ഉപയോഗം ആദ്യമായി മനസ്സിലാക്കിയത് ഏതു രാജ്യക്കാരാണ്? വിദഗ്ദ്ധന്മാർ വിവിധ അഭിപ്രായങ്ങളാണ് വിളംബരം ചെയ്യുന്നത്. ഏററവും വിശ്വസനീയമായത് അറബികൾ ആദ്യമായി കണ്ണാടി കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നതാണ്. വരണ്ട മരുഭൂമിയിൽ അനുദിനം യാത്ര ചെയ്തു വന്ന വർഗ്ഗക്കാരാണല്ലോ അറബികൾ. അവരിൽ ആരെങ്കിലും ആകസ്മികമായി മണലിൽത്തിളങ്ങുന്ന ഗ്ലാസ്സിന്റെ തരികൾ ആദ്യമായി കണ്ടെത്തിയിരിക്കാം. എങ്ങനെയായാലും പുരാതന ലോകത്തിൽ കണ്ണാടിയുടെ ഉപയോഗം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല; പക്ഷേ അത് ഇന്നത്തെപ്പോലെ സർവ്വത്ര പ്രചുരപ്രചാരമാർന്നിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രം. പ്രാചീന ഭാരതത്തിൽ കണ്ണാടിയെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു ധാരാളം തെളിവുകൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധന്റെ കാലത്ത്, അതായത് ക്രിസ്തുവിനു മുൻപ് 6-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ, ഉണ്ടാക്കിയതെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന കണ്ണാടിമുത്തുകൾ നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അക്കാലത്ത് ഭാരതത്തിൽ കണ്ണാടിക്ക് വേണ്ടത്ര പ്രചാരമോ, വികസനമോ ഉണ്ടായില്ലെന്നുള്ളത് ഒരു സത്യംമാത്രമത്രെ! അക്കാലത്ത് ഭാരതത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഋഷികൾ തങ്ങളുടെ ഗവേഷണങ്ങൾക്ക് മൺപാത്രങ്ങളും ഓട്ടുപാത്രങ്ങളും മററുമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. കേരളത്തിലെ ആറന്മുളക്കണ്ണാടി സുപ്രസിദ്ധമായിരുന്നുവല്ലോ. ഏതായാലും ഭാരതത്തിൽ കണ്ണാടി മററുപലതിനേയും കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വ്യവസായ വസ്തുവായി അക്കാലത്തൊന്നും അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല.

പത്തൊൻപതാം നൂററാണ്ടോടുകൂടി ഭാരതത്തിൽ കണ്ണാടിക്ക് കൂടുതൽ പ്രചാരം ലഭിച്ചു തുടങ്ങി. വിദേശീയരാണ് കണ്ണാടി ഇവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്തത്. ഫാക്ടറികളിൽ വൻതോതിൽ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന കണ്ണാടിസാമാനങ്ങൾ അവർക്കവിടെ സാമാന്യം വിലകുറച്ചു വിൽക്കുവാൻ സാധിച്ചു. തന്മൂലം ഭാരതത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും അപൂർവ്വമായി നിലനിന്നിരുന്ന കണ്ണാടി കുടിൽ വ്യവസായവും പൂർണ്ണമായി നശിച്ചു.

സോഡിയം കാൽസിയം ഇവയുടെ സംയുക്ത സിലിക്കേററാണ് കണ്ണാടി. ഇതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനു ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രധാന അസംസ്കൃത സാധനങ്ങൾ മണൽ, സോഡിയംകാർബണേററ്, കാൽസിയം കാർബണേററ് എന്നിവയാണ്. കണ്ണാടിയിൽ ഏതാണ്ട് എഴുപതു ശതമാനത്തോളം സിലിക്കോൺ ഓക്സൈഡാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഗ്ലാസ്സ് നിർമ്മാണത്തിനു പററിയ നല്ലയിനം മണൽ ധാരാളം ഉണ്ട്. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ ബ്രിട്ടീഷ് വ്യവസായ പ്രമുഖർ ഇവിടെ കണ്ണാടി വ്യവസായം കൂടുതൽ ആദായകരവും സൗകര്യപ്രദവുമാണെന്നു കണ്ടു. ആദ്യമായി ഇൻഡ്യയിൽ കണ്ണാടി വ്യവസായം തുടങ്ങിയതു 1870-ൽ ആയിരുന്നു. ഒരു ജർമ്മൻകാരന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലും ഒരു ബ്രിട്ടീഷുകാരന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുമാണ് അതു ആരംഭിച്ചതു. എന്നാൽ ഒരു ഇൻഡ്യാക്കാരന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഇവിടെ ആദ്യമായി ഒരു ഫാക്ടറി സ്ഥാപിച്ചതു 1890-ൽ മാത്രമായിരുന്നു. ഒരു ഓസ്ട്രിയൻ കണ്ണാടി വ്യവസായിയായിരുന്നു അതിനു സഹായം നൽകിയതു.

1908 ഭാരതത്തിലെ കണ്ണാടി വ്യവസായ

FOOT-BALL TEAM ON TOUR

The players in front of the Central College Sports Pavilion—Bangalore.

Players near Maharajas' College Grounds—Mysore.

Players in the Botanical Garden, Ooty.

Players in the Bhrindhavan Gardens.

RADIO CLUB

TENNIS CLUB

RADIO CLUB

Sitting (Left to Right): M/s. M. Mathew (Secretary); K. Govindan Kutty Menon M. Sc.; T. B. Thomas M. Sc. (Dunelm) A Inst P. (Principal); Dr. P. M. Mathai M. Sc., Ph. D. (Toronto); Mr. George Joseph M. Sc.

Standing 1st Row (Left to Right): C. K. Mackar (attender); Misses Susan E. John; B. Radha Devi; M. A. Suvarna Kumari; Saramma Varghese, S. Valsala; Shamala Devi; Aisha Beevi; Aley T. Thomas; Mayme Thomas; Annamma Jacob; Leelamma Varghese; Elzabeth Jacob; K. Abdul Rahiman (Attender).

2nd Row: M/s. K. Rajagopalan; John Mathew; P. J. Paul; Thomas Chandy; K. R. Vishwanathan; Hari K. Bhaskar; A. J. Mathew; N. M. Jacob; George Philip; Ramachandran Unni; K. K. Anandan; Abdul Rahiman; George Jacob; Venugopalan Nair; T. Purushothaman; John Joseph.

COLLEGE TENNIS CLUB

Sitting (L. to R.): Messrs. Abraham Tharakan P. N. (Captain); C. P. Andrews (Physical Director); T. B. Thomas (Principal); T. C. Joseph (President); V. Vinaya Babu (Secretary).

Standing 1st Row: Messrs. W C. Thomas; R. Krishnan Nair; Thomas Abraham; S. Narayana Sarma; K. Jayakumar; Thomas Varughese; P. J. Sam; I. Narayanan Kutty; M. P. John; C. Alex; Joseph Stephen; M. Mohammed Moopen.

2nd Row: Messrs C. M. Mani; P. George John; Samuel Varughese; Abraham Varughese; Thomas Chandy; C. K. Philip; Kochummen P. Thomas; P. G. George; K. K. Roy; P. Sivasankara Pillai; Mathulla Singh Abraham; Raju C. Mathai; M. R. Krishnan.

ഒരു സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു നാഴികക്കല്ലാണ്. ആയാണ്ടിലാണ് പൂനായ്ക്കടുത്ത് ഒരു മികച്ച കണ്ണാടി ഫാക്ടറി ഉടലെടുത്തത്. ഈ മഹനീയമായ ഫാക്ടറിയുടെ നാമധേയം "പൈസാഫണ്ട് ഗ്ലാസ്സ് ഫാക്ടറി" എന്നായിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നിന്നും നിസ്സാര തുകകൾ സംഭാവന പിരിച്ച് സ്ഥാപിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇതിനെ 'പൈസാ ഫണ്ട് ഫാക്ടറി' എന്നു നാമകരണം ചെയ്തത്. ലോകമാന്യൻ, ഗോഖലെ തുടങ്ങിയ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാരുടെ ആശീർവാദത്തോടെയാണ് പൈസാ ഫണ്ട് പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചത്. ഈ ഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മുൻപും പിമ്പും വളരെയധികം ചെറുകിട കണ്ണാടി ഫാക്ടറികൾ ഉടലെടുത്തു. പക്ഷേ അവയെല്ലാം പുതുമഴയ്ക്കു മുളച്ച തകരച്ചെടികളെപ്പോലെ അല്പായുസ്സുകളായിരുന്നു.

അവയുടെ നാശത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ പലതായിരുന്നു. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് ഗവൺമെന്റിന്റെ വ്യവസായകാര്യത്തിലുള്ള അനാസ്ഥയായിരുന്നു. അന്നു ഭാരതത്തിൽ ഭരണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിദേശ സർക്കാരിന് ഇവിടത്തെ ഗ്ലാസ്സ് വ്യവസായം വികസിപ്പിക്കണമെന്ന് തെല്ലും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇൻഡ്യയിൽ കണ്ണാടി നിർമ്മാണം പുരോഗമിച്ചാൽ തങ്ങളുടെ നാട്ടിലുണ്ടാക്കുന്ന ഗ്ലാസ്സിന് ഇവിടെ വിപണി നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുമെന്നും അവർ ഭയപ്പെട്ടു. രണ്ടാമത്തെ കാരണം ഭാരതത്തിലെ കണ്ണാടി വ്യവസായികൾക്ക് വിദേശികളുമായി വ്യാപാരവിപണികളിൽ മത്സരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നതാണ്. അന്നു വെറും ശൈശവാവസ്ഥയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുകയായിരുന്നു ഭാരതത്തിലെ കണ്ണാടി വ്യവസായം. വിദേശത്ത് വൻകിടയന്ത്രസാമഗ്രികൾ ഉപയോഗിച്ച് ധാരാളം ഉല്പാദിപ്പിച്ചിരുന്ന നല്ലയിനം കണ്ണാടിസാമഗ്രികൾ അവർക്കിവിടെ വളരെ താണവിലയ്ക്കു വിൽക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. കൂടാതെ വിദേശവ്യവസായികൾക്ക് പരിചയസമ്പന്നരായ ധാരാളം വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നും സാധനങ്ങൾ ഇവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്യാൻ ചുങ്കം ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. തന്മൂലം ബ്രിട്ടീഷ് കണ്ണാടിസാമാനങ്ങൾ ഇവിടെ കനത്ത വിലയ്ക്ക് ധാരാളം വിറ്റുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒപ്പം തന്നെ നമ്മുടെ ധനം അവരുടെ രാജ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഒഴുകുവാനും ആരംഭിച്ചു.

ഈ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം പരിചിന്തനം ചെയ്തിട്ടാണ് പൈസാ ഫണ്ട് ഫാക്ടറി ഉടലെടുത്തത്. വിദേശ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ പണിയെടുക്കുന്നിടത്തോളം കാലം കണ്ണാടി വ്യവസായം ഇവിടെ പുരോഗമിക്കുകയില്ലെന്ന് അതിന്റെ സംഘാടകർക്ക് നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ ഏതാനും ഉത്സാഹശീലരായ യുവാക്കളെ ഗ്ലാസ്സ് നിർമ്മാണത്തിൽ പരിശീലനം നേടുവാനായി ജപ്പാനിലേക്കയച്ചു. ഏതാനും വർഷം കഴിഞ്ഞ് അവർ ഭാരതത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി. മറ്റു ഗ്ലാസ്സ് നിർമ്മാണതൊഴിലാളികൾക്കും കണ്ണാടി നിർമ്മാണത്തിൽ പ്രായോഗിക പരിചയം നേടിക്കൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ ഇൻഡ്യൻ കണ്ണാടി വ്യവസായശാലകൾക്ക് നേതൃത്വം കൊടുത്തുകൊണ്ട് പൈസാ ഫണ്ട് ഗ്ലാസ്സ് ഫാക്ടറി പ്രവർത്തനം തുടർന്നു.

ഇക്കാലങ്ങളിലൊക്കെയും ഇൻഡ്യൻ കണ്ണാടി വ്യവസായികൾ ഗവൺമെന്റിനോട് ഇവിടത്തെ കണ്ണാടി വ്യവസായത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും ഗ്ലാസ്സ് സാധനങ്ങൾക്ക് ഇറക്കുമതിച്ചുങ്കം ഏർപ്പെടുത്തുവാനും അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അന്നത്തെ സർക്കാർ ഇതൊന്നും ചെവിക്കൊള്ളുവാൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. ഇക്കാലത്താണ് ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം പടർന്നു പിടിച്ചത്. അതോടെ യുദ്ധാവശ്യങ്ങൾക്കും മറ്റുമായി കണ്ണാടിയുടെ ആവശ്യം വർദ്ധിച്ചു. യുദ്ധം കാരണമായി ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നുമുണ്ടായിരുന്ന ഇറക്കുമതിയും നിലച്ചു. അതോടെ ഇൻഡ്യൻ കണ്ണാടി സാധനങ്ങൾക്ക് ഇവിടെ ഒരു മികച്ച വ്യാപാര നിലവാരമുണ്ടായി. പക്ഷേ യുദ്ധം നിലച്ചതോടെ സംഗതികൾ പഴയതുപോലെതന്നെയായിത്തീർന്നു. വീണ്ടും മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ഇറക്കുമതി തുടങ്ങി. അതോടെ ഇൻഡ്യൻ ഗ്ലാസ്സ് നിർമ്മാതാക്കൾ സമ്പാദിച്ച വ്യാപാരവിപണികളും അവർക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടു.

1931 ആയപ്പോഴേക്കും ഗവണ്മെൻറിന് വ്യവസായികളുടെ അപേക്ഷകളെക്കുറിച്ച് ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നു. കണ്ണാടി വ്യവസായത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷണം നടത്താൻ ഗവണ്മെൻറ് ഒരു കമ്മററിയെ നിയമിച്ചു. കമ്മററി ഇൻഡ്യൻ കണ്ണാടി വ്യവസായത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്നും ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നുമുള്ള ഇറക്കുമതി നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാണെന്നും ശുപാർശ ചെയ്തു. ഗവണ്മെൻറ് കുറെക്കാലം പരിഗണനയിൽ വച്ചശേഷം കമ്മററിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും ലോകത്തെ മുഴുവൻ പിടിച്ചു കുലുക്കിയ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇക്കാലത്തൊന്നും ഇൻഡ്യയിൽ നല്ലയിനം കണ്ണാടി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നില്ല. ഗവേഷണാവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള വിവിധ ശാസ്ത്രോപകരണങ്ങൾ, ക്യാമറ, ടെലസ്കോപ്പ്, മൈക്രോസ്കോപ്പ് തുടങ്ങിയവയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഓപ്ടിക്കൽ ഗ്ലാസ്സ് മുതലായവ ഭാരതത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിരുന്നില്ല. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് സൈന്യത്തിന് വളരെയധികം കണ്ണാടി സാധനങ്ങൾ ആവശ്യമായി വന്നു. റാഡാർ ഉപകരണങ്ങൾ, ശക്തിയേറിയ ടെലസ്കോപ്പുകൾ മുതലായവ സൈന്യത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. ഇൻഡ്യൻ കണ്ണാടി വ്യവസായത്തിനു മേൽപ്പറഞ്ഞ ആവശ്യങ്ങളൊന്നും തന്നെ നിറവേറ്റാൻ കെല്പില്ലായിരുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം കണ്ണാടിവ്യവസായത്തിൽ ബഹുമുഖമായ പുരോഗതി കൈവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. 1950-ൽ ഭാരത ഗവണ്മെൻറ് കൽക്കട്ടായിൽ കണ്ണാടി നിർമ്മാണത്തെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണം നടത്താൻ ഒരു ഗ്ലാസ്സ് ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് സ്ഥാപിച്ചു. കണ്ണാടി വ്യവസായികൾക്ക് ആവശ്യമായ സാങ്കേതിക സഹായം നൽകുക; കണ്ണട, ടെലസ്കോപ്പ്, ക്യാമറ, മൈക്രോസ്കോപ്പ് മുതലായവയ്ക്കു വേണ്ട നല്ലയിനം ഓപ്ടിക്കൽ ഗ്ലാസ്സ് നിർമ്മിക്കുക. (ഇതിൽ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് വിജയിച്ചിരിക്കുകയാണ്.) ഗ്ലാസ്സ് നിർമ്മാണത്തിൽ ഉപരി ഗവേഷണം നടത്തുക; സർവ്വോപരി വിജ്ഞാനവിതരണം തുടങ്ങിയവയാണ് ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ടിൻെറ പ്രാഥമിക ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ഭാരതത്തിലെ ഗ്ലാസ്സ് വ്യവസായത്തിൻെറ കേന്ദ്രമായ കൽക്കട്ടായിൽ ഗ്ലാസ്സ് ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് സ്ഥാപിച്ചതു് ഏററവും ഉചിതമായിട്ടുണ്ട്.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു കിട്ടുന്ന അസംസ്കൃത സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് നല്ലയിനം ഓപ്ടിക്കൽ ഗ്ലാസ്സും, വണ്ണക്കണ്ണാടികളും ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ടിൽ നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ബംഗാളിൽ ദുർഗ്ഗാപ്പൂരിൽ ഇങ്ങനെ ഓപ്ടിക്കൽ ഗ്ലാസ്സ് നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഫാക്ടറിക്ക് പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻെറ അംഗീകാരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. റഷ്യൻ സഹായത്തോടെയാണ് ഈ ഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ നല്ലയിനം ഓപ്ടിക്കൽ ഗ്ലാസ്സും കണ്ണാടികൊണ്ടുള്ള ശാസ്ത്രീയോപകരണങ്ങളും വൻതോതിൽ നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയും. ഈ ഫാക്ടറി പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ ഭാരതത്തിന് ലെൻസുകളും മററും ഇറക്കുമതി ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ കഴിയും. അതോടെ പ്രതിവർഷം ഏതാണ്ട് രണ്ടു കോടി രൂപ സമ്പാദിക്കുവാനും.

കേരളത്തിൽ ആലുവായിൽ ഒരു ഗ്ലാസ്സ് ഫാക്ടറി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇനിയും കൂടുതൽ ഗ്ലാസ്സ് ഫാക്ടറികൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധ്യതയുമുണ്ട്. കേരളത്തിൻെറ കടൽത്തീരത്തുള്ള ഗ്ലാസ്സ് നിർമ്മാണത്തിന് അനുയോജ്യമായ നല്ലയിനം മണൽ ധാരാളം ഉണ്ട്. ഭാരതത്തിലെ കണ്ണാടി വ്യവസായത്തിന് കൂടുതൽ സുശോഭനമായ ഒരു ഭാവി നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ചെറുകഥ

സ്ത്രീഹൃദയം

കെ. എസ്സ്. വിശ്വംഭരദാസ്, ദേശം III Eco.

വളരെയേറെ ആഗ്രഹങ്ങളുമായിട്ടാണു് ഞാൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്നതു്. എത്രയോ ഏറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പാണു് ഞാൻ അവസാനമായി പണിക്കരെ കണ്ടതു്. എന്നാൽ കുറെ നാളായി, അയാളെ ഒന്നു കണ്ടേ തീരൂ എന്ന ആഗ്രഹമുണ്ടായിട്ടു്. അതിനുവേണ്ടിയാണു് നാട്ടും ആൾക്കാരേയും ഒന്നും പരിചയമില്ലെങ്കിലും ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചതു്. അവിടെ ചെന്നപ്പോളാണു്, അദ്ദേഹം രണ്ടു മാസം മുമ്പു്, 'രണ്ടു കവിള് ഛർദ്ദിച്ചു, മറിഞ്ഞു വീണു, മരിച്ചു' എന്നറിഞ്ഞതു്. അതും അൻപതാം പിറന്നാളിനു് തലേദിവസം തന്നെ. അപ്പോളാണു് മനസ്സിലായതു്, പണിക്കര ചേട്ടനു് എന്നെക്കാളും പത്തുപന്ത്രണ്ടു വയസ്സു മൂപ്പാണെന്നു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റമൊന്നും അതുപോലല്ലായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ കുടിപ്പള്ളിക്കൂടം മുതലേ ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചു വളർന്നവരായിരുന്നു. ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം ഞാൻ കോളജിൽ ചേർന്നു, അയാൾ കൃഷിപ്പണിക്കും കുടുംബഭരണത്തിനും ഇറങ്ങി. അത്രമാത്രം. അങ്ങനെ ക്രമേണ ഞങ്ങൾ അകന്നു തുടങ്ങി. സ്കൂൾ ജീവിതകാലത്തു് ഞങ്ങളിരുവരും അന്യോന്യമറിയാത്ത രഹസ്യങ്ങളിരുവർക്കുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ കോളജിൽ ചേർന്നതോടെ എല്ലാത്തിനുമൊരു വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചു. മറ്റു ചില വൈഷമ്യങ്ങൾ മൂലം, എനിക്കു് കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനോ ഡിഗ്രിയെടുക്കുന്നതിനോ സാധിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ ഈ നാടു വിട്ടതും പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നതും.

ഇനി എവിടെയാണു് തങ്ങേണ്ടതു്? ആ പ്രശ്നമാണു് എന്നെ കൂടുതൽ വിഷമിപ്പിച്ചതു്. ഒന്നിനും ഒരെത്തും പിടിയുമില്ല. സന്ധ്യയാകാൻ തുടങ്ങി. അവിടെയെങ്ങും മനുഷ്യശബ്ദം കേൾക്കാനേ ഇല്ല. അങ്ങനത്ത ഒരു കാട്ടു പ്രദേശം. ഒരു കറുത്ത പൂച്ച മാത്രം മൂന്നു നാലു തവണ കരഞ്ഞതിനു് ശേഷം, ഇടവഴി കുറുകെച്ചാടി, ഓടി ഒരു പ്ലാപ്പുറത്തിൽ കയറി. പിന്നീടാ ശബ്ദവും നിലച്ചു.

ആ വഴിയുടെ ഒരരികിൽ ഞാൻ യാതൊന്നും നിശ്ചയമില്ലാത്തവനെപ്പോലെ അങ്ങനെ നിന്നു. അപ്പോഴുണ്ടു്, ദൂരെ നിന്നും ഒരാൾ വരുന്നതു് കാണാറായി. അടുത്തപ്പോഴാണു്, അയാൾ മുടന്തനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണെന്നു് മനസ്സിലായതു്.

ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഏകദേശം ഒരു നാഴിക നേരം സംസാരിച്ചു. താൻ സ്കൂൾ ഫൈനൽ പരീക്ഷക്കു് മൂന്നു തവണ ചേർന്നിട്ടും ശ്രമം സഫലമാകാത്തതിനാൽ ഇപ്പോൾ ഒരു 'നാട്ടെഴുത്താശാൻ' അഥവാ ട്യൂഷൻ മാസ്റ്ററായിക്കഴിയുകയാണെന്നും മറ്റും അയാളിൽ നിന്നും മനസ്സിലായി. അയാൾക്കു കുറച്ചു മനുഷ്യത്വമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, എന്റെ പരിതസ്ഥിതി വിവരിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു് അധികസമയം വേണ്ടിവന്നില്ല. അയാൾ എന്നെ അന്നു് ഒരു വീട്ടിൽ കിടത്താമെന്നും തൽക്കാല സഹായങ്ങൾ ചെയ്യാമെന്നും സമ്മതിച്ചു.

അന്ധകാരത്തിനു് കട്ടി കൂടിക്കൂടി വന്നു. ഞങ്ങൾ ഇടുങ്ങിയ ഒരു വഴിയിലേക്കു് കടന്നു് തപ്പിത്തടഞ്ഞു തുടങ്ങി. മുടന്തൻ എന്നെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് പാറകളിലൂടെയും കുഴികളിലൂടെയും നീങ്ങുകയാണു്.

അന്തരീക്ഷത്തിലങ്ങിങ്ങായി കൊള്ളിമീൻ മിന്നി. മിന്നാമിനുങ്ങുകളുടെ എണ്ണം ക്രമത്തിലധികം വർദ്ധിച്ചു. അതോടെ ഞങ്ങൾ കടന്നിരിക്കുന്നതു് ഒരു വയലിലേക്കാണെന്നു് മനസ്സിലായി. അങ്ങകലെ ഒരു സംഘം കുറുക്കന്മാർ ഓലിയിടുന്നതു് അവ്യക്തമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു. വയലിനു് തൊട്ടപ്പുറത്തുള്ള ഒരു പുലയന്റെ മാടത്തിലെ ചൊക്ലിപ്പട്ടി കുറെ കുരച്ചതിനു ശേഷം, ഒന്നു തേങ്ങി, ഫലമില്ലെന്നു കണ്ടു് പിന്നീടു നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചു. നെൽച്ചെ

ടികളിലുള്ള ചീവീടുകളുടെ ഗാനസരണി അനർഗ്ഗളമായി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പ്രഭാകരൻ—അതായിരുന്നു ആ മുടന്തന്റെ പേര്—എന്നെ അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കാണ് നയിച്ചത്. വയലിന് തൊട്ടപ്പുറത്തുള്ള ഒരു മൊട്ടക്കുന്നിന്റെ ചരിവിലാണ് അയാളുടെ വീട്. പരിശുദ്ധമായ ഗ്രാമാന്തരീക്ഷം അവിടെ തളംകെട്ടി നില്ക്കയാണെന്നു തോന്നും.

അയാളുടെ വീട്ടിലാകെ പതിനൊന്ന് അംഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അമ്മയും മുത്തശ്ശിയും, അവരുടെ ഒരു സഹോദരൻ കാരണോരും, ബാക്കി അയാളുടെ സഹോദരികളും. മൂന്ന് സഹോദരികൾ വിവാഹപ്രായം കഴിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നവരാണ്. അവരുടെ എല്ലാം മൂത്ത സഹോദരനായ ആ മുടന്തനാണ്, എല്ലാവർക്കും തുണയായിട്ടുള്ളത്.

അത്താഴം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം, രണ്ട് കീറത്തഴപ്പായും എടുത്തുകൊണ്ട് അയാൾ എന്നെ അതിനടുത്തുള്ള, ആൾപാർപ്പില്ലാത്ത ഒരു വീട്ടിലേക്ക് നയിച്ചു……

ഞങ്ങളുടെ മുകളിൽക്കൂടി ഒരു രാപ്പാടി, തന്റെ സ്വച്ഛന്ദ മധുരമായ ഗീതിയും പൊഴിച്ചുകൊണ്ട്, എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ പറന്നുപോയി.

* * *

അത് വയലിന് അഭിമുഖമായി നില്ക്കുന്ന പഴയ ഓരോടിട്ട കെട്ടിടമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പല ഗ്രാമങ്ങളും, ഞാൻ പട്ടാളത്തിലായിരുന്ന കാലത്ത് സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ പ്രദേശത്തിനോളം മനോഹാരിത—അവർണ്ണനീയമായൊരു വശ്യത ഒന്നിനും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആ കെട്ടിടം പ്രഭാകരന്റെ ഒരകന്ന അമ്മാവന്റേതായിരുന്നു.

മെഴുകുതിരിയുടെ ജീവനററ വെളിച്ചത്തിൽ ഇറയത്തെല്ലാം കിടന്നിരുന്നത് ചാണകമാണെന്ന് മനസ്സിലായി. വയലിലും കുന്നിലും മേഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന കന്നുകാലികളുടെ വിശ്രമസ്ഥലമായിരുന്നു അന്ന് ആ ഭവനം. ഞങ്ങൾ ചെന്നതോടെ കുറെ വാവലുകളും നരിച്ചീറുകളും ചിറകിട്ടടിച്ച് അങ്ങിങ്ങായി പ്പറന്നുപോയി, അവിടെയുള്ള മുററൻ വൃക്ഷങ്ങളിൽ തൂങ്ങി. തട്ടിൻപുറത്തു കിടന്ന് കുറെ മരപ്പട്ടികൾ അസഹ്യമായി ശബ്ദമുണ്ടാക്കി.

അയാൾ ഒരു ചായിപ്പു തുറന്ന് എന്നെ അതിനുള്ളിൽ കയററി. കടൽത്തീരങ്ങളിൽ മത്സ്യവലകൾ [illegible] പോലെ മുറിയുടെ നാലു ഭാഗത്തും മാറാമ്പലകൾ സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നു. അകത്തോട്ടു കയറിയപ്പോൾ തന്നെ മുഖം തുടച്ചുകൊണ്ടാണ്. തറ മുഴുവൻ പൊളിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന ആ മുറി, അടിച്ചുവാരിയിട്ട് എത്രയോ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ, യാതൊരു തട്ടും ചിട്ടയുമില്ലാതെ ഒരു പെട്ടിയും കുറെ കീറിയ കടലാസും കിടന്നിരുന്നു. ആകപ്പാടെ ഉത്സവം കഴിഞ്ഞ ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രതീതിയുണ്ട്.

പ്രഭാകരൻ എന്തിനോ വേണ്ടി ആ പെട്ടി തുറന്നുനോക്കി. പാററ, കടലാസ്, പൂച്ചി, എന്നിവയുടെ ഒരു "മഹത്തായ രണ്ടാം വാരപ്രദർശനം" തന്നെ നടന്നു. ചീട്ടുകളി കഴിഞ്ഞിട്ട്, തങ്ങളുടെ വിദ്വേഷം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ചീട്ടെല്ലാം കരകരാന് കീറിയിട്ടിരുന്നതുപോലെയുണ്ട്. ആ പെട്ടിയിൽ കിടക്കുന്ന കടലാസ്സു തുണ്ടുകൾ, അഞ്ചു മൂലകളുള്ള, രസം പോയ ഒരു കണ്ണാടി, കീറിപ്പോയ ഒരു കറുത്ത തോൽപേഴ്സ് ഇങ്ങനെ പല പല വസ്തുക്കളും അതിൽക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു.

അയാൾ പായ് വിരിക്കാതെ എന്തൊക്കെയോ തിരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഒന്നു കിടക്കാതെ വയ്യ. ഞാനും അയാളെ സഹായിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. ഒരു കീറിയ ഫോട്ടോയുടെ മുഖഭാഗം മാത്രം എന്റെ കയ്യിൽക്കിട്ടി. അതിനെന്തോ ഒരു പ്രത്യേകത തോന്നിച്ചു. ഞാനതു തിരിച്ചും മറിച്ചും വെളിച്ചത്തിൽ നോക്കി.

കീശയിൽ നിന്നും ഒരു സിഗരററെടുത്തു തീ കൊളുത്തി. ഹാ എന്തു സുഖം. പ്രഭാകരൻ സിഗരററുപയോഗിക്കയില്ലത്രെ! പല്ലുവേദനയുള്ളതിനാൽ എപ്പോഴും ഒരുണ്ട പുകയില വായിൽക്കാണും.

പുകവലിച്ചിട്ടും, എന്റെ ശ്രദ്ധ ഫോട്ടോയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇല്ല, ഒന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അല്ല......എന്തൊക്കെയോ അവ്യക്തമായ ചില സ്മരണകളുണ്ടെന്നു മാത്രം. എന്നാൽ അവയൊന്നും അയവിറക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുമില്ല. "ഹേ, മിസ്റ്റർ ഇതാരുടേതാ?" അവസാനം ഞാൻ പ്രഭാകരന്റെ സഹായമാരാഞ്ഞു.

ഓ, അതോ, ഈ വീട്ടിലെ ഉടമസ്ഥയുടെ പടമാണ്. അവർ മരിച്ചിട്ട് എട്ടൊൻപതു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു." ഒന്നും സംഭവിക്കാത്ത മട്ടിലാണ് പ്രഭാകരൻ പറഞ്ഞതു്.

"അവരുടെ പേരു്?" ഞാൻ

"പത്മിനി" അയാൾ.

"പത്മിനി?"—എന്റെ അദ്ഭുതം കാരണമാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ, പെട്ടെന്നു് തീപ്പെട്ടിയുരച്ചതുപോലെ, പടിഞ്ഞാറൻ ചക്രവാളത്തിൽ നിന്നും ഒരു മിന്നലുണ്ടായി.

"എന്താ സാറേ, ഇത്ര പകപ്പ്" ഞാൻ വിയർക്കുന്നതു് കണ്ടു് അയാൾ ചോദിച്ചു. "അല്ല അനിയാ അവരെപ്പററി ചുരുക്കിയൊന്നറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം"—എന്റെ ആവശ്യം അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നു. വലത്തെ കവിളത്തുനിന്നും പുകയിലക്കഷണം ഇടത്തോട്ടു് മാററിയിട്ടു് അയാൾ തുടർന്നു, "പത്മിനി ഒരു റെയിൽവേ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ മകളായിരുന്നു. അങ്ങകലെ, എവിടെയോ ഒരു കോളേജിൽ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാലാമത്തെ കൊല്ലമോ മറേറാ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാണു് ഏതോ ഒരു കുട്ടി അവൾക്കൊരെഴുത്തു കൊടുത്തതു്. ഇതെല്ലാം, ഞാൻ മററുള്ളവർ പറഞ്ഞു കേട്ടിരിക്കുന്നതാണു്. അല്പം തന്റേടമുണ്ടായിരുന്ന അവൾ തനിക്കു് സംഭവിച്ച അഭിമാനഭംഗത്തിനു് പകവീട്ടുന്നതിനായി ആ എഴുത്തുംകൊണ്ടു് അവളുടെ ചെരിപ്പു ഉടച്ചതു മാത്രമല്ല, പ്രിൻസിപ്പാളുടെ മുമ്പാകെ ഒരു കേസ്സു് ഹാജരാക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ആ യുവാവിനെ പ്രിൻസിപ്പാൾ കോളജിൽ നിന്നും പുറന്തള്ളി. അതോടെ ആ ജീവിതം താറുമാറായി. അയാളെപ്പററി നാട്ടുകാർക്കോ വീട്ടുകാർക്കോ പിന്നീട്ടു് യാതൊരറിവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാളെ ആരും തന്നെ പിന്നീട്ടു് കണ്ടിട്ടുമില്ല."

മി. പ്രഭാകരൻ പെട്ടിയിൽ നിന്നും പല സാധനങ്ങളും എടുത്തിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം ആകപ്പാടെ മരവിച്ചുപോയപോലെ തോന്നി. അയാൾ തുടർന്നു. ആ സംഭവങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞിട്ടു് രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. പത്മിനിക്കു് അത്യാവശ്യമായി ഒന്നു ബോംബെവരെ പോകേണ്ടിയിരുന്നു. രാത്രിയിൽ അവളേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ട്രെയിൻ, അതു് അനന്തതയിലേക്കെന്നോണം പ്രയാണം ചെയ്യുകയാണു്. അവൾ കയറിയ ആ രണ്ടാം ക്ലാസ്സു് മുറിയിൽ മററാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല"

"സമയം രാത്രി ഒരുമണി കഴിഞ്ഞുകാണും. വണ്ടി 'ഗാഡിയൻവാലാ' സ്റ്റേഷൻ വിട്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുറിയിൽ മൂന്നുപേർ കയറി. അവരിൽ രണ്ടുപേർ മുഖമൂടികൾ ധരിച്ചിരുന്നു. മൂന്നാമത്തെയാൾ ഒരു ദിക്കുകാരനായിരുന്നു."

മുഖമൂടികൾ അവളിൽനിന്നും പലതും ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു്, അവളെ കൊള്ളചെയ്യുന്നതിനു ശ്രമിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. എന്നാൽ ആ താടിക്കാരനാകട്ടെ, കുറേനേരം അവളെ കണ്ണെടുക്കാതെ നോക്കിയശേഷം, തന്റെ കൂട്ടുകാരായ കൊള്ളക്കാരോടു് ബലപ്രയോഗത്തിനൊരുങ്ങി."

"അവളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അയാൾ അത്യധികമായിപ്പൊരുതി. അതിനിടയിൽ അവന്റെ കൈത്തരിപ്പു തീർച്ച ഒരുത്തൻ വണ്ടിയിൽനിന്നും ചാടി. ദ്വന്ദ്വയുദ്ധമാണു് പിന്നീട്ടു നടന്നതു്. തുറന്നുപോയ വാതുക്കൽ നിന്നാണു് അവർ രണ്ടുപേരും ഗുസ്തിപിടിച്ചതു്. ഒരു നിമിഷം! അതാ അവർ രണ്ടുപേരും റെയിൽവേപ്പാളത്തിലേക്കു് പിടഞ്ഞുവീണു"

'പത്മിനിക്കു് ആ താടിയുള്ള 'സിക്ക' കാരനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അവളെ രക്ഷിച്ച ആ കൈകൾ തന്നെയായിരുന്നു ഒരിക്കൽ അവൾക്കൊരു പ്രേമലേഖനം കൊടുത്തതു്."

മുടന്തൻ, ഒന്നു് ഉപ്പുവാൻവേണ്ടി എഴു

ണ്ടോറു. പായ് രണ്ടും ഒന്നിച്ചു വിരിച്ച്, ഞാനൊന്ന് തലചായ്ച്ചു. നാക്ക അനങ്ങുന്നേയില്ല. എങ്ങനെയോ അയാൾ പറയുന്നതിനെല്ലാം മൂളുന്നുണ്ട്.

"സാറേ, ഞാൻ ചുരുക്കുകയാണ്. ബോംബെയിൽ നിന്നും വന്നതിൽപ്പിന്നെ അവളിൽച്ചില മാററങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. ഏകാന്തമായ ഒരു സ്ഥലത്തു ചെന്ന് താടിക്കു കയ്യുംകൊടുത്ത്, അപസ്മാരരോഗിയെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നതു് കാണാം. ആഹാരം തീരെ കഴിക്കാതെയായി. തലമുടി കിളിക്കൂടു പോലെയായിത്തീർന്നു. വിളറിത്തുറിച്ച ആ കണ്ണുകൾ മുഖത്തെ കൂടുതൽ വിരൂപമാക്കിത്തീർത്തു. എന്തിന്, ആറേഴുമാസം കൊണ്ട് അവളൊരു എല്ലുന്തിയ പേക്കോലമായിത്തീർന്നു."

"പല പ്രസിദ്ധന്മാരായ ഡോക്ടർന്മാരും പരിശോധിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും ഒരുതരം രോഗം പോലും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

"അന്ന് ഒരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. അവളുടെ ജീവനററ കണ്ണുകളുടെ സ്ഥാനത്ത് രണ്ടു കുഴികൾ മാത്രമവശേഷിച്ചു. അന്നവളെ ചികിത്സിച്ചിരുന്നതിവിടെ വച്ചാണ്. അവർ അമ്മയെ വിളിച്ച് സകല കാര്യങ്ങളും വിസ്തരിച്ചു. സ്ത്രീഹൃദയത്തെപ്പററിയുള്ള മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ ഒരപഗ്രഥനം തന്നെ അവൾ സ്വയം നടത്തി. പനി ക്രമേണ കൂടി ജ്വരം വരെയെത്തി. 'പിച്ചും പേയും' പറച്ചിലുകൾ ഈ അന്തരീക്ഷത്തെ ആകപ്പാടെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തി. എന്തെല്ലാമോ അവ്യക്തമായ വാക്കുകൾ അവൾ ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പിച്ചും ...പേയും...പിച്ചും...

അന്തിവെയിലിൽ സ്വയം അടിയറവെക്കുന്ന ഒരു ചെമ്പകപ്പൂപോലെ ആ കണ്ണുകൾ എന്നന്നേക്കുമായി അടഞ്ഞു.

മുടന്തൻ പ്രഭാകരൻ. ആ 'ഗൃഹസ്ഥ'യുടെ ചരിത്രം സംക്ഷേപിക്കുന്നതോടൊപ്പം ആ പെട്ടി പരിശോധിക്കുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ അടിയിൽ നിന്നും അയാൾക്ക് ഒരു ബുക്കു കിട്ടി. അതിന്റെ ആദ്യപേജിൽ കലാരസികതയോടെ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു.

"സ്ത്രീഹൃദയത്തെ അപഗ്രഥിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ആരും ശ്രമിക്കാതിരിക്കട്ടെ. അത് പരാജയത്തിലേ അവസാനിക്കുകയുള്ളു."—ഒരു സ്ത്രീ.

കെട്ടടങ്ങിയ ഒരു ചിതയുടെ പ്രതിനിധിയാണ് അതു് വായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോളെനിക്കനുഭവപ്പെട്ടത്. കഴിഞ്ഞുപോയ ബഹളങ്ങളുടെ ഓർമ്മകൾ മാത്രം തങ്ങിനില്ക്കുന്ന ശോകമൂകമായ അന്തരീക്ഷം.

'ആ യുവാവിന്റെ പേരെന്തായിരുന്നു?' എല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയ ഞാൻ ആ കട്ടപിടിച്ച മൂകത ഭഞ്ജിക്കുവാൻ വേണ്ടി ചോദിച്ചതാണ്. അയാൾ ഒരു മേനവനായിരുന്നു. പേര് ഓർക്കുന്നില്ല."

* * *

അങ്ങനെ എനിക്ക് എന്റെ പൂർവ്വകാല ചരിത്രം ഒന്നുകൂടി ഓർക്കുന്നതിനു സാധിച്ചു. എന്റെ നെററിയിലുള്ള സാമാന്യം വലിയ ഒരു മുറിവുപാട്, പണ്ടൊരിക്കൽ റെയിലിൽ വീണു പററിയതാണെന്ന് ആ മുടന്തനോട് പറയുവാൻ ഞാൻ മറന്നുപോയില്ല.

ഒരു പിഞ്ചുഹൃദയം

സാവിത്രി, പ്രീയൂണിവേഴ്സിററി.

" ഇന്നെന്താപ്പോ ഇവിടിത്ര പുകില്ല്? " ഉഷ ഉമ്മറത്തുണ്ണുംചാരിയിരുന്ന് ആലോചിച്ചു. അച്ഛൻ കരയണൊണ്ട്. അമ്മ എന്തൊക്കെയോ പറയണൊം ഉണ്ട്. മുത്തശ്ശിയമ്മ മാത്രം " നാരായണാ " എന്നു ജപിച്ചോണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ചേച്ചി എന്താ വാതം പൊളിച്ചിരിക്കണത്?

" ചേച്ചി " ഉഷ വിളിച്ചു.

" ഒന്നു മിണ്ടാണ്ടിരിക്ക് പെണ്ണേ. "

ഓ, ചേച്ചിയുടെ ഒരു ശാസന! അല്ലെല്ലും ചേച്ചി എപ്പോഴും ഇങ്ങനെയാണ്. സ്കൂളിലെ ഏററം മുതിന്ന ക്ലാസ്സിലാത്രേ പഠിക്കണത്. എന്നാൽ പടിഞ്ഞാറേതിലെ കമല ചേച്ചിയും ആ ക്ലാസ്സിൽത്തന്നെയാണല്ലോ. എന്നിട്ടെന്താ ആ ചേച്ചി എപ്പോഴും ചിരിച്ചോണ്ടേ വർത്തമാനം പറയുള്ളു. " ഉഷേ " എന്ന് ആ ചേച്ചിയുടെ വിളി കേക്കാൻ തന്നെ എന്തു രസാ. എപ്പോഴെങ്കിലും കമല ച്ചേച്ചി ഒന്നെടുക്കാൻ വന്നാൽ ഒടനേ ഇടഞ്ഞും ചേച്ചി:

" ഓ, കമല. അവള് വല്യ കുറുമ്പിയാ. അവള് ആരേടേം അടുത്ത് പൂവ്വല. "

അപ്പോഴൊക്കെ തോന്നും. ചേച്ചിക്കാ കുറുമ്പ് എന്നു പറയാൻ. പക്ഷേ പറയൂല. മൂത്തോരോട് മറുത്ത് ഒന്നും പറേരുതത്രേ. മുത്തശ്ശിയുടെ നിയമമാണ്. ഈ മൂത്തോര് കാരണം......

എന്നാലും അച്ഛനെന്തേ ഇന്നു കരയാൻ? മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ ' ആണുങ്ങള് കരയൂല്യ ' എന്ന്.

ഓ, ഇല്ലേ പോണു ഒരു തുമ്പി. അതിനെ പിടിക്കാം. ഇതെന്തൊരു തുമ്പ്യാപ്പാ. ചെല്ലുമ്പോഴേക്കും പറക്കണു. ങാ, പിടികിട്ടിപ്പോയി. അയ്യോ ഇല്ല. ദേ അത് പിന്നേം പറന്നു.

" എന്റീശ്വരാ അതിനെ ഒന്നു കിട്ടണേ. "

അല്ലാ, നമ്മുടെ പുള്ളിപ്പയ്യിന്റെ മോളു ദേ " ഉമ്പേ "ന്ന് വിളിക്കണു. എന്നെ ആണേൽ ഞാൻ വരാം.

ഈ ഉമ്പയ്ക്കും ഇന്ന് എന്നോട് ഇഷ്ടംല്യ. ഞാൻ ചെന്നപ്പഴേക്കും ഉണ്ട് ഓടിപ്പോവണു. ആ, അങ്ങനെവരട്ടെ. ആ തുള്ളക്കുറുമ്പി കരഞ്ഞിട്ടാ.

ഓ, അപ്പ പിന്നേം ഓമ്മ വന്നു. അച്ഛനെന്തിനാ കരേണെ?

മുത്തശ്ശിയോടൊന്നു ചോദിച്ചുളയാം. മുത്തശ്ശി പാവാ. എന്തു ചോദിച്ചാലും പറഞ്ഞുതരും. ഞാൻ ചോദിക്കാണ്ടന്നെ ഏഴു തലയുള്ള രാക്ഷസന്റേയും പറക്കണ യക്ഷിയുടേയും കഥ പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുള്ളത് മുത്തശ്ശിയാണ്.

ഉഷ ഓടി മുത്തശ്ശിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു. എന്നിട്ട് മടിയിൽക്കയറി രണ്ടു കാലും നീട്ടി ഇരുപ്പായി.

" എന്തേയ് കുഞ്ഞുമോളേ, എന്തുണ്ടായി മോക്ക്? "

മുത്തശ്ശിയുടെ ചോദ്യമാണ്. എന്തു ചോദിക്കണം? ഇങ്ങിനാണെന്ന ചോദിക്കാം.

" മുത്തശ്ശി, കുഞ്ഞുമോളോട് ഒന്നു പറയു എന്തിനാ ഈ അച്ഛൻ കരേണെ? "

" മോളെ, അച്ഛന്റമ്മയ്ക്ക് സുഖല്ല്യാത്രേ. "

എന്തു നല്ല മുത്തശ്ശി! ചോദിച്ചപ്പോഴേക്കും പറഞ്ഞുതന്നു. ചേച്ചീടെ പവ്വറു ഒട്ടും കാണിച്ചില്ല. എന്നാലും ഒരു സംശയം.

" സുഖക്കേടായാൽ എന്തിനാപ്പോ, ഇത്ര കരേണെ? "

ഇന്നാളൊരിക്കൽ ലീലേച്ചിക്ക് സുഖക്കേടു വന്നിട്ട് ആരും കരഞ്ഞില്ലല്ലോ. അച്ഛൻ പോയി ഒരു കണ്ണടവെച്ച മിശക്കാരനേം കൊണ്ടുവന്നു. അച്ഛന്റെ കയ്യിൽ ഒരു പെട്ടീം ഉണ്ട്. പെട്ടില് മിഠായി ആണെന്നാ ഉഷ കരുതീത്. ഓടിച്ചെന്ന് പിടിച്ചപ്പോ അല്ലെ അച്ഛൻ പറേണെ:

" കുഞ്ഞുമോളേ, പോയി കളിച്ചോ, ഇത് ഡാക്ടരുടെ മരുന്നാണ്. "

എന്താപ്പൊ ഈ ഡാക്കിട്ടറ്?

മിറ്റോം, കണ്ണ്യടേം ഉള്ളോനാത്രേ.

എന്നാൽ അച്ഛനും ഒരു കണ്ണടേം കൂടി വച്ച് ഡാക്കിട്ടറായ്ക്കൂടെ എന്ന് ചോദിക്കാൻ തോന്നി. ചോദിച്ചില്ല. അപ്പഴേക്കും അച്ഛൻ പോയ്ക്കഴിഞ്ഞു.

എന്തായാലും മുത്തശ്ശിയോട് ചോദിച്ചറിയാം.

" എന്തേ മുത്തശ്ശി, ലിലേച്ചിക്ക് സുക്കേട് വന്നപ്പൊ ആരും കരഞ്ഞില്ല ?"

മുത്തശ്ശി ചിരിച്ചു. മോണകാട്ടി ചിരിച്ചു. മുത്തശ്ശീടെ ചിരി കാണാൻ ഒരു രസം തന്നെയാണേയ്. എല്ലാരും ചിരിക്കുമ്പൊ പല്ലു കാണും. മുത്തശ്ശിക്ക് പല്ല്യാന്നല്ല.

മുത്തശ്ശി പറയാറുണ്ട്, "മുത്തശ്ശിക്ക് വായ നിറയെ പല്ലായിരുന്നത്രെ."

" എന്നിട്ടിപ്പൊ എവിടെപ്പോയി ? "

" എല്ലാർക്കും വയസ്സാവുമ്പോ, പോവുത്രേ."

" എന്നിട്ടെന്തേ, ഏഴു കടലിന്നപ്പുറത്തെ രാജ്യത്തെ അമ്മാവന്റെ അച്ഛന് വയസ്സായിട്ടും പല്ല്യോള്ളേ ?"

" അതു ഡാക്കിട്ടരെക്കൊണ്ട് വയ്പിച്ചതാത്രേ."

" എന്നാ മുത്തശ്ശിക്കും വച്ചൂടെ ?"

ഓ, ഇതൊക്കെ, ചിലപ്പോൾ മുത്തശ്ശീടെ നൊണയായിരിക്കും.

എന്നാലും ഈ മുത്തശ്ശി നൊണ പറേമോ? എപ്പോഴും " നൊണ പറേരുത്, പറഞ്ഞാ പാപം, കണ്ണു പൊട്ടും" എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞോണ്ടു നടക്കണ മുത്തശ്ശി.

എന്തായാലും ലിലേച്ചീടെ കാര്യം പറേമ്പം ഇപ്പൊ മുത്തശ്ശി ചിരിക്കണൊണ്ട്. മറ്റുള് ലിലേച്ചീടെ കാര്യം എന്തേലും പറഞ്ഞാൽ ഒടനെ മുത്തശ്ശി കരയാൻ തുടങ്ങും. എന്നിട്ട് പറയും:

"ഓ, നാരായണ, പാവം ! ഓൾടെ വിധി ഇങ്ങിനായല്ലോ. ഒരു ആൺതൊണ വന്നേല് എന്നു നന്നാർന്നു. ഓൾടെ അച്ഛനും അമ്മേം ഉണ്ടാർന്നപ്പോ എന്തു കാലായിരുന്നു. ഇപ്പോ എന്റെ ശിവനേ! ഓൾടെ ഒരു കഷ്ടപ്പാട്."

എന്നാ ഈ ലിലേച്ചിക്ക് " കഷ്ടപ്പാട് " എന്ന് കൊറെ ആലോചിച്ചു. പിടി കിട്ടില്ല. മുത്തശ്ശിയോ, അമ്മയോ, അച്ഛനോ വഴക്ക പറേണതു കേട്ടിട്ടില്ല. എന്നാലും ഒരു സംശയം. ഇനി താൻ രമേടേം രാമന്റേം ഒക്കെ കൂടെ കളിച്ചോണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അമ്മ ലിലേച്ചിയെ വഴക്ക പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവ്വോ? ഓടി ലിലേച്ചീടെ അടുത്തേക്ക്. എന്നിട്ട ചോദിച്ചു:

"ലീലേച്ചി, അമ്മ വഴക്ക പറ്യാറുണ്ടോ ?"

ലിലേച്ചി ആദ്യം ഒന്നും മിണ്ടീല്ലാ. എന്നിട്ട് ഉമ്മവച്ചു. എന്നിട്ട പറഞ്ഞു: "കുഞ്ഞുമോൾടെ അമ്മ ലിലേച്ചിയെ ചീത്ത പറ്യോ ?" അപ്പോഴാണ് ആശ്വാസായി. എന്നാലും മുത്തശ്ശീടെ കഷ്ടപ്പാട് പറച്ചില് തീർന്നതും ചിരിക്കാൻ തൊടങ്ങീതും രണ്ടു മാസത്തിന് മുമ്പു തുടങ്ങ്യാ.

അന്നൊരു ദിവസം ഒരു കഷണ്ടിക്കാരനായതും വേറെ രണ്ടുമൂന്നുപേരും കൂടി വീട്ടിൽ വന്നു. അമ്മേം അച്ഛനും ആയിട്ട് കൊറെ കുശുകുശുത്തു. കുഞ്ഞുമോള് അടുത്തു ചെന്നപ്പോ, അമ്മ പറഞ്ഞു:

" മോളെ, പോയി രമയോടുകൂടി കളിച്ചോ."

ഓ, അമ്മേടെ ഒരു പറ്റ്. അവരുടെ സംസാരം ഇഷ്ടോ കേക്കേ വേണ്ട. ഒടനെ ഇങ്ങോട്ട് ഓടിപ്പോന്നു. പിന്നെല്ലേ മനസ്സിലായേ. ലിലേച്ചീടെ കല്യാണത്രേ. മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞുതന്നതാണ്. എന്നാലും കല്യാണം നടന്നാൽ എന്താന്ന ചോദിച്ചപ്പോൾ മുത്തശ്ശീം പറഞ്ഞതു കുഞ്ഞുമോള് അറിയാറായിട്ടില്ല എന്നാണ്.

" അമ്മേടേം ചേച്ചീടേം പറ്റു മുത്തശ്ശിക്കും പിടിച്ചാണോ ?"

രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോ കുഞ്ഞുമോൾക്കും മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങീട്ടോ, കല്യാണംന്നു ച്ചാൽ എന്താന്ന് കൊറേശ്ശേക്കെ.

മിറ്റവും പെരേക്കെ കെട്ടി. കൊറെ നെറോള്ള കടലാസ്സും കൊണ്ടോന്ന് എവിടോക്ക്യാ ഒട്ടിച്ചു. പിന്നെ ഒരു ദിവസം ധാരാളം ആളുകള് വന്നു. കൊട്ടും കുരവയും. ഹായ്! എന്തു രസായിരുന്നു. എന്തൊരം കുട്ട്യോളായിരുന്നു. എന്നിട്ടും നാണായിപ്പോ

COMMITTEE OF THE DAY SCHOLARS' ASSOCIATION 1960-'61.

Sitting (Left to Right): Miss Rosy Thomas (Secretary); Mr. O. M. Mathen (President); Mr. T. B. Thomas (Principal); Mr. K. Krishna-Pillai (President); Miss A. Amminikutty Amma (President); Mr. Govindankutty Menon (President); M/s. Somasekharan Nair (Secretary): P. Gopinath (Secretary).

Standing Ist Row: Misses K. V. Sosa (Cl. III Eco); Leelamma K. Thachil (Cl. III Che.); Gigy Andrews (Cl. II Phy.); P. Sarala Devi (Cl. III Eco.); Akkamma Philip (P. U. C.): Daisy Peter (Cl. I. Math.)
Second Row: M/s. M. G. Venugopal (Cl. I. Che.); Jacob K. Devassy (Cl. III Che.); Ramaswamy (Cl. III Che.); Thampy K. John (Cl. III Che.); Bhaskara Menon (P. U. C.); A. Padmanabha Menon (Pre. Med.); Samuel K. John (Cl. I. Che.); Giles K. J. (Cl. II Phy.)

ROCK "N" ROLL PARTY FROM THE HOLLAND HOSTEL

(They contributed a Dance performance for the Annual Variety Entertainment of the Social Service League)

Sitting (L. to R.): Messrs Samuel Varughese; Abraham Tharakan; P. I. John B Sc. (Director); Kurian Abraham (Hostel Secretary); George M. Varughese; Jacob Mathew.

Standing (L. to R.): Messrs C. K. Philip; Mohammed Moopan; Jolly Joseph; Thomas Varughese; Thomas Abraham; Varughese K. John; Jacob Ninan; Thomas Ninan.

COMMITTEE OF THE DAY SCHOLARS' ASSOCIATION—1960'-61

ROCK "N" ROLL PARTY FROM THE HOLLAND HOSTEL

TENNIS TEAM

(Left to Right) Messrs. Abraham Tharakan P. N. (Captain) and V. Vinaya Babu.

Represented the College in the inter-Collegiate Tournament held at Alwaye.

യി ഒരു ഭംഗിയുള്ള അമ്മാമ ലീലേച്ചീടെ കഴുത്തിൽ മാല കെട്ടിയ്ക്കുന്നതു് കണ്ടപ്പോൾ. ഇത്രേം ചെറുതായിട്ടുടെ തന്റെ കുഞ്ഞിച്ചേച്ചിയിന് അമ്മ ഇടീയ്ക്കാൻ വരുമ്പോൾ ഉഷ തന്നത്താനിട്ടോളാം എന്നു പറഞ്ഞു് ലഹളകൂട്ടാറുണ്ടു്. എന്നിട്ടാണു്, ഇത്രേം വലുതായിട്ടു് ഈ ലീലേച്ചി ആ മാല തന്നത്താനിടാതെ ആ അമ്മാമയെക്കൊണ്ടു് കെട്ടിയ്ക്കുണതു്. എന്തായാലും ആ അമ്മാമ നല്ലൊരമ്മാമ തന്ന്യാണേയ്. എല്ലാരും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പോയപ്പോ. ആ അമ്മാമ ഉഷേ വിളിച്ചു് ഒരു പൂമാല കയ്യിത്തന്നു. കല്യാണത്തിനാത്രേ. അതൊക്കെയെന്തായാലെന്താ ? കുഞ്ഞുമോൾക്കു് ഒരു മാല കിട്ട്യേ എന്നിട്ടു് ആ അമ്മാമ ലീലേച്ചിയേംകൊണ്ടു പോയപ്പോ കുഞ്ഞുമോളു് എന്തോരം കരഞ്ഞുന്നോ? ലീലച്ചീം കരഞ്ഞു.

എന്നിട്ടാ, ലീലേച്ചി പോയേപ്പിന്നെ, ആ ചേച്ചിയെപ്പറ്റി ആരേലും എന്തേലും പറമ്പം മുത്തശ്ശി ചിരിക്യാ.

“ലീലേച്ചിയ്ക്കു് നല്ലൊരു യോഗം വന്നൂത്രേ.”

എന്തായാലും അച്ഛൻ കരേണതിന്റെ കാര്യം പിടികിട്ടി. ഇനി മുത്തശ്ശീടെ മടീന്നു് ഒന്നിറങ്ങിപ്പോണം. അല്ലേലൊണ്ടല്ലോ മുത്തശ്ശി കെട്ടിപ്പിടിയ്ക്കും. കാര്യം മുത്തശ്ശീടെ കൂടെക്കിടന്നു് കഥ കേട്ടുറങ്ങുന്നതു് ഒരു രസാണു്. എന്നാലും മുത്തശ്ശി കെട്ടിപ്പിടിയ്ക്കുണ കാര്യം ഉഷയ്ക്കത്ര ഇഷ്ടാവാറില്ല. മുത്തശ്ശീടെ വിരലൊക്കെ പറമ്പീ നിക്കണ കാട്ടുചെമ്പകത്തിന്റെ ചോട്ടി കെടക്കണ ചുള്ളിപോലാ. അതോണ്ടു് ഉഷ ഒരു സൂത്രം എടുത്തു. മുത്തശ്ശിയോടു് പതുക്കെ പറഞ്ഞു :

“മുത്തശ്ശീ, കുഞ്ഞുമോളു് കളിയ്ക്കാൻ പോട്ടോ ? അപ്പുറത്തു് രമേം ശാന്തേം ഒക്കെ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു് തോന്നണുണ്ടു്.”

എന്നിട്ടോരോട്ടം കൊടുത്തു. വെറുതെ പറഞ്ഞതാണു്, ട്ടോ. എന്നിട്ടു് അപ്പുറത്തു് ചെന്നപ്പം ഉണ്ടു് രമേ, ശാന്തേം നില്ക്കുന്നു. കളിച്ചുതുടങ്ങി. ശാന്ത ഇത്തിരി കൂടിതാണു്, അവളെപ്പോഴും കള്ളക്കൊതി എടുക്കും. എന്നാൽ അതൊക്കെ ഉഷേടടുത്തു് പറ്റോ.

ഓ, അമ്മ വിളിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ‘ഇപ്പ വരാട്ടോ’ എന്നു പറഞ്ഞു് ഓടിച്ചെന്നു.

അപ്പോ അമ്മ ചോദിയ്ക്കുാണു്, “കുഞ്ഞുമോൾക്കു് പാലു തരട്ടോ ?”

ദേഷ്യം തോന്നി. ഇതിനാപ്പിത്ര കളിയ്ക്കണേടത്തൂന്നു് വിളിച്ചുവരുത്തിതു്.

എന്തേലും കുടിച്ചൂന്നു് പേരു വരുത്തി തിരികെപ്പോയി.

ചെന്നപ്പോണ്ടു് രമേം ഇല്ല; ശാന്തേം ഇല്ല. കുറെ നേരം വിചാരിച്ചു അവരു് കളിപ്പിക്ക്യേം എന്നു്. ചുറ്റിനും നോക്കി; കണ്ടില്ല. സങ്കടം തോന്നി. അപ്പോഴേയ്ക്കും മുത്തശ്ശി വിളിച്ചു.

“കുഞ്ഞുമോളെ, ബാ, മുഖം കഴുകി നാമം ചൊല്ലു്.”

മുത്തശ്ശിയോടൊപ്പം ഇരുന്നു് നാമംചൊല്ലിയപ്പോഴേയ്ക്കും ഉറക്കം വന്നു. അമ്മ വിരിച്ചിട്ടിരുന്ന കോസടിയിൽ ചെന്നു കിടന്നു.

“കുഞ്ഞ മോളേ, എണീയ്ക്കു്.”

അമ്മേടെ വിളി കേട്ടാണുണർന്നതു്. തിരിഞ്ഞൊന്നു കിടക്കാംന്നു് കരുതിപ്പോ, അമ്മ പിന്നേം പറയണു, അമ്മൂമ്മേടെ വീട്ടിപ്പോന്നു്. കേട്ടപ്പോ സന്തോഷം തോന്നി. കുഞ്ഞുമോളു് അവിടെ പോയിട്ടില്ല. കൊറെനാളായിട്ടുണ്ടു് എന്നാ അമ്മ പറയാ. എങ്ങനാ വിശ്വസിക്കു ? അമ്മ വല്യ പറ്റുകാരിയല്ലേ. നുണ പറയ്യായിരിക്കും.

കഴിഞ്ഞകൊല്ലം ചേച്ചി പോയി വന്നിട്ടു് കുഞ്ഞുമോളോടു പറഞ്ഞു, “ഉഷേ, ഞാൻ തീവണ്ടി കേറീലോ.”

കിടക്കയിൽനിന്നെണീച്ചു് ചേച്ചിയുടെ അടുത്തു് ചെന്നു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു : “ചേച്ചീ, ഇന്നു ഞാനും തീവണ്ടി കേറൂലോ.”

ചേച്ചി ഒന്നും മിണ്ടണില്ല. മുഖോം വീർപ്പിച്ചോണ്ടിരിക്യാണു്. ചേച്ച്യേ കൊണ്ടുവുല്ല്യായിരിക്കും.

തീവണ്ടി ഓടാൻ തുടങ്ങുമ്പോ ചൂളം വിളിയ്ക്കുമത്രേ. അപ്പോ ഓർമ്മ വന്നു.

ഇന്നലെ അച്ഛൻ കരഞ്ഞിരുന്നൂലോ. ഇന്നും കരയണുണ്ടാവോ ?

ചെന്നു നോക്കി. അപ്പോണ്ടു് അച്ഛൻ കുളിയൊക്കെ കഴിഞ്ഞു് ഉഷേടെ കുഞ്ഞുടുപ്പു് എടുത്തു് ബാഗിലേയ്ക്കു വയ്ക്കുന്നു.

"അമ്മൂമ്മേടടുത്തു് പോവ്വാണു്, അല്ലേച്ഛാ" എന്നു ചോദിച്ചു. ചോദിച്ചപ്പളേക്കും കരയുംന്നു് തോന്നി. അതോണ്ടു് പിന്നൊന്നും ചോദിച്ചില്ല.

അമ്മയുടെ അടുത്തു് ചെന്നു.

അമ്മ പല്ലു തേപ്പിച്ചു; കുളിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടു് കഴിഞ്ഞ മാസം അമ്പലത്തിലെ ഉത്സവത്തിനു വാങ്ങിയ പുതിയ റിബണെടുത്തു് തലമുടി കെട്ടിത്തന്നു. പൌഡറിടാൻ ഉഷക്കിഷ്ടമാണു്. എന്നാലും ഈ കണ്ണി കരി തേയ്ക്കാൻ. അമ്മ സമ്മതിക്ക്വോ? കുറെ കരീം തേച്ചു.

കുഞ്ഞുമോളു് കാപ്പി കുടിക്കണേ ഉള്ളൂ. അപ്പളേക്കും അച്ഛൻ വിളിച്ചു ചോദിക്കുണ കേട്ടു "എന്താ, ഒക്കെ ആയില്ലേ."

"ഓ, ഇപ്പ വന്നേക്കാം" അമ്മേടെ മറുപടിയാണു്.

സിൽക്കുടുപ്പും ഇട്ടു് പുതിയ മാലേം കഴുത്തിൽ കെട്ടിയപ്പോൾ ഉഷയ്ക്കു തണുപ്പുതോന്നി. അച്ഛന്റെ കൈവിരലിൽ തൂങ്ങി പുറത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ ഉഷ തുള്ളിപ്പോയി. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ അല്ലേ മനസ്സിലായതു് ചേച്ചീംണ്ടു് കൂടെ. അമ്പടി കള്ളി! ദേഷ്യം തോന്നി. മുഖം ഒന്നു വെട്ടിത്തിരിച്ചു. അമ്മേം ചേച്ചീംകൂടെ പുറകിലാ നടപ്പു്. മുത്തശ്ശീടമ്മ മാത്രല്ല അച്ഛനും അമ്മേം ഒക്കെ അമ്മൂമ്മേടടുത്തുന്നു് വരുന്ന വരെ അങ്ങേ വീട്ടിലെ പാറു വീട്ടിൽ വന്നു കിടക്കുമത്രേ. പാറൂ. ഓർത്തപ്പോൾ തന്നെ വെറുപ്പു തോന്നി കോന്ത്രപ്പല്ലുണ്ടു്. കയ്യിലെ നഖത്തിലെല്ലാം ചെളിയായിരിക്കും. നേരത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കി കുഞ്ഞുമോളു് മുത്തശ്ശിയ്ക്കു് കൂട്ടുകിടക്കാരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പാറൂനെ നിർത്തണ്ടാന്നു് പറാരുന്നു. പക്ഷേ അമ്മ ഇതേ പറയുള്ളൂ "ഒരാളെ കൂട്ടാണ്ടെ വയ്യല്ലോ?"

എന്തായാലും അച്ഛന്റൊപ്പം നടക്കണെ. ബസ്സിലാ കേറീതു്. "തീവണ്ടീക്കേറാന്നു പറഞ്ഞിട്ടെന്താ ബസ്സിക്കേറ്യേ?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പളേക്കും കരഞ്ഞുപോയി.

അച്ഛൻ പറഞ്ഞു: "കുഞ്ഞുമോളു് കരയണ്ടാട്ടോ. ഈ ബസ്സിറങ്ങിയാ നമുക്കു് തീവണ്ടീപ്പോം."

എന്നിട്ടും കരച്ചില്ല നിന്നില്ല. പിന്നെ മരോം വീട്ടും ഒക്കെ ഓടിപ്പോവണ കണ്ടിട്ടും എന്താന്നു് ഉഷ ചോദിച്ചില്ല. പക്ഷെ ഏറെനേരം കഴിഞ്ഞു് അതിൽനിന്നിറങ്ങി മറ്റൊരു വലിയ വണ്ടിയിൽ കേറിയപ്പോൾ "ഇതാണോ, അച്ഛാ തീവണ്ടി" എന്നു ഉഷ മതിമറന്നു ചോദിച്ചുപോയി.

"അതേ, മോളെ." മറുപടി കേട്ടപ്പോൾ സന്തോഷം തോന്നി. പിന്നൊന്നും ചോദിച്ചില്ല.

ഉച്ചകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെത്തി, അമ്മൂമ്മേടെ വീട്ടില്. ചുറ്റും വയലാണു്. പച്ചപിടിച്ചങ്ങനെ കിടക്കണ കാണാൻ നല്ല രസോണ്ടു്. ചെന്നു കേറണേള്ളൂ. വീട്ടില് നെറച്ചു് ആളുകള്. അതിനെടേലൂടെ ഒരു സ്ത്രീ ഓടിവന്നു് അച്ഛനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു.

"അപ്പേ, നല്ല സമയത്തുതന്നെ നീ വന്നു ചേർന്നു്. അമ്മേം ദേ പോവാൻ തൊടങ്ങണു."

"ങേ, ചേട്ടനോ വണ്ടികേറി മരിച്ചു. ഇനി അതിന്റെ പുറകെ അമ്മയും?" എന്നു പറഞ്ഞു് അച്ഛനുണ്ടു് ഒരോട്ടം. എന്നിട്ടു് ഒരകത്തുചെന്നു് അവിടെ കട്ടിലിൽ കിടന്നിരുന്ന അമ്മൂമ്മയെ വിളിച്ചു: "അമ്മേ, അമ്മേടെ പൊന്നുമോൻ വന്നിരിക്കുണു."

ആ സ്ത്രീ കണ്ണു മിഴിച്ചു. എന്നിട്ടു് എന്തെല്ലാമോ കാണിച്ചു. ഉഷയ്ക്കു് ദേഷ്യം തോന്നി. ഒരിക്കലും തന്റെ മുത്തശ്ശി ഇങ്ങനൊന്നും കാണിച്ചിട്ടില്ല. തന്നെക്കണ്ടാൽ എടുത്തു മടിലിരുത്തും. ഉമ്മ വയ്ക്കും. കഥ പറഞ്ഞുതരും. ഒരിക്കലും ഉച്ചയ്ക്കു് കിടക്കാറില്ല. രാമായണം ഈണത്തിൽ വായിച്ചോണ്ടിരിക്കും.

പെട്ടെന്നു് ഒരു കൂട്ടനിലവിളി. രണ്ടുമൂന്നു സ്ത്രീകൾ കട്ടിലിൽ കിടന്നിരുന്ന അമ്മൂമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉഷയ്ക്കു് സങ്കടം തോന്നി. ആരും കുഞ്ഞുമോളെ നോക്കണില്ല. ആരും എടുക്കണില്ല. ദാഹിക്കുണുണ്ടു്. പാലു വേണോന്നു് അമ്മകൂടി ചോദിക്കുണില്ല.

ആ പിഞ്ചുഹൃദയം നൊന്തു. എന്തെല്ലാം പ്രതീക്ഷകളോടുകൂടിയാണ് ആ വാടാമലർ അവിടെയെത്തിയതു്!

അടുത്തുള്ള കണ്ട ഒരു പുല്പായിൽ ഉഷ കമിഴ്ന്നു കിടന്നു. എന്നിട്ട് ഏങ്ങിയേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. പക്ഷേ ആരു ശ്രദ്ധിക്കാനാണ്?

ഒരു 'മഹാദുഃഖം' എന്നു പറയുന്ന സംഭവത്തിനിടയിൽ ഈ പിഞ്ചുഹൃദയത്തിന്റെ വേദന ആരറിയാനാണ്?

എന്നാലും ആ വാടാമലരും പ്രതീക്ഷകളും ഒരിക്കലും വാടാതിരുന്നുവെങ്കിൽ!

"പ്രതീക്ഷകൾ തകരുന്നു"

by Ibrahim M. A.
Class I Philo.
U. C. C.

"പ്രതീക്ഷകൾ സാ
ക്ഷാത്കരിക്കുന്നു"

by IBRAHIM M. A.
Class I Philo.
U. C. C.

ഒരു പഞ്ചായത്തു തെരഞ്ഞെടുപ്പു
ഫലം

"എടീ, ഭാർഗ്ഗു, പെട്ടിക്കകത്തു നിൻ്റെ ഒരു വോട്ടുപോലും കാണുകില്ലെന്നു ഞാനറിഞ്ഞില്ല. വല്ല്യ അപമാനമായിപ്പോയല്ലോടി."

"സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഇന്നലെ നിങ്ങടെ ഏജണ്ടന്മാരുടെ കണക്കുകൂട്ടലു കേട്ടപ്പോൾ വോട്ടെല്ലാം നിങ്ങക്കു കിട്ടുന്നു തീർച്ചയായി. അവരാച്ചനാണെങ്കിൽ നല്ലൊരു മനുഷ്യനാണ്. ഇവിടെ അരീം നെല്ലുമില്ലാതെ വരുമ്പോഴ് അവനു കടംതരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാനെൻ്റെ വോട്ട് അവനു കൊടുത്തു. ഏതായാലും നിങ്ങൾ ജയിക്കും. എന്നാപ്പിന്നെ അവനൊരു ഉപകാരം ചെയ്തെന്നും ഇരിക്കണം."

पेन्सिलिन

By. A.V. Balachandran C L II

इग्लैंड के 'सेन्ट मेरीस' अस्पताल की प्रयोगशाला में एक आदमी बैठा था जिसके कपडे फटे पुराने थे, सिर के बाल बिखरे थे और जिसकी आँखे तेजहीन थी । अस्पताल के बाहर के किसी भी प्राणी की नज़र उसपर न पडती थी । उसकी ओर कोई आकृष्ट न होता था । परन्तु, न जाने ऐसी कौन सी शक्ति उनमें थी जिसके कारस अस्पताल के अन्दर के सभी प्राणी उनकी ओर खिंच आये । वह सब के आदरणीय व्यक्ति बन गये। यह व्यक्ति कौन था ? वह था अलेक्सेंडर फ्लेमिङ (Alexander Fle ning) जिन्होने पॆन्सीलिन का आविष्कार करके 'नोबुल' पुरस्कार पाया ।

१८२५ में वह रोगाणुवों की खोज कर रहे थे । एक दिन कई रोगों को फैलाने वाली स्टाफिलो कोक्स नामक अणुविशेष की जाँच कर रहे थे । उन्होने कई गिलासों में इन रोगाणुवों को पाल रखा था। अन्वेषक की असावधानी के कारण एक किरकिरी, खिडकी के जरिये उस गिलास में आगिरी । जब खोज के पदार्थ ऐसे गन्दे और बिगडे होते है तब अन्वेषक प्राय: उन्हें बाहर फेंका करते हैं । परन्तु दुनिया का भाग्यसितारा चमकने को था । इस लिए फ्लमिङ ने उसे फेंक नहीं दिया, परन्तु फिर अन्वेषण करते रहे । एक ऐसी वस्तु उस गिलास में दिखाई पडी जिससे उसका ध्यान खिंच गया । उस किरकिरी के चहुँओर एक प्रकार का हरा द्रव पदार्थ दिखाई पडा । इतना ही नहीं और जाँच करने पर उनको मालुम हुआ कि सब रोगाणु मिट गये थे । अभी तक किसी औषधि के सामने अपने सिर न झुकाने वाले ये अणु इस छोटी से किरकिरी के सामने अपने सिर झुकाए ।

फ्लमिङ्जी ने इन किरकिरी की और जाँच की। जब फल सड जाते है, तब काई सी कुछ उसके ऊपर दिखाई देती है। यह काई सी वस्तु और गिलास में पडी हुई किरकिरी के चारों तरफ दिखाई पडी वस्तु एक ही वर्ग की होती है । इन दोनों को मिलाने से पॆन्सीलिन नामक एक वस्तु उत्पन्न होती है । फ्लेमिङ्जी ने पेन्सीलिन का रसायन लेकर जाँच की । तब मालुम हुआ कि उसकी शक्ति करबोलिक आसिड (Carbolic acid) की शक्ति से तिगुनी है । इसके पश्चात् इस विद्वान अन्वेषक ने चूहा, बिल्ली आदि जीवों पर इसका प्रयोग किया और मालुम हुवा कि इन जीव जन्तुवो में जो रोगाणु थे वे सब मिट गये । रोगाणुवो को मिटाने के लिए गन्धक, करबोलिक आसिड जैसी दवाएँ तो है ही परन्तु इन दवाओं से कभी कभी बुरे फल भी होते थे । लेकिन पेन्सीलिन की सहारक शक्ति अजीब है । इसके अलावा पॆंसिलिन शरीर को और कोई दोष नहीं पहुँचता । यह सब चुहा, बिल्ली आदि जीवजन्तुवों पर प्रयोग करने पर सिद्ध हुई । धीरे-धीरे इसका प्रयोग मानव शरीर पर भी किये जाने लगा । इसका परिणाम भी सन्तोष जनक था ।

१८५८ में फलेमिङ्जी ने अपना आविष्कार प्रकाशित किया । लेकिन दस साल तक दुनिया में इसका बिलकुल तिरस्कार किया । इसकी ओर किसीने ध्यान नहीं दिया । दूसरे लोक महायुद्ध के समय, प्रो० फ्लारी ओर उनके साथियों ने दुनिया के सामने यह आविष्कार प्रस्तुत किया । तब से दुनिया को मालुम हुआ कि पॆन्सिलिन की कितनी भारी शक्ति है और उसके द्वारा दुनिया कितना फायदा उठा सकती है। उन दिनों में जर्मन लन्दन नगर में बम वर्षा कर रहे थे ।

देश द्रोही

P. mohanchandran (U. P. Class)

"मैं अपना राजपद उनको न दूँगा" । राणा प्रतापने प्रतिज्ञा की । "मेरे राज्य की थोडी सी जगह भी उनको मैं न दूँगा ।"

"बैरामखाँ ने कहा" आप अक्लमंद होते हैं । अगर आप अकबर को न मानें तो इस राज्य में मुगलसेना आकर इस पवित्र भूमि में रक्त की नदी बहायगी ।"

मैं राजपूत हूँ" अपने जीवन की आखिरी सांस तक मैं लडूँगा । राजपूत का रक्त मेरी धमनियों सेबहता है ।

उदय दुर्ग रंगबिरंगे झंडों से अलंकृत है । उस किले के अंदर और चारों तरफ राणा प्रताप की सेना विराजमान है । और भीतर अकबर की सेना ।

टिड्डी दल की भाँति शत्रु ने दुर्ग घेर रखा था । अकबर की सेना प्रतिदिन गोली और तीरों की वर्षा करती थी पर उदय दुर्ग अभिमान से मस्तक उठाये खडा था

राजकुमार अजित सेनापति था । वह किले की देख-रेख करता था । वह किले के ऊपर बैठकर

उस समय अनेक लोग घायल हो गये थे । उनकी रक्षा के लिये पेंन्सिलिन जैसी दवा की बडी जरूरत थी । बडी मात्रा में आवश्य पेंन्सिलिन का निर्माण कैसे हो सकता है इसका उपाय किसी को मालुम नहीं था । जितना पेंन्सिलिन बनाया जाना था उसके लिए बहुत बडी रकम खर्च करनी पडती थी । सस्ता निर्माण मार्ग किसी को नहीं मालुम था ।

लन्दन में सबसे पहले एक पुलिस सिपाही पर पेंन्सिलिन का प्रयोग हुआ । लेकिन उसकी मात्रा कम होने कारण वह बच नहीं गया । दूसरे एक मरीज पर प्रयोग किये जाने पर भी यह परिणाम हुआ । परन्तु पन्द्रह साल के एक लडके पर इसका प्रयोग करने पर वह बच गया । क्योंकि उसे केवल थोडी मात्रा ही आवश्यक थी । यों धीरे धीरे पेंन्सिलिन का प्रयोग और प्रचार बढ लगा लेकिन इसके निर्माण में बडी कठिनाईयाँ होती थी । इन दिनों इंग्लैंड एक युद्धभूमि बन गया था । इसलिए प्रोफसर फ्लोरी अमेरिका चले गये । वहाँ के वैज्ञानिकों और व्यापारियों की सहायता से पेन्सिलिन एकदम काफी मात्रा में बनाना शुरू हुआ । पहले घायल सैनिकों की आवश्यकता केलिए ही बनाया जा सकता था । धीरे धीरे सब के लिए यह प्राप्त होने लगा । अब धीरे धीरे यह कई देशों में बनाये जाने लगा ।

पेन्सिलिन से न्युमोणिया, सिफिलिस, गुणोरिया आदि आसनी से मिटाये जा सकते है । ऐसे कष्टदायक रोगों को दूर करने के लिए पेन्सिलिन के समान प्रभावोत्पादक दवा और कोई नहीं है । लडाइयों में घायल सैनिकों का सब से बडा दोस्त पेन्सिलिन ही है ।

पेन्सिलिन के आविष्कार ने वैद्यशास्त्र में एक बडी क्रान्ती मचायी है । इसके पश्चात हम लोगों को स्ट्रप्टोमैसिन ,(Strep omycine) जैसी दवाऐं मिल गयी है । 'आन्टी बयोटिक्स' (anti biotis) ने वैद्यशास्त्र में सचमुच एक बडी क्रान्ती मचायी है ।

बैठकर शत्रुओं के दांत खट्टा कर रहा था । पर अकबर की सेना ठट्ठी उठाती थी ।

* * * * * * *

आज अठारहवीं रात है । बहुत से सिपाही घायल हो गये हैं । एक कला आकर उस रण-भूमि को पार कर आता है । वह कौन है ! एक लंबी तलवार और एक गठरी उसके पास है । वह आते आते एक मकान के फाटक के सामने पहुँचा । उसने चारों तरफ नज़र डाली, उस दरवाजे को खोल दिया । वहाँ एक स्त्री उनकी प्रतीक्षा में खड़ी थी । अंदर गया, दरवाजा बंद हो गया। वह आदमी अकबर का इकलौता बेटा सलीम था । युवति श्यामला थी जिसको राणा प्रताप ने परवरिश किया था । "इतनी देर तक मैं आप की प्रतीक्षा करती रही । आप कहाँ गये थे ! मैं ने सोचा...

"तुम जानते हो न ! आज युद्ध को आरंभ हुए अठारह दिन हुए हैं । ऐसा प्रतीत होता है कि राजपूत सेना पराजित न होगी । सब खुदा का खेल है।" सलीम ने कहा ।

युवति ने कौतूहल से पूछा । क्या अकबर की हार हो जायगी, आपको भी वे मार डालेंगे ! "न जाने, विधाता की क्रीडा कैसी होती है ।" सलीम ने कहा । "प्रिये मैं...... उस वाक्य को वह पूरा न कर सका ।

आखिर कहा— "प्रिये किले के अन्दर प्रवेश करने का मौका मिल जाये तो इन राजपूतों को आसानी से पराजित कर लूँगा ।"

युवति सलीम के पास आयी । कान में कहा- "तीन मील यहाँ से जाओ तो एक कुआँ दिखाई देगा । उस कुएँ से दुर्ग के प्रधान फाटक पर पहुँच सकते हो । जाओ, अभी अभी उन राजपूतों को तलवार के घाट उतार दो । मैं राह देखती रहूँगी ।

"अहाहा ! , बन गया ! आनंद से पुलकित होकर सलीम ने कहा— "प्रिये, अब जाता हूँ कल इसी समय । "धन्यवाद" । कहकर सलीम वहाँ से चला गया । श्यामला चिंता के नीलाकाश में एक चिड़िया की तरह उड़ती रही ।

"कल से मैं मुगलों की रानी बन जाऊँगी , सुन्दर बगीचे में टहलने और सोने के महल में रहने का सौभाग्य होगा । रेशम की साड़ी पहन कर अनेक सखियों के साथ चाँदी के बर्तन में खाना-खाकर, मधुपीकर आनंद से मैं अपना जीवन बिताऊँगी । अरे, राजपूत तुम्हारा नाश निकट ही है ।

"श्यामला, मैं ने सबकुछ सुन लिया । तुम अब विद्रोही बन गयी हो । इस बात पर मुझे ज़राभी दुख नहीं, मैं ने तुम्हारा पालन पोषण किया । अपनी बेटी की भाँति मैं ने तुम को पाला पोसा । मैं ने अनाथ बालिका को राजकुमारी का पद दे दिया । मुझे इस दुख को सहन करना चाहिये । लेकिन श्यामला मैं चाहता हूँ कि खुशी से रहे । अब इस बात की चिंता न कर । एक दिन मैं तुझे सलीम के साथ भेजूँगा । उस समय तक तुम कारागार में........." गंभीर वाणी सुनाई पड़ी । यह और किसी की नहीं थी, राणा प्रताप की वाणी थी ।

श्यामला अवाक् रह गयी । पर क्या फायदा । "श्यामला तू राक्षसी बन गयी । जिस हाथ ने दूध देकर तेरा पालन किया था, साँप के समान तू ने उसी हाथ को डसा । अधिकार के लालच से तू... बस तू विद्रोही बन गयी ।

मुगलसेना ने सलीम की सहायता से किले के अंदर प्रवेश किया । एक महत्वपूर्ण अभिमान को विध्वंस करने की तैयारी थी । प्रकृति काँप उठी । घोड़ों और हाथियों के चीत्कार से आकाश थर थर उठा । बरसाती हवा के थपेड़ों से जंगल के पेड़ रणनाद करते हुए झूम रहे थे । पशुपक्षी भयभीत होकर आश्रय ढूँढने लगे । बड़ा विकट समय था ।

किला मुगलसेना से भर गया । राजपूत लोग यह पहले ही जानते थे । राजपूत सेना चक्रव्यूह,

पद्मव्यूह कर रही थी । किले के उत्तुंग मीनारों और द्वारों से राजपूत लोग तीरों की वर्षा कर रहे थे।

युद्ध आरंभ हुआ । रक्त की नदी बह गयी। मानव, जानवरों की तरह एक दूसरे को मारता रहा। तलवारें बजने लगी । विषैले बाण मुगल-सेना पर बरसने लगे ।

तीन दिन बीत गये । युद्ध का खेल समाप्त रहा था । स्वतंत्रता की बलिवेदी पर सन्नाटा छा गया। पवित्र जन्मभूमि को मुगल सेना से बचाने के लिए राजपूत वीरों ने बहुत परिश्रम किया । पर अंत में जन्मभूमि के चरणों पर मर मिटनेवाले आठ हजार राजपूत वीरों ने अपने को उत्सर्ग किया था। पर अंत में अकबर पराजित हो गया। चारों ओर "महाराणाकी जय" की ध्वनि गूंज उठी । अकबर ने राणा से संधी की । पर सलीम को, राणा ने दिल्ली न भेज दिया ।

* * * * * *

राज्य के प्रधान लोग दरबारहाल में इकट्ठे हो गये । राणा प्रताप एक सिंहासन पर बैठे हैं। प्रधानमन्त्री, मन्त्री लोग, पुरोहित, सेवक, जनता के प्रतिनिधि सब वहाँ थे एक कोने में प्रताप के सामने सलीम और शयामला सिर झुकाये खड़े हैं ।

प्रताप स्थान से उठे; और प्रजा को संबोधन करके कहा— तुम जानते हो गे यह मेरी वही पुत्री है जिसको मैं ने गोद लिया था । मैं ने एक अनाथ बालिका को राजकुमारी के स्थान पर बिठा दिया । पर उसने मुझे धोखा दिया । मुगलों को, उसने इस किले का गुप्त मार्ग बता दिया ।

इतना कहकर वे बैठ गये चारों तरफ से अवाज उठी— "मारो, मारो दोनों को मार डालो ।

राणा प्रताप एक बार भी उठे। सभा में सन्नाटा छा गया । उन्हों ने कहा— "मैं उसे दण्ड न देता हूँ । सब कुछ जाननेवाला ईश्वर है । वह कौन है! सलीम और शयमला को धूम धूम से दिल्ली भेज दो ।......

इसके बाद उन्हों ने कहा ,— "इस दुनियाँ में हमें किसी को दण्ड न देना है । ईश्वर ही सबको दण्ड और पुरस्कार देनेवाले हैं । शत्रुओं की सेवा करो। तुम ने पाप किया है तो, ईश्वर क्षमा करेंगे । भारत को सदा यही नारा लगाना चाहिये ... ... "उपकार प्रधानस्य—अपकार प्यारे प्यारी"

Statement about ownership and other particulars about newspaper (The Union Christian College Magazine) to be published in the first issue every year after last day of February.

FORM IV

(See Rule 8)

1.	Place of Publication	—Union Christian College, Alwaye, Kerala State.
2.	Periodicity of its publication	—Once in an year—In March-April.
3.	Printer's Name	—Shri C. T. Benjamin, M. A.
	Nationality	—Indian
	Address	—Lecturer, Union Christian College.
4.	Publisher's Name	—Shri C. T. Benjamin, M. A.
	Nationality	—Indian
	Address	—Lecturer, Union Christian College.
5.	Editor's Name	—Shri C. T. Benjamin, M. A.
	Nationality	—Indian
	Address	—Lecturer, Union Christian College.
6.	Names and Addresses of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital.	Shri T. B. Thomas, Principal Shri T. C. Joseph, Professor Shri C. T. Benjamin, Bursar.

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(*Sd.*)
C. T. BENJAMIN.

Date. 23-1-1961.

Printed and Published by C. T. BENJAMIN, M. A. at the C. M. S. Press, Kottayam